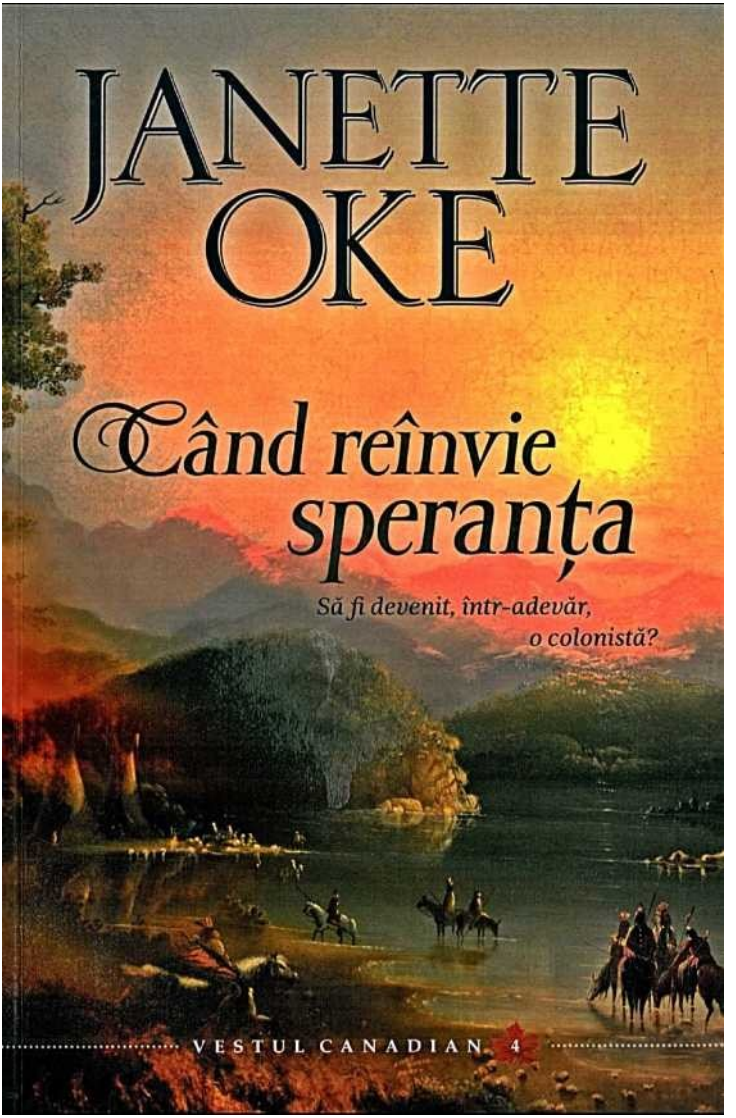
JANETTE
OKE
Când reînvie
speranța
Să fi devenit, într-adevăr,
o colonistă?
VESTUL CANADIAN 4

JANETTE OKE

Când reînvie speranţa

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian,* vol. 4

Casa Cărţii, Oradea
2013

Copyright © 1986 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Hope Springs New
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Când reînvie speranţa
Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărţii
OP 2, CP 30.
410670 Oradea
Tel/Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Când reînvie speranţa / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu.
— Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 68 – 8
I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111 (71) – 31 = 135.1
Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea şi corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicată, cu iubire şi nespusă preţuire,
celei mai tinere dintre surorile mele, Sharon Violet Fehr,
care întruchipează vechea zicală:
„Ultima, dar nu cea mai neînsemnată”,
Îi apreciez credinţa şi dedicarea.
Cu dragoste,
ei, soţului ei Richard
şi lui Shawna, Eric şi Amy.

CUPRINS

Dezrădăcinaţi 9
Smoke Lake 14
Un nou cămin 18
Instalare 23
Zile de singurătate 28
Plăcintă cu afine 33
Iarnă 36
Vecini 41
Primăvară 45
Vremea însămânţării 51
Prezentări 57
Vară 64
Panică 69
Schimbare 77
După foc 83
Greutăţi 90
Numărând zilele 97
Darul 103
Neînţelegere 108
Uşurare 115
Din nou împreună 121
Un nou început 125
Ajustări 131
Schimbare 139
Plecare 148
Athabasca Landing 153
Implicare 163
Slujire 170

Iarnă 174
Prânzul de duminică 180
Răspunsuri 189

1
DEZRĂDĂCINAŢI

— Mai este mult?

Întrebam ca un copil mic, dar nu mă puteam abţine. Urcam şi coboram într-o stare de agitaţie interioară colină după colină, iar satul încă nu se vedea. Wynn zâmbi înţelegător.

— Nu e departe, mă încuraja el. Spusese asta de câteva ori în ultima vreme.

— Câte dealuri mai sunt? am întrebat, nădăjduind să-i determin să-mi dea un răspuns pe care să-i înţeleg şi eu.

Acum nu se mulţumi doar să zâmbească, ci începu să chicotească.

— Eşti ca un copil care întreabă: „De câte ori trebuie să mai dorm?”, mă tachină el.

Avea dreptate, mă purtam copilăreşte. Ne aflam pe drum de o veşnicie, parcă. Simţul realităţii însă îmi atrase atenţia că nu trecuse chiar atât de mult timp – doar patru zile – însă mie îmi părea că trecuseră câteva săptămâni.

Wynn mă prinse de mână şi mă strânse uşor.

— Ce-ar fi să urci în căruţă? mă întrebă. Ai mers destul pe jos. O să te oboseşti prea tare. O să încerc să aflu informaţii de la călăuza noastră.

Făcu semn bărbatului care conducea transportul de cherestea să se oprească şi mă ajută să mă instalez cât mai confortabil cu putinţă pe banca improvizată. Convoiul se puse din nou în mişcare, în timp ce Wynn se îndreptă spre partea din faţă, pentru a-l căuta pe bărbatul ce călăuzea mica şi înceata noastră expediţie.

Se întoarse curând şi, fără a încetini căruţa, săltă lângă mine.

— Vei fi bucuroasă să afli că vom ajunge în trei sferturi de oră, spuse el.

Mă cuprinse pe după umeri, mă strânse uşor, sări din căruţă şi dispăru din nou.

Trei sferturi de oră! Ei bine, voi supravieţui cumva până atunci, dar tot mi se părea prea mult.

În timpul celor patru zile în care călătorisem, mă procopsisem cu dureri de oase, cu un nas ars de soare şi o mulţime de muşcături deţ înţari şi de muşte negre. Însă nu acestea mă tulburau cel mai mult.

Mi-am dat seama că agitaţia mea, acel nod sau gol din stomac, se datora fricii mele de necunoscut. Nu-mi fusese nici pe departe atât de teamă când venisem cu Wynn pentru prima dată în Nord. Pe atunci eram la începutul vieţii noastre de căsătorie, dornică să împărtăşesc aventurile soţului meu, membru al Poliţiei Canadiene.

Încă mai aveam acea dorinţă, însă această mutare era diferită. Ajunsesem să-i cunosc şi să-i iubesc pe indienii din Beaver River. Lăsasem în urmă nu doar o lume cunoscută, ci şi îndrăgită. Acum trebuia s-o iau de la capăt.

Nu cred că mă temeam de faptul că n-aş fi putut să-mi fac prieteni noi. Ceea ce mă îngrijora era că nu voi putea trăi fără *vechii* mei prieteni. Nimmie îmi lipsea atât de mult. Nu cred că se mai găsea cineva ca ea în tot Nordul. Urma să-mi fie dor până şi de Evening Star, de doamna Sam, de Little Deer şi de Anna. De Wawasee, de Jim Buck şi de ceilalţi elevi ai mei. Îmi era dor de atât de familiarii vânători de blănuri, de casele lor simple pe care le vizitam atât de des, de fumul ce se ridica rotocoale în văzduh, ba chiar şi de câinii ce-şi arătau colţii la trecători. Ochii mi se umplură din nou de lacrimi ce mi se prelinseră pe obraji. *Trebuie să încetez*, m-am muştruluit, aşa cum

făcusem de nenumărate ori de când pornisem la drum. O *să mă îmbolnăvesc şi nici măcar n-am ajuns la destinaţie*.

Mi-am îndreptat gândurile spre un „teren” mai sigur, întrebându-mă cum va arăta casa noastră din Smoke Lake. Ei bine, urma să aflu curând. Wynn spusese că vom ajunge în trei sferturi de ceas, iar minutele se scurgeau unul după altul, încet, ce e drept, cu fiecare rotire a roţilor scârţâitoare.

Din nou acasă, am oftat uşurată înăuntrul meu, *după toate zilele şi nopţile astea pe drum*! Abia aşteptam să pot face o baie fierbinte şi să pot dormi într-un pat adevărat. O plasă pentru ţânţari la geamuri şi la uşă şi puţină intimitate păreau un lux după această călătorie – cu dogoarea, ploaia şi vântul ce se abătuseră peste noi; cu dealuri abrupte, câmpii mlăştinoase, cărări prăfuite şi un sol argilos. Ei bine, nu mai era mult.

Mi-am ridicat privirea spre cer. Poate că avusesem parte de ultima ploaie cu patru dealuri în urmă. Niciun nor nu întuneca cerul de deasupra mea. *Nu e cu putinţă să se înnoreze din nou şi să ne ude până la piele în următoarele trei sferturi de ceas*. Cu toate acestea, nu eram convinsă de faptul că ne aflam în afara oricărui pericol de ploaie. Unele „răpăieli” de felul acesta se abătuseră asupra noastră cu o repeziciune incredibilă. Nădăjduiam cu ardoare că vom ajunge la noua noastră locuinţă cu hainele uscate. Nu prea mai aveam nimic ca lumea de îmbrăcat. Eram nerăbdătoare să-mi scot lighenele şi să spăl hainele ude şi noroioase pe care le pusesem deoparte în căruţă. Dacă nu ajungeam să le spăl curând, aveau să se mucegăiască.

Conducătorul micii caravane opri căruţele şi am coborât din nou. Cel puţin când mergeam pe jos, nerăbdarea mea era oarecum canalizată într-o direcţie. Mă întrebam cum era dacă ar fi trebuit să merg înaintea căruţei, unde riscam să fiu oricând prinsă sub roţi, sau în

spatele ei unde aş fi fost silită să înghit praful de pe drum, sau în dreptul căruţei, unde mersul pe jos era mai greoi. Am hotărât să merg în urma ei. Voi rămâne la o distanţă suficient de mare, astfel încât praful să se aştearnă puţin înaintea mea.

În timp ce aşteptam ca echipajul să se pună în mişcare, m-am îndreptat spre marginea drumului, în căutare de fructe de pădure. Nădăjduiam că voi găsi aşa ceva în zonă. Multe dintre borcanele mele erau goale şi voiam să le umplu din nou înainte de sosirea iernii. Zona însă nu părea a fi promiţătoare.

E o întindere destul de mare, mi-am spus. S-*ar putea să existe destul de multe tufişuri cu fructe de pădure*.

Kip îşi făcu apariţia alergând. Spre deosebire de mine, el se bucura din plin de călătorie şi de lucrurile noi pe care le putea „investiga”. Abia dacă-l văzusem toată ziua. Alerga când într-o parte, când în alta, înainte şi înapoi, întorcându-se doar ocazional pentru a se asigura că încă mă mai aflam acolo.

L-am mângâiat pe creştet şi am fost răsplătită cu generoase bătăi din coada-i stufoasă. Îmi linse mâna, apoi se întoarse şi dispăru înainte de a avea timp să-i spun vreun cuvânt. Wynn sosi şi el, aducând un bidon cu apă.

— Vrei să bei? întrebă şi mi-am dat seama dintr-odată că îmi era sete.

I-am mulţumit zâmbindu-i şi am dus bidonul la buze. Apa era caldă, nu ca aceea din fântâna de lângă cabana noastră. Dar era… Udă şi mă ajută să-mi stâmpăr setea.

— Vom ajunge curând, mă informă Wynn. Cred că ar fi mai bine să-i punem lesa lui Kip. Câinii din sat s-ar putea să fie dezlegaţi.

— A plecat iar, am spus, alarmată. Acum un minut a fost aici şi a dispărut.

— Nu te îngrijora, mă asigură Wynn. Nu poate fi prea departe.

Avea dreptate. Auzind semnalul lui Wynn, Kip îşi făcu apariţia, săltând prin tufişurile de la marginea drumului. Blana îi era murdară şi plină de mărăcini şi frunze, limba îi atârna la colţul gurii, însă părea mulţumit, ba chiar puţin încrezut în urma noilor sale aventuri.

Îl invidiam. În privirea lui nu era nici umbră de îngrijorare, aşa cum sunt sigură că se putea observa în ochii mei.

Wynn strecură lesa în jurul grumazului lui Kip şi mi-o încredinţă.

— Trebuie să fiu în faţa convoiului când vom intra în sat, spuse el simplu. Vrei să vii cu mine?

Am ezitat, neştiind ce să fac. Aş fi vrut să am sprijinul lui Wynn; însă nu-mi plăcea să intru în noua aşezare ca la o expoziţie. Nu-mi plăcea gândul că toate acele priviri vor fi aţintite asupra mea.

— Cred că voi rămâne aici, cu Kip, am murmurat. Nu va fi atât de agitat dacă nu va fi în centrul atenţiei.

Wynn încuviinţă. Cred că bănuise adevăratul meu motiv. Căruţele din faţă se opriseră pe botul dealului. Ştiam fără să întreb că în vale se afla noua noastră aşezare – noua noastră casă. Doream s-o văd, însă am rămas locului, temându-mă. Cum era posibil să mă încerce simţăminte atât de contradictorii: pe de o parte, dornică să văd ce se afla acolo, pe de alta temându-mă s-o fac?

Fără a mai adăuga ceva, Wynn mă apucă de mână, apoi îşi plecă capul şi se adresă cu simplitate Tatălui nostru.

— Tatăl nostru din ceruri, primim această nouă slujbă fără a şti ce ne aşteaptă. Doar Tu cunoşti nevoile acestor oameni. Ajută-ne să venim în întâmpinarea acestor nevoi. Ajută-ne să fim atenţi, milostivi şi buni. Ajut-o pe Elizabeth să se adapteze. Fă-i parte de părtăşie şi prietenie. Dă-i o lucrare pentru aceşti oameni şi ţine-ne aproape unul de altul şi de Tine. Amin.

Ar fi trebuit să mă simt mult mai bine după rugăciunea lui Wynn şi cred că m-am simţit, însă aceasta nu era decât o aducere-aminte a tuturor lucrurilor şi a experienţelor noi ce ne stăteau înainte.

I-am zâmbit, asigurându-l că mă simţeam bine. Căruţele înaintau din nou. Le-am urmat, iar Wynn se îndepărtă cu paşi mari ce urmau să-i poarte curând în fruntea coloanei, acolo unde trebuia să ajungă.

Am ezitat, strunindu-l pe nerăbdătorul Kip. Am aşteptat să se mai aşeze praful. În sat va fi multă agitaţie odată cu venirea noului om al legii. Toată lumea va ieşi să-i vadă. Nu mă grăbeam să fiu aruncată în mijlocul mulţimii curioase.

2
SMOKE LAKE

Iată-l – noul nostru sat se întindea înaintea noastră, în valea împădurită. Wynn avusese dreptate. Era mai mare decât Beaver River. Şi părea chiar mai primitiv şi mai întins. Wynn avusese din nou dreptate. Totuşi nu mi se părea că poartă un nume potrivit. În liniştea ciudată a după-amiezii de vară, nu ieşea fum din niciunul dintre multele hornuri din sat.

Mi-am lăsat privirea să hoinărească pe deasupra caselor simplu construite. Oare care dintre ele era a noastră, pe care anume o puteam numi căminul nostru? În Beaver River cabana noastră fusese amplasată în afara satului. Mi-am lăsat privirea să călătorească spre apus, apoi spre răsărit, apoi spre miazănoapte şi spre miazăzi. N-am zărit nicio casă construită în afara satului.

Apoi m-am surprins căutând cu privirea o grădină. Cu siguranţă, cineva din sat trebuia să fi nutrit dorinţa de a avea o grădină. Însă nu, n-am văzut nimic asemănător cu o

zonă cultivată.

Chiar şi de la distanţă, casele păreau sărăcăcioase şi prost întreţinute. Comparate cu cele din Beaver River, păreau a fi nişte barăci. Clădirea cea mare din mijlocul satului, despre care presupuneam că este punctul comercial, părea să fi fost ridicată la repezeală şi dărăpănată. Am simţit cum mă cuprinde un sentiment de dezamăgire.

Pentru o clipă mi-am dorit să mă întorc la satul pe care-l cunoşteam şi pe care-l îndrăgeam. Acolo aş fi fost întâmpinată cu firicele de fum ce se înălţau în văzduh din căminele caselor. Aş fi găsit un magazin bine construit şi aprovizionat. Aş fi descoperit cabana mea confortabilă aflată la marginea satului. Aş fi fost primită cu bucurie de vecini şi prieteni, grădini şi tufe de fructe de pădure.

Kip nu-mi împărtăşi dorul. Trase de lesă şi-mi aminti cu un scheunat că trebuia să urmez căruţele în josul drumeagului prăfuit.

M-am smuls din reverie şi am început să cobor. Deja auzeam lătrăturile câinilor din sat ce anunţau cu frenezie sosirea unor străini. Câinii lui Wynn, aflaţi în cea de-a doua căruţă, răspunseră lătrăturilor. Ce hărmălaie se făcu!

În mijlocul zarvei se auziră câteva strigăte şi saluturi de bun venit şi se zăriră câteva braţe ridicate în semn de salut. Prima căruţă opri, învăluită de nori de praf. Am tras de lesa lui Kip. Îmi doream ca entuziasmul să se mai potolească înainte de a-mi face apariţia. Am văzut un bolovan mare pe marginea drumului, la umbra pinilor înalţi. L-am condus într-acolo pe Kip şi m-am aşezat, urmărind freamătul produs în aşezarea de la picioarele noastre. Kip scheună şi trase de lesă până când am fost nevoită să-i poruncesc să se liniştească şi să se aşeze. Ascultă fără tragere de inimă, iar eu mi-am întors privirea spre scena din vale.

Trecură câteva minute până când căruţele porniră

din nou. Se opriră în faţa unei căsuţe foarte mici, cu un acoperiş dărăpănat şi l-am văzut pe Wynn făcându-le semn oamenilor să înceapă să descarce lăzile şi cutiile noastre.

Trebuie să fie o greşeală! mi-am spus. *Căsuţa este prea mică şi numai pentru biroul lui Wynn, ce să mai vorbesc despre locuinţă*.

Apoi un gând nou îmi trecu prin minte. *Nu, nu putem trăi acolo. Probabil că locuinţa noastră nu este gata şi aici vom locui doar temporar*.

Descărcarea continuă şi l-am văzut pe Wynn privind în susul colinei. Ştiam că mă căuta, întrebându-se ce-mi lua atât de mult. Am ridicat mâna, dându-i de ştire că sunt bine şi că voi sosi curând şi am pornit din nou la drum, împreună cu Kip.

Nu scăpasem de priviri curioase. Oamenii din sat aşteptau în grupuri pretutindeni în jurul meu când am intrat în sat, în timp ce Kip trăgea vârtos de lesă. Ştiam că pentru ei o femeie albă este un spectacol ciudat. Pielea mea era diferită, părul meu era diferit, veşmintele mele erau diferite, până şi câinele meu blănos şi în lesă era diferit.

Am zâmbit şi i-am salutat încet, în limba indiană. Eram mulţumitoare că, cel puţin, le cunoşteam limba.

Nimeni nu răspunse la salutul meu, nici nu-mi întoarse zâmbetul. Continuară să mă privească, îndepărtându-se puţin de poteca ce mă ducea la mica clădire.

Uşurată, am ajuns în cele din urmă la soţul meu, nădăjduind astfel să scap, în parte, de privirile oamenilor. Îmi doream să pot intra undeva ca să mă ascund, însă exista o singură uşă la intrarea în căsuţa noastră, iar bărbaţii intrau şi ieşeau, cărând lăzi şi cutii.

— Ei bine, spuse Wynn cu glas obosit, iată-ne aici.

Apoi adăugă pe un ton jucăuş:

— Pentru o clipă am crezut că te-am pierdut.

— Nu m-am grăbit, am explicat, iar Wynn zâmbi, amintindu-şi cât de „grăbită” fusesem pe tot parcursul dimineţii.

— Nu e cine ştie ce, nu-i aşa? spuse apoi, arătând cu capul spre căsuţă.

Am încercat să par veselă.

— Ne descurcăm, deocamdată, am răspuns.

— Adică cum – deocamdată? Asta este, Elizabeth. Asta este noua noastră casă.

— Asta este?

Glasul îmi trădă dezamăgirea.

— Asta este. Îmi pare rău, Elizabeth. Mă aşteptasem la ceva mai bun decât locul ăsta – chiar şi pentru aşezarea de aici.

Şi eu mă aşteptasem la ceva mai bun. Niciodată nu mă gândisem că cineva putea trăi într-un spaţiu atât de mic, de mizerabil. Sunt sigură că m-am albit la faţă, în ciuda bronzului şi a nasului ars de soare.

Mi-am revenit repede, mi-am înghiţit lacrimile şi am încercat să vorbesc. Glasul îmi suna ciudat, forţat.

— Ne vom descurca, fu tot ce am reuşit să rostesc.

— Ce-ar fi să găseşti un loc la umbră, până când oamenii termină de descărcat? îmi sugeră Wynn, iar eu am încuviinţat amorţită şi am ocolit căsuţa, împreună cu Kip.

Eram înconjuraţi de cabanele indienilor. Nu mă puteam duce nicăieri fără să fiu urmărită de privirile celorlalţi. Nu eram încă pregătită pentru asta. Îmi doream să pot intra în casă şi să scap de toate astea, însă aş fi stat în calea tuturor. Oricum, era şi aşa destul de puţin loc acolo.

Cu o nouă hotărâre mi-am ridicat bărbia, am strâns în mână lesa lui Kip şi am pornit pe o cărăruie ce părea că ocoleşte satul.

Mi-au trebuit câteva minute ca să pot ajunge suficient de departe pentru a lăsa în urmă micile şi

ponositele locuinţe. Kip schelălăi şi protestă în timp ce-i trăgeam după mine. El ar fi vrut să se oprească şi să investigheze noile împrejurimi, să facă cunoştinţă cu câinii mulţi şi prăpădiţi ce se agitau, fiind legaţi cu funii. L-am tras pe Kip după mine.

Când, în cele din urmă, am ajuns la pădurea de dincolo de sat, mi-am încetinit paşii. Am tras adânc în piept aerul proaspăt, de vară. Mirosea a brad şi flori înmiresmate. Un pârâiaş susura undeva pe aproape, aşa că am urmat poteca ce ducea într-acolo.

Nu ne îndepărtasem prea mult, când am ajuns la un mic lac. Mi-am plimbat privirea în jur, bucurându-mă de frumuseţea, de liniştea lui. Nu pot explica ce efect a avut lacul acela, în acea clipă.

Găsisem un loc adorabil în mijlocul mizeriei, al dezamăgirii, al acelui sătuc jalnic. Aici era un loc unde îmi puteam împrospăta sufletul. M-am aşezat pe iarba de lângă apă şi am îngăduit frustrării şi singurătăţii să se îndepărteze de mine.

Cu siguranţă, *Dumnezeu este în acest loc*. Cuvintele mi se formară în minte fără un efort conştient. În timp ce le-am repetat, o pace adâncă se aşternu peste mine.

— Cu siguranţă, Dumnezeu este în acest loc, am rostit cu voce tare.

Era adevărat. Era o promisiune. Era suficient.

3
UN NOU CĂMIN

Soarele cobora spre apus şi aerul serii începuse să se răcească când paşii mă purtară înapoi pe cărăruia ce ducea în sat. Mirosul familiar al fumului de lemn mă întâmpină şi l-am tras adânc în piept. Poate că viaţa în acest nou sat nu va fi atât de diferită, la urma urmelor.

Pentru o clipă, m-am temut că nu voi putea găsi micuţa şi dărăpănata căsuţă ce urma a fi noul nostru cămin, în mijlocul tuturor celorlalte căsuţe sărăcăcioase. Însă Kip mă conduse într-acolo. De fapt, cred că aş fi găsit-o şi singură fără nicio dificultate. Nu există nicio altă casă în sat în jurul căreia să se desfăşoare atâta activitate. Căruţa noastră încă se mai afla în faţa micii clădiri, plină cu lăzi şi cutii puse una peste alta. Mă întrebam de ce Wynn nu-i instruise pe oameni să descarce toate lucrurile.

Am intrat precaută în casă, nesigură de ceea ce voi descoperi. Printre cutii şi lăzi goale, l-am găsit pe Wynn trebăluind de unul singur, încercând să facă o oarecare ordine în tot acel haos. Îşi ridică privirea când am intrat, uşurat să mă vadă.

— Am fost puţin îngrijorat din cauza ta, spuse el. Mă întrebam unde te-ai dus, dar unul dintre copii mi-a spus că ai pornit pe cărarea ce duce în afara satului. Dacă nu te-ai fi întors curând, aş fi pornit după tine.

— Îmi pare rău, m-am scuzat degrabă. N-am vrut să te alarmez. Am crezut că va dura mai mult până când lucrurile se vor linişti, aşa încât să mă pot întoarce aici.

Wynn se grăbi să mă liniştească.

— Am fost mai liniştit ştiind că îl ai pe Kip şi că ştii să-ţi găseşti drumul prin pădure. Am fost sigur că nu te vei îndepărta prea mult, ca nu cumva să nu mai găseşti drumul înapoi.

— Am găsit un lac, l-am informat cu oarecare entuziasm.

Wynn îşi ridică privirea de la lada pe care încerca s-o deschidă cu ajutorul unui ciocan.

— Am găsit un lac, am repetat. Nu este foarte mare, dar e încântător.

Wynn păru să-şi dea seama că micul lac era important pentru mine.

— Va trebui să mi-l arăţi, spuse el, zâmbind uşor.

— Aşa voi face, am promis, îndată ce ne vom aranja.

Am păşit înainte, scoţând lesa din jurul grumazului lui Kip, pentru a putea explora în voie noua sa casă. Nu prea era mult de explorat. În două sau trei minute, urma să vadă tot ce era de văzut. Poate mie mi-ar fi trebuit ceva mai mult.

— Am văzut că mai sunt multe lucruri de descărcat, am spus în timp ce am intrat înăuntru.

— Nu ştiu ce-o să facem cu ele, spuse Wynn cu îndoială în glas.

— Ce vrei să spui? Cum adică „ce facem cu ele”? l-am întrebat.

— Nu există niciun spaţiu de depozitare şi înăuntru nu au cum să încapă. Va trebui să le acoperim cu o învelitoare şi să le lăsăm în căruţă.

Ochii mei încercară să cuprindă cu privirea încăperea. Wynn avea dreptate. Deja era foarte plină. Era acolo o sobă înnegrită, o masă cioplită manual, două scaune de lemn, un şemineu, un pat şubred în colţ şi câteva rafturi simple, din lemn. Asta era tot.

Deasupra mea erau nişte grinzi prăfuite, vechi. Ceea ce văzusem de pe colină era aievea. Acoperişul era căzut într-o rână. Speram să nu se prăbuşească peste noi odată cu prima zăpadă.

Privirea mi se îndreptă spre duşumea. Era din lut bătătorit. Nici măcar scânduri nu erau, care să acopere pământul.

Nu mai locuisem niciodată într-o casă cu pământ pe jos. Mă întrebam cum voi reuşi s-o fac acum. *Cel puţin nu voi fi nevoită s-o spăl*, m-am gândit cu mâhnire. Am închis ochii strângându-i cu putere, în timp ce un fior îmi străbătu trupul.

— Curând vom avea nevoie de lampă, spuse Wynn. Ţii minte în ce ladă am împachetat-o?

Cuvintele sale mă aduseră la realitate. Am încercat

să gândesc. Da, era în lada cea mare, cea în care se aflau şi aşternuturile noastre. Am făcut un pas înainte şi i-am arătat-o.

Wynn deschise lada şi m-am alăturat lui ca să-i golim conţinutul.

— Dau lada asta la o parte ca să facem loc să ne mişcăm, se oferi Wynn. Poate că dacă o voi pune mai într-o parte, vei avea loc să pregăteşti ceva de-ale gurii.

M-am uitat la sobă. Un foc jucăuş încălzea deja încăperea. Suprafaţa de gătit era mult mai mică decât cea cu care fusesem obişnuită. Îmi părea că nu voi putea încălzi pe ea decât un ibric şi o oală deodată. M-am dus să văd dacă în ibric era apă. Da, era deja plin. O găleată se afla pe un raft din apropiere. Şi aceasta fusese umplută cu apă proaspătă. *Dragul de Wynn*, mi-am spus. A fost atât de atent. Am observat că alimentele fuseseră deja aranjate pe cele două rafturi. Vasele noastre erau puse, unul peste altul, pe masa cea mică.

— Nu ştiu unde vei găsi loc să pui toate lucrurile, spuse Wynn. Acele două rafturi nu sunt suficiente.

Wynn avea dreptate. Am privit în jur. Nici pe pereţi nu mai era loc pentru a pune nişte rafturi.

— Unele lucruri pot fi agăţate, am spus, observând câteva cuie bătute în pereţi.

Wynn continuă să golească lăzile şi cutiile, iar eu am început să pregătesc prima noastră masă. Şi astfel, am început să simţim că această căsuţă pricăjită, prost construită, urma să fie căminul nostru.

După ce am terminat de pregătit cina, Wynn puse deoparte ciocanul şi ieşi afară, să se spele în ligheanul pe care-l aşezase pe o buturugă, lângă uşă. Se întoarse curând, cu mânecile încă suflecate şi părul ud de la apa cu care-şi clătise faţa. Părea obosit şi nici măcar nu începuse să despacheteze materialele de lucru şi medicamentele.

— Unde va fi biroul tău? l-am întrebat după ce ne-am

rugat împreună.

— N-am birou, răspunse simplu.

— Nimic?

— Nimic.

— Ce-a făcut fostul poliţist?

— Era singur şi probabil că a pus toate lucrurile lângă perete.

— O, a fost tot răspunsul de care eram în stare.

— Eşti prima femeie albă care locuieşte în satul ăsta, Elizabeth, continuă Wynn.

— Da?

În acel moment, am simţit că am o mare responsabilitate. În calitate de prima femeie albă, trebuia să fiu un exemplu. Oamenii din sat urmau să judece întreaga rasă albă după cele văzute la mine. Într-un fel, era înfricoşător.

Oare voi fi găsită vrednică? Voi reuşi să le fiu de folos sau în ochii lor voi fi o ameninţare? Mă voi adapta aici, unde n-a mai fost niciodată o femeie albă? Oare femeile indiene se vor simţi libere să vină şi să bea ceai sau mă vor privi ca pe o creatură ciudată, cu obiceiuri ciudate, o femeie care va trebui marginalizată şi evitată?

Nu aveam răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări. M-am uitat la spaţiul strâmt din jurul meu. Ştiam, fără a le vizita casele, că aceasta se asemăna cu a lor. Am zâmbit. Începeam să simt confortul noului, ciudatului meu cămin. Dacă trăiam cum trăiau ei, atunci cu siguranţă nu-mi va fi atât de greu să ajung la inima lor. Dacă duşumeaua mea era din lut, dacă soba mea era mică, dacă patul meu se afla în colţul aceleiaşi încăperi, atunci oare nu le va fi mai uşor femeilor indiene să mă accepte ca pe una dintre ele?

Wynn probabil că observă zâmbetul meu. Îşi ridică capul şi mă privi întrebător.

— Ei bine, am spus, sunt albă, dar casa mea nu va fi

diferită de a lor. Poate că asta mă va ajuta să devin una dintre ele.

Wynn încuviinţă.

— Poate, spuse el rar, însă îmi pare rău, Elizabeth, că trebuie să fie atât de… De… Lipsită de confort pentru tine.

Am ridicat din umeri.

— Lipsită de confort, da. Însă nu este imposibil, nu-i aşa? Adică, de vreme ce atât de mulţi oameni trăiesc în felul acesta, cred că putem face şi noi asta şi să supravieţuim.

— Wynn mă privi cu îndoială. Eram sigură că-i părea rău că mă adusese aici.

— Priveşte lucrurile în felul următor, am spus, încercând să dau glasului meu o notă de optimism. Gândeşte-te cât de puţin timp îmi va lua curăţenia. Şi voi avea timp să mă bucur de lacul acela mic din apropiere.

Wynn aprecie efortul pe care-l făceam, ştiu asta, însă nu era pregătit să răspundă.

În zilele care vor urma, va trebui să-i arăt, puţin câte puţin, că puteam să fac faţă traiului într-o locuinţă atât de mică şi de ponosită. Era nevoie de timp. În primul rând, trebuia să mă conving eu însămi de acest lucru.

O profundă recunoştinţă mă copleşi – aceasta era a doua mea experienţă, nu prima, în Nordul lui Wynn. Dacă aş fi avut de înfruntat aceste condiţii la sosirea mea aici, în Nord, sunt sigură că nu le-aş fi acceptat atât de uşor. Acum, puţin câte puţin, mă adaptasem rigorilor acestui ţinut. Simţeam că puteam face faţă acestui trai aspru. La urma urmelor, nu va fi pentru multă vreme. Wynn spusese că Poliţia Canadiană nu lăsa niciodată un membru al său prea multă vreme într-o singură locaţie – poate nu mai mult de trei-patru ani.

Am privit în jurul meu. Trei sau patru ani îmi păreau un timp îngrozitor de lung.

4
INSTALARE

Următoarele zile fură ocupate cu despachetarea, sortarea şi reîmpachetarea lucrurilor ce nu erau absolut esenţiale. Nu aveam loc în încăpere pentru toate bunurile noastre materiale.

Mi-a fost greu să decid care erau lucrurile de care mă puteam lipsi. Crezusem că nu am decât lucruri esenţiale pentru trai în cele două încăperi, plus magazia, plus biroul, în cabana noastră din Beaver River. Privind în jurul meu acum, prin comparaţie, fosta noastră locuinţă îmi părea mult mai spaţioasă.

Am început să-mi doresc ca Kip să fi fost crescut afară. Părea să-mi stea în cale oriunde mergeam.

Mi-am sortat cu grijă cratiţele şi vasele, păstrând doar câteva. Dacă urma să avem vreodată musafiri, eram nevoită să spăl farfuriile şi tacâmurile înainte de a-i servi, însă era singurul mod în care puteam face ca lucrurile să încapă în casa noastră. Am păstrat doar un singur obiect în plus din veselă şi am împachetat restul farfuriilor. Urma să pun mâncarea în farfurii direct din cratiţa de pe sobă. Două cratiţe şi o tigaie atârnau pe peretele deja plin. Nici măcar nu aveam unde să agăţ tablourile Cu Samuel, atât de frumos desenate de Wawasee. Cu inima grea, le-am împachetat şi le-am pus pe toate într-una dintre lăzi.

Lighenele, măturile, făraşul, măngălăul şi tot ce putea fi agăţat se aflau deja pe perete. În Beaver River, multe dintre aceste obiecte fuseseră atârnate în afara cabanei. Aici, după spusele negustorului ce deţinea magazinul, totul trebuia pus înăuntru. Oamenii din sat considerau că tot ce se află afară este proprietate comună. Numai că adesea uitau să aducă lucrurile proprietarului de la care le împrumutau.

M-am întrebat dacă nu exista posibilitatea de a construi o încăpere sau două, însă nu i-am spus nimic lui Wynn. Era suficient de ocupat încercând să-şi preia responsabilităţile şi să găsească un spaţiu pentru materialele de care avea atât de mare nevoie.

N-am realizat cât de binefăcătoare era sursa de apă din Beaver River decât când am ajuns în noua noastră locaţie. Aici nu exista o fântână cu pompă manuală. Toată apa trebuia cărată de la izvorul care se afla cam la o jumătate de kilometru de sat. În condiţiile acestea, oamenii erau nevoiţi să facă economie. Am descoperit că apa dintr-un ibric putea fi întrebuinţată la mai multe lucruri înainte de a ajunge în praful drumului.

Cealaltă problemă era aceea că nu exista o toaletă afară. În Beaver River, Wynn construise degrabă una, pentru intimitatea şi confortul meu, proaspăta lui mireasă. Aici, se pare că nu existau nici materiale, nici mână de lucru şi nici timp pentru asta. Curând am fost nevoită să învăţ „regula” localnicilor, ca să ştiu care cărări erau destinate femeilor şi copiilor şi care trebuiau evitate. Nu existau indicatoare – era o lege nescrisă a vieţii din sat.

Când am considerat că împachetasem toate lucrurile fără de care mă puteam descurca, Wynn puse toate cutiile într-una dintre căruţe şi le acoperi cu o prelată ca să nu le ude ploaia sau zăpada. Apoi legă cu funii groase căruţa, înainte şi înapoi, deasupra şi dedesubt, pentru a nu intra nimic înăuntru. Nu-mi plăceau acele frânghii. Îmi sugerau un mod de viaţă străin şi neplăcut.

Wynn nu găsise niciun ioc în care să-şi păstreze materialele medicale, aşa că fu nevoit să le aducă în cabana noastră. Deja fiecare spaţiu liber părea a fi umplut cu puţinele lucruri pe care le păstrasem. Păturile în plus şi hainele erau în cutii, sub pat. Cutiile cu conserve erau aranjate sub masă. Când ne aşezam ca să mâncăm, trebuia să ne întoarcem scaunele într-o parte, pentru că nu ne

puteam vârî picioarele sub masă.

În mijlocul încăperii era loc pentru un singur covoraş din blană de urs. Acoperea în parte podeaua din lut. Pusesem câteva perniţe pe pat. Pentru că nu aveam canapea, m-am gândit că le puteam folosi ca sprijin pentru spate, însă în zilele ce urmară m-am săturat să le tot mut de fiecare dată când ne duceam la culcare. Am început să-mi doresc să le fi împachetat şi pe acestea. Însă mi-am spus că adăugau o pată de culoare, înveselind astfel încăperea mohorâtă.

Trecu mai bine de o săptămână înainte de a merge la prăvălia din sat. N-avea niciun sens să cumpăr ceva, din moment ce nu aveam loc nici măcar pentru lucrurile noastre. M-am dus mai mult ca să fac cunoştinţă cu negustorul şi cu sătenii. Nu ieşisem des din cabană în cele câteva zile petrecute aici. Acum era timpul să-i întâlnesc pe oameni şi să-mi fac prieteni noi.

Limba engleză nu mă ajuta la nimic aici, în Smoke Lake. Nimeni n-o înţelegea. Proprietarul prăvăliei cunoştea doar câteva cuvinte în limba engleză. Vorbea dialectul indian ca un băştinaş (şi, în parte, era indian), deşi limba sa maternă era franceza. Eram recunoscătoare că reuşisem să învăţ câteva cuvinte în limba indiană, atât cât să pot purta o conversaţie.

Pe drum într-acolo am întâlnit două femei din sat. Le-am zâmbit şi le-am salutat în limba lor. Însă ele evitară să mă privească şi trecură mai departe, aproape înspăimântate. Mi-am dat seama că-mi va lua o vreme – ca soţia albă a omului legii – până să fiu acceptată de ele. Trebuia să am răbdare.

Am intrat în prăvălie pe uşa joasă şi am privit în jur. Interiorul era întunecat şi mirosea puternic a blănuri şi a tabac, un miros neplăcut oriunde, însă de-a dreptul sufocant în mica încăpere şi de nesuportat. Mi-am ţinut respiraţia şi am privit în jur. Aveam nevoie de ouă şi

untură, dacă găseam aşa ceva. Printre obiectele din mica prăvălie n-am văzut nimic care să semene cu coşurile pentru ouă sau găleţile cu untură. Însă, mi-am spus, probabil că nu toate lucrurile erau la vedere.

Neguţătorul mă privi cu ochii mijiţi, învăluit fiind de fumul ce se ridica de la ţigareta de foi pe care o ţinea în mână. Mi se adresă, însă n-am înţeles niciun cuvânt.

— Îmi pare rău, nu înţeleg, am spus în engleză, uitând că nu putea să priceapă ce-i spun.

Se uită la mine întrebător şi ridică din umeri.

În acea clipă mi-am amintit şi am început să vorbesc în limba indiană. Îmi răspunse în dialectul nativ, cu toate că cuvintele lui aveau un accent mult diferit de cuvintele mele.

Cel puţin ne putem înţelege, am oftat uşurată.

— Am nevoie de ouă, am spus cu grijă, folosind cuvintele indiene cu care nu eram foarte familiarizată.

— Nu avem ouă, mă informă, clătinând din cap.

— Mai am nevoie şi de untură.

— Nu avem untură, spuse el.

— Vai mie, am spus în engleză. Ce mă fac acum?

— Ce ai spus? mă întrebă în dialectul indian.

L-am privit cu timiditate şi am încercat să-i explic că vorbisem cu mine însămi.

— Când eşti aici, mă informă cu răceală în limbajul nostru comun, mai bine vorbeşti cu mine, nu cu tine.

Am avut sentimentul că nu-mi va plăcea foarte mult de acest om ursuz, cu aspect neîngrijit şi privire pătrunzătoare.

— Ai nevoie de cafea? mă întrebă.

— Nu, am spus, nu de cafea. Acum am cafea, mulţumesc.

— Ai nevoie de făină?

— Nu. Nu, am făină.

— Zahăr? Fasole? Sare?

Am clătinat din cap la auzul fiecărui produs enunţat.

— Atunci de ce ai venit aici? îmi aruncă în faţă.

— Pentru ouă şi untură, i-am amintit puţin iritată.

— Nu am. Aici avem ouă din cuiburi, untură de la animale. Nu avem nevoie de ouă şi untură în prăvălie.

Am încuviinţat din nou şi m-am îndreptat spre uşă fără să-i urez o dimineaţă bună. Nu-mi dădu bineţe nici el, fapt ce nu mă surprinse.

M-am bucurat să ies în aerul proaspăt. Am tras adânc în piept mireasma de brad. Nici măcar fumul leneş ce ieşea din coşurile caselor nu reuşea s-o acopere.

Nu voiam să mă întorc în căsuţa mea mică, înghesuită. Nimic nu îmi solicita atenţia acolo. Căsuţa fusese pusă în ordine, perdelele albe atârnau la singura şi mica fereastră a încăperii, covorul era întins pe jos, restul obiectelor decorative erau împachetate şi depozitate în căruţă şi mai erau câteva ceasuri până când aluatul de pâine era gata pentru cuptor. Pornisem în căutare de tovărăşie.

În jurul meu oamenii erau ocupaţi cu munca şi joaca. În faţa caselor, femeile ţeseau şi coseau. Copiii se jucau în ţărână sau cărau lemne pentru foc din pădure. Bătrânii şedeau laolaltă într-o tăcută camaraderie. Tinerele femei tăifăsuiau vesele în timp ce întindeau la uscat carne feliată. Însă îndată ce mă apropiam, se făcea linişte. Privirile se aplecau la pământ, limbile îşi încetau turuiala. Zâmbetul meu şi cuvintele rostite în limba lor erau cu totul ignorate. Nu-mi ofereau nici măcar o şansă de a ajunge să le cunosc.

Cuprinsă de frustrare şi de disperare, m-am îndreptat, în cele din urmă, spre mica noastră cabană. Ce bine ar fi fost dacă aş fi avut-o pe Nimmie. Dacă An na sau doamna Sam ar fi venit la un ceai… Am oftat adânc. Deja simţeam singurătatea unei ierni lungi şi tăcute.

Kip mă întâmpină la uşă. Blana sa căpătase din nou

ţinuta dinainte, după ce fusese curăţată de mărăcinii adunaţi în timpul călătoriei. Cu ajutorul apei şi al periei, îl făcusem să arate din nou ca un câine de casă. În comparaţie cu câinii din sat, arăta de parcă ar fi fost din altă specie. L-am mângâiat pe cap, bucuroasă pentru privirea-i nerăbdătoare şi coada-i fluturândă.

Cel puţin aici puteam vedea un chip prietenos. I-am petrecut lesa pe după gât şi l-am condus pe cărarea ce şerpuia în afara satului, de-a lungul pârâului şi spre micul şi liniştitul lac. Poate că Kip va fi singurul tovarăş pe care-l voi avea în următoarele câteva săptămâni, până când voi reuşi, cumva, să trec dincolo de această rezervă a sătenilor.

5
ZILE DE SINGURĂTATE

Drumeţiile noastre la micul lac deveniră aproape un ritual zilnic pentru mine şi Kip. Era o plimbare frumoasă şi un loc încântător. Nimeni nu părea să fie ofensat de faptul că foloseam acea cărăruie şi şedeam pe malul lacului sau ne plimbam printre brazi – oricum, nimeni nu ne băga în seamă. Încă nu reuşisem să le atrag femeilor atenţia. Îmi era greu. Adesea discutam cu Wynn despre asta în timpul cinei.

— Cu toate că aceşti indieni sunt din acelaşi trib ca şi cei din Beaver River, ei n-au fost expuşi la fel prezenţei omului alb, îmi spunea Wynn. Venind în sătucul ăsta îndepărtat, am făcut un pas înapoi în timp. Trăim alături de oameni foarte primitivi, Elizabeth.

Wynn empatiza cu mine în ce priveşte nevoia de a-mi face prieteni, însă mă avertiză să fin răbdătoare şi să le dau oamenilor timp să ajungă să mă cunoască şi să mă accepte. M-am întrebat în taină de câtă răbdare voi mai

avea nevoie. Mi se părea că nu ajung nicăieri.

Sosi şi toamna, cu vânturi uscate ce se strecurau prin frunzişul, în parte, uscat al plopilor şi cu păsările ce „tăifăsuiau” între ele despre aşteptatul zbor spre miazăzi. Îmi plăcea toamna, însă gândul la iarnă, în absenţa unor prieteni care să-mi fie sprijin, mă făcea să mă îngrijorez. Trebuia să fac ceva, însă nu ştiam ce anume.

Într-o zi, îmi veni o idee. Tocmai mă îndreptam, ca de obicei, spre lac, când am observat două femei care intrau în sat purtând coşuri pline cu fructe de pădure. Aşadar, *existau* fructe de pădure prin preajmă! Doream să-mi pun câteva conserve pentru iarnă, în acelaşi timp, am văzut acest lucru ca pe o oportunitate de a stabili o legătură cu aceste femei. Oare nu fructele de pădure fuseseră lucrul care îmi adusese primii prieteni în Beaver River? M-am grăbit spre casă, după un vas în care să pot pune fructele.

L-am lăsat pe Kip în casă. Nu doream să se amestece în niciun fel în încercarea mea de a-mi face prieteni. Cu pasul uşor şi inimă pe măsură, am pornit în căutarea unor femei din sat.

N-am fost nevoită să merg prea departe. Undeva în josul cărării ce trecea prin faţa casei noastre, două femei şedeau în soarele amiezii, cosând mocasini din piele. M-am apropiat de ele cu cratiţa întinsă şi cu un zâmbet pe buze.

Ca de obicei, se opriră din tăifăsuială şi-şi plecară ochii, însă nu m-am lăsat descurajată atât de uşor.

Le-am salutat cu salutul indian. Nu-mi răspunseră, aşa cum aveau obiceiul s-o facă. Am aşteptat o clipă şi, văzând că nu-mi răspund, am pus întrebarea.

— Vreau să culeg fructe de pădure, le-am informat ajutându-mă de vocabularul meu limitat.

Niciun răspuns. Ele îşi continuară lucrul, prezenţa mea părând a le tulbura, însă nu-şi ridicară privirea.

— Unde pot găsi fructe de pădure?

Am încercat să par prietenoasă, în ciuda

sentimentelor care îmi răscoleau sufletul, însă glasul îmi tremură puţin.

Una dintre femei mormăi, apoi cele două îşi luară lucrul de mână şi intrară în casă. Îmi venea să plâng. Cum îmi voi face prieteni în acest sat ciudat? Eram pe punctul de a mă îndrepta înapoi spre casă când am zărit două femei mai tinere, cu pruncii în spate, amestecând într-o oală înnegrită, aşezată deasupra focului. Poate că cele mai tinere vor fi mai puţin ostile, mi-am spus, îndreptându-mă spre ele.

Acestea îşi plecară privirea şi încetară să mai vorbească când m-am apropiat. Cu toate acestea, le-am observat aruncând priviri furişate spre mine.

Le-am salutat, însă n-am aşteptat să-mi răspundă la salut. Am continuat grăbită.

— Vreau să culeg fructe de pădure şi nu ştiu unde sunt. Îmi puteţi spune?

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi cele două schimbară priviri scurte. Una dintre ele ridică uşor din umeri, însă cealaltă arătă spre apus şi spuse simplu:

— Acolo.

Nu era mult şi, cu siguranţă, nu-mi răspundea la întrebare, însă era primul cuvânt ce mi se adresase de când intrasem în satul lor. Am zâmbit în semn de mulţumire şi am pornit în direcţia indicată.

Am cercetat pădurea toată după-amiaza aceea, dar n-am aflat nimic.

În acea seară, la masă, i-am povestit lui Wynn despre aventura mea din ziua respectivă. Păru îngrijorat, simţindu-mi durerea la respingerea din partea sătenilor. Însă am fost amândoi de acord că era un început – un început mic.

— Am văzut un loc sau două cu fructe de pădure în drumurile mele, îmi spuse Wynn. Să văd dacă-mi amintesc unde erau. Cred că n-am fost prea atent pentru că ştiam că

borcanele tale sunt depozitate – şi chiar dacă le-am scoate şi le-am umple, n-am avea unde să le punem. Dacă le-am pune înapoi, în căruţă, ar îngheţa la primul viscol.

— Chiar dacă nu culeg decât câteva pentru a face acum ceva proaspăt sau o plăcintă, două, tot ar fi o schimbare, am spus, dându-mi seama că Wynn avea dreptate.

Wynn încuviinţă şi luă un creion şi hârtie ca să-mi deseneze o hartă.

Dimineaţa următoare l-am luat pe Kip, mi-am luat cratiţa, un sandvici pentru prânz şi, cu harta lui Wynn în mână, am pornit în căutarea locului cu pricina.

Îmi luă ceva timp, însă în cele din urmă am găsit un loc suficient de mare pentru a-mi umple cratiţa. M-am apucat de cules, fredonând un cântecel în timp ce-mi umpleam, încet, vasul.

L-am lăsat pe Kip să zburde. Se avântă în pădure, alergând după iepuri şi punând pe fugă veveriţele, însă se întoarse adesea pentru a vedea dacă mai eram acolo.

Pe la miezul zilei m-am oprit ca să-mi mănânc sandviciul. Îmi doream o ceaşcă cu ceai. Nu eram departe de izvor, aşa că am lăsat cratiţa jos şi m-am îndreptat spre izvor pentru a lua o gură de apă. Era rece şi înviorătoare. Mi-am clătit faţa şi mi-am spălat petele albăstrui de pe mâini.

Kip lipăi apa, aplecându-se atât cât s-o atingă cu limba. Apa curgătoare îi umezi picioarele şi se învolbură în jurul botului.

Am apucat un băţ mic şi m-am jucat cu Kip câteva minute, aruncând băţul şi trimiţându-l pe Kip după el. Când micul nostru joc se isprăvi, Kip era ud leoarcă. Intrase în apă ca să-mi aducă băţul. Am uitat să stau la distanţă, iar când Kip ieşi din apă, se scutură şi mă stropi pe fustă. Am râs şi am alergat spre locul unde-mi lăsasem cratiţa aproape plină.

Kip alergă înaintea mea, încă scuturându-se de apă. Părea să ştie exact încotro ne îndreptam şi mă duse direct la locul unde-mi lăsasem fructele. Ajunse primul – sau ar fi ajuns acolo dacă nu s-ar fi oprit brusc. Începu să mârâie şi părul de pe ceafă i se ridică.

Ochii îi erau aţintiţi spre locul unde îmi lăsasem cratiţa. Mi-am îndreptat privirea într-acolo.

Iar acolo, ospătându-se fără nicio jenă din fructele culese cu atâta trudă, se afla un sconcs. Mi-am ţinut răsuflarea, neîndrăznind să mă mişc.

Sconcsul nu prea părea să fie deranjat de prezenţa noastră. Şi îmi doream să rămână aşa. Nu voiam să am nimic de-a face cu el. M-am aplecat ca să-i apuc pe Kip, însă mişcarea mea nu a fost suficient de rapidă.

Kip ştia că fructele erau ale mele. Mai ştia şi că acel sconcs era un impostor. Mârâi ameninţător şi se aruncă cu furie spre sconcs, ca să-i alunge de lângă cratiţa cu fructe de pădure.

Totul se întâmplă atât de repede, că abia am avut timp să gândesc. Kip ţâşni de lângă mine, coada sconcsului se ridică, avu loc o scurtă încăierare, apoi Kip începu să urle de furie şi durere, tăvălindu-şi capul prin frunzişul uscat al pădurii, în timp ce un miros greţos şi puternic ne învălui pe amândoi.

Mi-am ridicat privirea de la Kip la timp pentru a vedea sconcsul dispărând în tufişuri.

L-am îndrumat în grabă pe Kip spre apă. Nici măcar n-am mai fost nevoită să arunc băţul în apă. Kip se avântă cu capul în apa izvorului, cufundându-l în răcoarea acesteia. Ochii îi ardeau în cap şi nasul îl ustura. Îşi cufundă de câteva ori capul în apă.

Cu mirosul n-am putut face nimic. Se părea că devenise din ce în ce mai rău. M-am uitat la fustă, apoi mi-am mirosit mâinile. Cu toate că nu fusesem împroşcată de sconcs, mi se părea că miros la fel de rău ca şi Kip. Ce să

fac acum?

După ce Kip primi tot ajutorul de care avusese nevoie de la izvorul cu apă rece, ne-am întors la locul unde se afla cratiţa.

Am fost tentată s-o las acolo unde era. Ştiam, după mirosul din preajmă, că şi numai dacă aş fi trecut printre tufişuri sau aş fi călcat pe pământ, încălţările şi fusta urmau să mi se încarce de acel miros teribil. Însă nu-mi puteam permite să las cratiţa acolo, în afară de asta, nu mai aveam decât una pentru gătit.

Am găsit un băţ lung şi am încercat să prind cu el cratiţa şi s-o trag spre mine. Aceasta alunecă de pe băţ şi căzu, bubuind, la pământ. Oricât am încercat, n-am reuşit să mai agăţ băţul de mânerul ei. În cele din urmă am renunţat şi, adunându-mi cât mai bine fusta în jurul picioarelor, m-am strecurat printre tufe ca să-mi recuperez cratiţa. După cum mă aşteptasem, duhnea teribil!

Am golit restul fructelor, aproape plângând în timp ce le priveam formând un morman mic pe pământ şi m-am îndreptat din nou spre izvor. Am folosit nisip ca să frec şi să curăţ cratiţa, însă chiar şi aşa, mirosul nu dispăru cu totul. Ce puteam face? Aveam nevoie de ea. În cele din urmă, am pornit spre casă.

— Kip, puţi! l-am informat în timp ce-i strecuram lesa în jurul grumazului, apoi am zâmbit – „râde hârb de oală spartă”. Eram sigură că miroseam la fel de rău ca şi el. Iar cratiţa mea nu era nici ea mai bună.

M-am întrebat cum ne vom întoarce fără să ridicăm tot satul în picioare.

— Ei bine, cel puţin acum nu vor mai putea să mă ignore, i-am spus lui Kip, zâmbind larg.

Însă nu era de râs. Eram într-o situaţie teribilă şi ştiam bine lucrul acesta. Cum vom reuşi oare – şi când – să scăpăm de mirosul ăsta?

6
PLĂCINTĂ CU AFINE

Mirosul ajunse înaintea noastră în sat. Am auzit copii indieni strigând cuvântul indian pentru „sconcs” apoi i-am văzut alergând spre cocioabele lor înainte ca eu să intru în sat. Femeile îşi lăsară şi ele lucrul şi intrară în case.

Cu chipul îmbujorat şi pasul alert, m-am îndreptat spre căsuţa mea, Kip urmându-mă îndeaproape.

Când am ajuns acasă, l-am legat pe Kip afară şi mi-am lăsat cratiţa lângă uşă. M-am aplecat, m-am descălţat, am păşit pragul casei şi mi-am dat jos fusta, aruncând-o afară, pe cărăruie. După aceea mi-am scos şi restul hainelor şi m-am frecat cu apă şi săpun până când pielea mi se înroşi şi mi se încinse. Şi încă mai miroseam ca un sconcs!

Mă vedeam nevoită să pun haine curate pe trupul încă mirositor; apoi, ajutată de cădiţă şi de apă fierbinte şi săpun, mi-am atacat hainele. Le-am spălat cât de bine am putut şi le-am agăţat pe sfoara de afară. Încă miroseau. Apoi l-am luat pe Kip şi i-am aplicat o săpuneală zdravănă. Blana lui udă parcă mirosea mai rău, nu mai bine.

Am observat multe priviri curioase îndreptate în direcţia mea. Mici grupuri de copii indieni mă urmăreau făţiş, fără nicio rezervă, iar femeile se adunară şuşotind, încercând să nu pară atât de curioase precum copiii, însă fără succes.

Am strâns din dinţi şi l-am săpunit şi mai zdravăn pe Kip. Acesta începu să schelălăie, încercând să se smulgă din mâinile mele, însă l-am muştruluit încetişor şi am continuat să-i spăl. La urma urmelor, el era acela care ne vârâse în toată mizeria asta!

În ciuda eforturilor mele, când Wynn se întoarse în acea seară, fu întâmpinat de mirosul puternic de sconcs.

— Ce să fac cu el? am gemut.

— Nu prea ai ce să faci, răspunse Wynn.

— Vrei să spui că nu mă poate ajuta nimic?

— Doar timpul, din câte ştiu, răspunse Wynn.

Am gemut din nou.

„Timpul” părea să treacă cu atâta încetineală atunci când era nevoie să treacă repede.

— Ai putea încerca să umpli cratiţa cu pământ şi să-ţi îngropi hainele, spuse Wynn. Se spune că pământul mai ia din mirosul ăsta puternic.

— Kip miroase cel mai rău, am insistat.

— Îngroapă-l şi pe el dacă vrei, spuse Wynn, însă zâmbi, anunţându-mă în felul acesta că glumeşte.

Mi-am îngropat hainele. Am îngropat şi cratiţa. Indienii mă urmăriră, ascunzându-şi ochii şi comentariile în dosul mâinilor pătate de muncă.

Nu am lăsat hainele prea mult în pământ. Nu voiam să mucegăiască. Hainele pe care le aveam nu erau multe şi nu-mi puteam permite să pierd un rând de haine, chiar dacă, de fiecare dată când le îmbrăcam, duhneam. Le-am scos cu grijă din pământ şi le-am spălat din nou cu apă şi săpun, agăţându-le pe sfoară.

Se pare totuşi că pământul absorbi mirosul cratiţei. Am frecat-o bine din nou şi am pus-o la soare.

Lui Kip nu-i părea rău să fie lăsat afară – excepţie făcând nopţile. Atunci scheuna, cerând să fie lăsat înăuntru. Scheunatul nu era atât de problematic precum erau lătrăturile sale. Lătra la orice zgomot din noapte. Eu şi Wynn credeam că ne obişnuisem cu lătratul câinilor, însă Kip ne ţinu treji în fiecare noapte cu hărmălaia lui.

Eram însă ferm hotărâtă să fac plăcintă cu afine, aşa că săptămâna următoare l-am luat din nou pe Kip şi ne-am îndreptat spre apus, căutând locuri în care creşteau fructe de pădure. De data asta nu i-am mai scos lesa când ne-am apropiat de locul cu pricina. În schimb, l-am legat de un

pomişor şi m-am apucat să culeg afine, umplându-mi cratiţa.

Kip se agită şi scheună tot acest timp. Trebuia să mă revanşez cumva. După ce mi-am umplut vasul, l-am dus la izvor şi i-am scos lesa ca să se poată juca în apă. Apoi ne-am jucat „de-a aruncatul băţului”. Când am considerat că avusese parte de suficientă mişcare, i-am pus din nou lesa, mi-am luat cratiţa plină cu afine şi m-am îndreptat spre casă.

Indienii mă priviră din nou intrând în sat. Am zâmbit şi m-am adresat celor care se aflau mai aproape de cărare, însă aceştia îşi întoarseră spatele şi se prefăcură că nu mă observă. Am încercat să bravez, însă gestul lor m-a întristat.

— Ei bine, i-am spus lui Kip, care se pare că era singurul dornic să audă ce am de spus, cel puţin am afine pentru plăcintă.

Când Wynn sosi acasă în acea seară, fu întâmpinat de o aromă nouă. Mirosul aproape că dispăruse din blana lui Kip, din hainele mele şi din cratiţă. În schimb, mirosul de plăcintă proaspătă cu afine umpluse toată căsuţa. Eram mulţumită. Găsisem locul cu fructe, perseverasem şi-mi pregătisem plăcinta.

— Grozav! spuse Wynn bătându-mă uşurel pe braţ în semn de apreciere în timp ce ne ridicam de la masă, după ce servisem două porţii. Comentariul său scurt şi apăsat fu suficient cât să-mi dau seama că meritase.

7
IARNĂ

Eram mai hotărâtă să-mi fac prieteni decât să pornesc în căutarea fructelor de pădure. În fiecare zi îl scoteam pe Kip la plimbare şi de fiecare dată când

întâlneam sau treceam pe lângă femeile indiene le zâmbeam şi le salutam. Ele continuară să mă ignore, însă nici măcar acest lucru nu mă opri.

Atunci, am hotărât să-mi îndrept atenţia asupra copiilor. Eram sigură că aceştia vor fi mai deschişi – la urma urmelor, copiii din Beaver River ajunseseră să ne îndrăgească şi pe mine, şi pe Kip.

Am început să aleg cărările unde se jucau copiii, zâmbindu-le cu căldură şi salutându-i în limba lor ori de câte ori eram suficient de aproape ca să pot fi auzită.

Ei îşi ridicau capul şi se uitau la mine, însă refuzară să-mi răspundă la vreuna dintre întrebări. Nu răspunseră nici măcar la avansurile jucăuşe ale lui Kip. Se uitau la noi până îşi satisfăceau curiozitatea, apoi, fie se întorceau la jocul lor, fie dispăreau, lăsându-ne să privim lung în urma lor.

Ba chiar am încercat un mic şi prietenesc „şantaj”. Am scos câteva dintre cele mai colorate şi captivante cărţi pe care le aveam şi le-am arătat imaginile frumoase în timp ce le întorceam paginile. Ei priviră curioşi ciudatele şi noile obiecte, însă nu se apropiară, nici nu întinseră mâna după ele. Dezamăgită, mi-am luat cărţile şi m-am întors în singuratica mea cocioabă.

Nu i-am mai povestit lui Wynn despre experienţele mele. Îl îndurera singurătatea mea. În schimb, îl întrebam cum fusese ziua respectivă pentru el. În cea mai mare parte, munca sa era o simplă rutină. Inspecta hotarele, îi vizita pe vânătorii de blănuri, împărţea medicamente, potolea dispute, scotea dinţi, asista femei la naştere, bandaja răni, tăieturi de cuţit, de topor, degete înţepate în ace de pescuit şi glezne luxate.

Mă duceam la prăvălia din sat doar atunci când era absolut necesar. Nu mă simţeam în largul meu în preajma negustorului cu ochi întunecaţi care mă urmărea îndeaproape în timp ce dădeam ocol strâmtei sale prăvălii,

în căutarea lucrurilor de care aveam nevoie.

Nu se mişca niciodată de după tejgheaua improvizată, ca să mă ajute cu ceva. Mijea ochii, pufăia din ţigara atotprezentă şi se încrunta la mine de parcă eram un intrus, nu un client.

Chibriturile – sau mai degrabă lipsa lor – mă făcu să ies din siguranţa căsuţei mele şi să mă îndrept spre prăvălie. Wynn mă rugase să cumpăr, pentru că nu mai aveam multe, iar seara, când se întorcea din călătoriile lui, prăvălia era deja închisă.

Desigur, nu puteam să-i spun lui Wynn că aş prefera să nu mă duc din cauză că nu-mi plăcea de acel bărbat şi nu i-am spus nimic. Aşa că, a doua zi dimineaţă m-am aranjat, l-am închis pe Kip în casă şi m-am aventurat spre prăvălie.

Pe drum am întâlnit din nou femei din sat. Am zâmbit şi le-am salutat printr-o înclinare a capului, rostind obişnuitul salut. Nu s-au uitat la mine.

Am găsit prăvălia aşa cum o ştiusem, întunecată, urât mirositoare şi plină de fum de ţigară.

Negustorul şedea în spatele barierei sale, privind încruntat la cele două femei indiene care îşi alegeau produsele. Eu nu meritasem nici măcar o înclinare a capului din partea lor.

M-am tras înapoi, aşteptând răbdătoare ca femeile să-şi termine treaba şi să iasă pe uşa joasă. Apoi mi-am cumpărat chibriturile şi am părăsit prăvălia cât de grabnic cu putinţă.

În timp ce mă aplecam ca să ies, am auzit glasuri de după colţul casei. Cele două femei indiene vorbeau una cu cealaltă.

Surprinsă de faptul că nu părăsiseră locul respectiv, m-am oprit. Ştiam că erau acolo, pe cărare. Trebuia să trec pe lângă ele. Oare dacă m-aş opri şi le-aş saluta, mi-ar răspunde? Am tras adânc aer în piept, hotărâtă să încerc.

În acea clipă, am auzit ce vorbeau.

— De ce s-a dus acolo?

— Nu ştiu.

— Cine?

O a treia femeie probabil că li se alăturase.

— Femeia cu faţa palidă şi copilul-câine.

„Copilul-câine”? De ce ar spune una ca asta? Faţă palidă, înţelegeam. Nu mă deranja să se spună despre mine asta. Însă „copilul-câine”? Ce voiau să spună cu aceste cuvinte?

Apoi mi-am amintit de Kip. Îl văzuseră pe Kip pieptănat şi aranjat. Mă priviseră îmbăindu-l şi uscându-l cu un prosop vechi. Mă văzuseră luându-l cu mine în timp ce câinii din sat erau legaţi în faţa casei lor. Îl văzuseră pe Kip intrând în căsuţa noastră mică, în timp ce câinii lor îşi petreceau zilele şi nopţile, pe ploaie sau pe soare, afară. Ştiau că sunt căsătorită, însă nu văzuseră niciun copil în casa noastră. Concluzia era că înlocuisem copilul pe care nu-i aveam cu un câine.

Oare asta făcusem? Oare chiar era posibil ca femeile indiene să creadă că Kip, oricât de mult l-aş fi îndrăgit, putea lua locul copilului după care tânjeam? Niciodată! O, dacă ar şti ele, m-am gândit. Dacă ar putea să-mi înţeleagă durerea.

M-am întors şi am ocolit prăvălia, pornind în direcţia opusă, ca să nu fiu nevoită să dau ochii cu indiencele. Era un ocol mare, însă aveam nevoie de acea plimbare. Trebuia să am timp de gândire, să-mi pun lucrurile în ordine, să-mi revin din durere.

Am păşit repede în timp ce lacrimile mi se prelinseră pe obraji, rugându-mă în tot acest timp. Niciodată nu-mi închipuisem că este posibil să experimentez o asemenea singurătate, o asemenea izolare de lumea celorlalţi.

În cele din urmă, am reuşit să-mi controlez emoţiile. Am hotărât să nu cad în mrejele autocompătimirii, cu toate

că zilele ce-mi stăteau înainte nu promiteau nimic bun. Îl *am pe Domnul meu*, mi-am spus. *El a promis că va fi cu mine până la marginile pământului*. Câteva clipe chiar m-am simţit de parcă aş fi fost la marginea lumii, a lumii mele, însă mi-am adunat curajul şi mi-am ridicat bărbia puţin mai sus. Dumnezeu îmi promisese că nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi niciodată. Acest lucru era valabil fie că mă aflam pe străzile unui oraş, fie că locuiam în căsuţa dascălului, undeva la ţară, fie că trăiam în ţinutul îndepărtat al Nordului.

În plus, îl aveam pe Wynn. Cu toate că slujba îl obliga să fie departe în timpul zilei şi, adesea, chiar seară, târziu, era totuşi o mângâiere să ştiu că se va întoarce şi că mă iubea şi înţelegea nevoile şi dorinţele mele.

Şi mai aveam „copilul-câine”. Mi-am zâmbit. Poate că Kip nu era tovarăşul pe care mi-l dorisem, însă, la urma urmelor, era *cineva*. Îi puteam vorbi, mă puteam plimba cu el şi apreciam faptul că nu eram cu totul singură. Da, eram mulţumitoare pentru Kip. Era posibil ca el să fie singurul meu prieten în acest sat.

Când am ajuns acasă, Kip mă întâmpină la uşă. Îmi linse mâna şi dădu din coadă în semn de bun venit. I-am mângâiat creştetul fin.

— Ştiu că nu înţelegi niciun cuvânt din toate astea, i-am spus încetişor, însă în sat se crede că tu eşti „copilul” meu răsfăţat. Ei bine, nu eşti copilul pe care mi l-am dorit, însă cel puţin îmi eşti prieten. Mulţumesc pentru asta. Se pare că vom fi doar noi doi aici.

M-am oprit ca să-mi şterg lacrimile ce mi se prelinseseră din nou pe obraji.

— Aşa că… Va trebui să ne descurcăm cumva singuri. Nu va fi uşor – dar cred că o să reuşim.

Kip îmi privi chipul şi scoase un scheunat. Păru să simtă că eram tulburată.

Apoi am făcut un efort conştient de a-mi îndepărta

durerea ca să pot avea un chip vesel la întoarcerea lui Wynn. Nu doream să-i împovărez cu durerea pe care o simţeam.

Când Wynn intră în casă, în acea seară, i-am arătat chibriturile cumpărate.

— Bun, spuse el. Sperasem că nu vei uita. Nu mai am multe şi cred că iarna ar putea veni în orice clipă de acum.

Wynn avusese dreptate. Peste două zile, un vânt venit dinspre nord aduse zăpadă. Se abătu asupra noastră cu furia zeilor indieni ai furtunii. În doar câteva ceasuri, aşezarea noastră fu acoperită cu câţiva centimetri de zăpadă.

Din acea clipă am fost învăluiţi de frig şi vânt. În fiecare zi disconfortul nostru era sporit deşi mai multă zăpadă. Eram mai ocupată acum şi cred că asta îmi făcea bine. Înfofolită bine pentru a face faţă frigului, munceam încontinuu doar pentru a avea apă, pentru a alimenta focul şi a spăla rufele.

Încă mai găseam clipe libere pentru a mă plimba cu Kip pe lângă pârâul îngheţat, până la lacul îngheţat, păşind pe un pământ îngheţat. Îmi vâram picioarele în schiuri şi mă avântam prin omăt, lăsând o cărăruie în urma mea. Întotdeauna ne întorceam înviorați şi pregătiţi să ne întindem în faţa focului din cămin, lăsând căldura să ne încălzească trupurile atinse de ger.

Seara, după ce strângeam resturile cinei şi Wynn se aşeza la măsuţă ca să-şi scrie rapoartele, îi ceream să-mi povestească despre toate lucrurile pe care le făcuse peste zi. Niciodată nu mă mustră pentru tăifăsuiala mea, mai degrabă o încuraja. Poate că ştia că el era singurul cu care puteam vorbi. În orice caz, mă bucuram să aflu fiecare detaliu şi aveam impresia că, astfel, îi puteam cunoaşte pe unii dintre locuitorii din zonă, prin Wynn.

Crăciunul sosi şi trecu. Hotărâsem că nu mă voi simţi singură – ei bine, poate că mă simţeam singură, însă nu

răvăşită de dorul de casă. Dorul de casă era un sentiment teribil de greu şi nu-mi făcea bine.

Şi, astfel, dând piept cu fiecare zi în parte, am reuşit să supravieţuiesc lungilor zile de iarnă. Odată cu primăvara, urma să am alte activităţi. Aveam să găsesc o modalitate de a-mi săpa o mică grădină şi să continui să explorez, împreună cu Kip, împrejurimile. Poate că aveam să fac o drumeţie sau două cu Wynn. Până atunci urma să am răbdare, să îmi găsesc de lucru şi să încerc să nu mă las dezamăgită. Şi, după calculele mele, nu mai rămâneau decât încă vreo trei ani – cel mult – de trăit în felul acesta.

8
VECINII

Vecinii noştri indieni se bucurau de viaţa socială mai mult decât cei din Beaver River. Deşi nu fusesem invitaţi niciodată să participăm, adesea auzeam bătaia tobelor în timpul ceremoniilor. Spre marginea de răsărit a aşezării se afla o clădire lungă şi joasă, folosită ca loc de întâlnire a sătenilor. Aici aveau loc cele mai multe dintre ceremoniile din sat. Celelalte se ţineau în aer liber.

La început, sunetul ciudatelor bubuituri şi incantaţii în liniştea nopţii ne păru sinistru. Sunetele îmi aminteau că eram străini în acest loc. Ne aflam în mijlocul unei culturi diferite de a noastră. Pentru noi, incantaţiile şi bubuitul tobelor erau zgomote deranjante, însă pentru indieni simbolizau religia lor, esenţa fiinţei lor. Ei credeau în puterea magică şi supranaturală a incantaţiilor şi a dansurilor.

Din câte ştiam, indienii din acest sat îndepărtat, însă destul de numeros, nu văzuseră niciodată un misionar creştin, nici nu auziseră de Dumnezeul vreunuia. Ritualurile nu erau niciodată puse sub semnul întrebării şi

erau păzite cu stricteţe. Ploaia sau îngheţul se abăteau asupra lor după cum aveau poftă spiritele, astfel că oamenii aveau datoria de a face tot ce le stătea în putere pentru a-i mulţumi pe zei, folosind închinarea rituală străveche.

Oamenii băteau tobele şi dansau atunci când îşi arătau recunoştinţa pentru ploaia de primăvară, când doreau ca puii de elan şi căprioară să se dezvolte armonios, capcanele să fie rapide şi puternice, blănurile să fie bogate, râurile să fie pline de peşti, nou-născuţii să vină pe lume sănătoşi, vânătorii să fie protejaţi, la fel şi femeile, bătrânii să treacă „dincolo” fără suferinţă şi aşa mai departe.

Nu era de mirare că, simţindu-se obligaţi să îndeplinească aceste ritualuri, tobele nu păreau a-şi găsi odihna, nici picioarele dănţuitoare, liniştea, incantaţiile răsunând mai tot timpul în aerul îngheţat al nopţii.

Decesul cuiva era un eveniment foarte important pentru săteni. Zi şi noapte îşi băteau tobele şi rosteau incantaţii, în timp ce bocitorii jeleau înaintea zeilor lor, impresionându-i cu faptul că sufletul plecat urma să fie regretat profund aici, pe pământ şi de aceea, bine primit în noul ţinut.

Cu cât cel decedat se afla într-o poziţie mai înaltă din punct de vedere ierarhic, cu atât mai lungă era ceremonia. Când moştenitorul şefului de trib, adică viitorul şef de trib, a murit înecat, ceremonia a ţinut şapte zile la rând. Pentru şeful tribului ceremonia trebuia să dureze şapte zile plus una. La sfârşitul celor şapte zile, întregul meu trup protestă. Porneam cu Kip prin păduri ori de câte ori aveam ocazia, însă bubuitul tobelor se putea auzi de la câţiva kilometri depărtare în aerul rece ai toamnei.

Când ceremonia luă sfârşit, în cele din urmă, aveam impresia că surzisem dintr-odată. Lumea părea puţin dezechilibrată fără vibraţiile produse de picioarele

dansatorilor. Am avut nevoie de două zile ca să-mi revin la normal.

Tribul avea multe superstiţii, de care erau foarte ataşaţi. Nu era ceva neobişnuit să vezi o femeie aruncând la pământ ceea ce avea în mână, pentru a alerga apoi în casă ţipând şi închizând uşa după ea, iar asta pentru că văzuse ceva „interzis”.

Copiii, de asemenea, cunoşteau foarte bine obiceiurile şi învăţăturile tribului. Îi puteam vedea studiind cerul, pădurile, pământul, în căutarea unor „semne” care să le ghideze viaţa.

Aşa că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă de zvonul că indiencele se temeau că asocierea cu o femeie „faţă-palidă” ar putea atrage asupra lor mânia zeilor. Nu exista un consens privitor la motivele pe care spiritele le-ar fi avut ca să facă un asemenea lucru, însă cele mai bătrâne le informară pe cele tinere, acestea îşi informară copiii, iar sătenii, într-un singur gând, se temură să testeze această teorie.

Nu ştiam ce puteam face altceva ca să înlătur această barieră decât să aştept. Dacă aveam să continui să trăiesc în mijlocul lor, salutându-i prieteneşte şi stând deoparte când nu eram invitată, poate că în timp vor vedea şi vor înţelege că nu invocam mânia zeilor lor.

Indienii din acest trib aveau o concepţie ciudată referitoare la poziţia unui membru al Poliţiei Canadiene. Pentru ei, acesta reprezenta legea. Legea era strâns legată cu plata pentru păcatele comise. Zeii pedepseau păcatul şi reacţionau cu răzbunare atunci când cineva păşea pe alături. Astfel, în mod ciudat şi invizibil, omul alb al legii era posibil să aibă legături cu puterile nepământene. Îl tratau pe Wynn cu respect şi teamă, deopotrivă.

În calitate de soţie a lui Wynn, eu eram suspectă. Poate că fusesem adusă în sat doar cu scopul de a-i spiona pe săteni şi, astfel, de a-i raporta lui Wynn la sfârşitul zilei,

orice încălcare a legii. De aceea, nimeni nu dorea să-şi asume riscul de a comunica cu „faţa-palidă”.

Faptul că nu aveam copii şi că, adesea, eram văzută plimbând un câine mă făcea chiar mai suspectă şi mă îndepărta şi mai mult de femeile din sat. Îmi doream să schimb această situaţie, însă nu ştiam cum puteam distruge aceste superstiţii.

Când, în cele din urmă, am reuşit să înţeleg motivul marginalizării mele, m-am liniştit. Cel puţin nu eram respinsă eu, ca persoană. M-am rugat şi am pus toată treaba asta în mâna lui Dumnezeu, în acelaşi timp rugându-L să-mi dea răbdare şi înţelegere.

De asemenea, trebuia să recunosc că poziţia mea ca femeie albă se deosebea foarte mult de cea a indiencelor. În cultura lor, femeile făceau cea mai mare parte a muncii manuale. Bărbaţii vânau pentru hrană, puneau capcane pentru blănuri şi, dacă era necesar, porneau la luptă. Femeia, muncitoare fiind, era total supusă bărbatului, iar postura ei indica poziţia pe care o ocupa. Ea nu avea voie să stea înaintea unui bărbat în acelaşi fel în care ar fi făcut-o un bărbat. Întotdeauna trebuia să-şi plece privirea, având o atitudine de umilinţă şi respect.

Deşi erau foarte dedicaţi religiei lor, indienii erau şi foarte dornici de distracţie. Îşi iubeau ceremoniile pentru simplul fapt că aduceau plăcere într-o viaţă monotonă şi grea. Sărbătoreau naşterile şi nunţile cu o bucurie deosebită. Le plăceau şi evenimentele sportive, luptele corp la corp şi vânătoarea, iar tinerii erau gata de orice doar ca să devină mai buni decât adversarii lor.

Şi tinerele femei iubeau întrecerile. Şedeau separat, în grupuri, ascunzându-şi cu timiditate privirile întunecate şi plecate în spatele mâinilor subţiri, maronii, însă nimic nu le scăpa. Şi, cu toate că tinerii războinici pretindeau că deprinderile lor erau urmărite doar de ochii celorlalţi bărbaţi, fiecare dintre ei cunoştea adevărul.

După asemenea evenimente sportive aveau loc nunţi, câştigătorul făcându-şi cunoscute intenţiile alesei sale prin oferirea de daruri. Dacă fata accepta darul, însemna că acceptase şi propunerea lui.

Indienii erau oameni foarte glumeţi – în special tinerii, cu toate că şi copiilor le făcea mare plăcere să se tachineze unii pe alţii şi să-şi joace feste. Se pare că nimic nu făcea mai mare plăcere unui tânăr ca „doborârea” semenului său sub privirile multor martori. Râsul şi tachinarea adesea îl determinau pe cel luat în vizor să-şi ascundă chipul, stânjenit. Mai târziu însă, acesta nu pregeta să-şi ia revanşa, mai ales într-un moment în care cei care-l luase peste picior nu se aştepta.

Aşa că locuiam alături de vecinii noştri, împreună, însă separaţi; în acelaşi sat, însă având sentimentul că venim dintr-un alt secol şi o altă lume. Era atât de diferit de Beaver River, unde fusesem nu doar vecini, ci şi prieteni adevăraţi, parte integrantă a vieţii satului. În fiecare zi mă rugam ca această rezervă să poată fi cumva înlăturată; să putem fi văzuţi ca fiind nu doar „omul legii” şi nevasta sa „spioană”; şi indienii să-şi dea seama că venisem aici în calitate de prieteni.

9
PRIMĂVARĂ

Am îndrăznit să sperăm că primăvara era pe drum când soarele începu să petreacă mai mult timp pe cer, iar zilele începură să devină mai lungi şi mai călduroase.

Pentru Wynn, iarna fusese lipsită de evenimente neplăcute. N-au existat epidemii majore în sat, nici

dezastre, ci doar câteva incidente nefericite.

Pentru acest lucru era recunoscător, căci nu eram siguri care ar fi fost răspunsul oamenilor dacă vreo calamitate s-ar fi abătut asupra tribului curând după sosirea noastră. Poate că datorită superstiţiilor de care erau atât de ataşaţi ar fi considerat că dezastrul s-ar fi produs datorită nouă.

Într-una din primele zile mai călduroase, Wynn sugeră să ieşim împreună. Am fost de acord cu toată inima. Mi se părea că trecuse o veşnicie de când păşisem dincolo de obişnuitele cărări pe care le străbăteam împreună cu Kip.

M-am îmbrăcat bine, căci temperatura încă era destul de coborâtă şi am strecurat lesa în jurul grumazului lui Kip până când urma să ajungem dincolo de sat. Drumeţia nu era lungă, aşa că Wynn hotărî că se putea lipsi de sania trasă de câini. În felul acesta ne puteam plimba împreună, bucurându-ne de semnele primăverii.

— Dacă vrei să împachetezi ceva de mâncare, vom sărbători plecarea unei alte ierni lungi, spuse Wynn, iar eu m-am grăbit să pregătesc un picnic.

Ca şi indienii, eram gata să sărbătoresc aproape orice.

Rămăsese destulă zăpadă încât să fim nevoiţi să ne punem schiurile.

Kip era entuziasmat. Simţi că era o ieşire specială în momentul în care Wynn ni se alătură.

Wynn păşi mai încet decât ritmul său normal, pentru a-şi potrivi paşii cu ai mei. Eu încă nu mă descurcam foarte bine cu schiurile acelea scurte. În plus, doream să mă bucur de fiecare clipă a zilei. În timp ce înaintam, eram cu mintea plină de obişnuitele mele întrebări cu privire la toate lucrurile, de la veveriţe la ferigi. Wynn îmi arătă hotarele vânătorilor de blănuri şi-mi spuse numele unora dintre vecinii noştri.

— Crezi că ne vor accepta vreodată? l-am întrebat. Adică… Ca parte a lor, nu ca „Poliţie”?

— Nu ştiu, Elizabeth. Nu par a şti prea multe despre omul alb aici. Nu au pe ce să-şi bazeze încrederea încă.

— Însă n-a fost aici un alt membru al forţei de poliţie, înaintea noastră?

— Ba da…

Wynn ezită.

— Poate şi asta este o parte a problemei.

M-am uitat la Wynn cu îngrijorare.

— Vrei să spui că au avut un ofiţer „rău”?

— Nu, nu rău. Îşi făcea datoria cu destulă onestitate în calitate de reprezentant al regelui. Însă se ţinea separat de oameni. Din câte am auzit, se pare că chiar a profitat puţin de crezul lor că el ar fi fost… Diferit. Dacă oamenii doreau să creadă că avea legătură cu spiritele, asta nu-i deranja.

— O, Wynn! Nu se poate ca acest om…

— O, nu a cultivat acest crez al lor, nu asta vreau să spun, însă nu-i deranja dacă indienii credeau că este puţin diferit, puţin mai presus de ei.

— Dar de ce?

— Greu de spus. Unora le place să aibă autoritate. Era un om singuratic şi nu-i plăcea să fie deranjat. Unul din modurile în care-i ţinea pe săteni la distanţă era şi acela de a-i lăsa să creadă că exista o „mare prăpastie” între ei şi omul legii, ca să spun aşa.

— Eu cred că lucrul acesta este groaznic! am izbucnit. Şi acum noi, care vrem să ne împrietenim cu ei, trebuie să suportăm consecinţele atitudinii lui.

— Va trebui să luptăm mai departe să-i convingem de contrariu. Am impresia că există mai puţină tensiune din partea unora dintre bărbaţi.

— Mă bucur că cel puţin *cineva* face progrese.

Am clătinat din cap.

— Eu n-am avut succes. Asta a fost cea mai lungă iarnă din câte îmi amintesc – cel puţin de când am avut pojar şi vărsat de vânt, când eram copil.

Wynn chicoti şi mă strânse în braţe.

Am păşit în linişte câteva clipe, amândoi ocupaţi cu propriile gânduri. Strălucirea soarelui mă făcu să-mi mijesc ochii, iar zăpada scârţâi scoţând un sunet plăcut, curat, în timp ce schiurile noastre lăsară urme încrucişate de-a lungul albului imaculat.

Un iepure alergă pe colina din faţa noastră, iar Kip porni în urmărirea lui. Aş fi putut să-i spun să nu se trudească degeaba. N-avea cum să-i prindă pe acel iepure. Însă n-am spus nimic. Era liber să se amuze dacă poftea.

— Nu mi-ai spus unde mergem.

— Nu ţi-am spus? Este un vânător de blănuri care s-a ars când i-au luat foc hainele. A adormit prea aproape de cărbunii din foc. M-am gândit că n-ar strica să văd dacă are nevoie de îngrijire.

— S-a ars tare?

— Nu cred, însă nu e de joacă cu infecţiile. Unele dintre aceste răni nu sunt curăţate cu atenţie. O infecţie ar putea să-i dea mai mult de furcă decât arsura în sine.

Am găsit fără greutate cabana omului. M-am aşezat pe un trunchi de copac în timp ce Wynn se duse să-i consulte pe acel bărbat. Când ieşi, spuse că, din fericire, rana nu era adâncă, iar omul se părea că o îngrijeşte cum se cuvine. Arsura era la piciorul stâng, de la genunchi până aproape de gleznă. Wynn îi lăsă o alifie şi făgădui că se va opri ca să-i viziteze peste două zile.

Ne-am îndreptat paşii spre marginea unei coline şi ne-am aşezat ca să ne mâncăm sandviciurile. Erau delicioase în aerul proaspăt, mai ales după mişcarea pe care o făcusem de dimineaţă.

Soarele urcase pe cer şi trimitea spre noi raze atât de calde încât am fost nevoiţi să ne dezbrăcăm de jachetele

groase.

— Chiar crezi că a venit primăvara? am întrebat, simţind intens dorul ei.

— De ce nu? spuse Wynn. E primăvara calendaristică.

— Întotdeauna mă tem să sper, ca nu cumva să vină iar zăpada, i-am mărturisit.

— S-ar putea, răspunse Wynn, însă nici măcar asta nu va împiedica primăvara să-şi facă apariţia. Poate că o va întârzia puţin, dar va veni, cu siguranţă.

Era un gând încurajator. Primăvara şi secerişul, promisese Dumnezeu, vor veni întotdeauna pe pământ.

Am tras adânc aer în piept.

— Mă bucur, am răspuns cu veselie. Mă bucur că iarna este pe sfârşite. Mă bucur că nu trebuie să mai topesc zăpadă ca să avem apă. Mai degrabă car apă de la izvor. Mă bucur că voi putea lăsa focul să se stingă o parte din zi. Şi mă bucur în special de faptul că voi putea întinde, din nou, toate rufele afară, la uscat. M-am săturat să mă tot aplec pe sub cămăşi şi rochii şi să mut şosetele de pe marginea patului pe spătarul scaunului.

Am oftat adânc.

— Chiar că sunt bucuroasă că vine primăvara.

Wynn întinse mâna şi mă mângâie pe păr.

Am întrerupt tăcerea ce se aşternuse pentru câteva clipe, întorcându-mă spre el.

— Wynn, încă n-am găsit un loc pentru grădină.

El zâmbi, acel zâmbet leneş ce-i caracteriza.

— Nu, n-am găsit.

— Ei bine, trebuie să căutăm.

— Cred că mai este destul timp. Vor mai trece câteva zile până să-ţi plantezi grădina, Elizabeth.

— Ştiu, dar trebuie să găsim un loc bun înainte ca…

— Ai la dispoziţie toată pădurea şi toate poieniţele. Alege, răspunse el. Din câte am auzit, tu vei fi singura din toată zona asta care are nevoie de aşa ceva.

— E o ruşine, am spus, asta e. Tot pământul ăsta roditor se iroseşte astfel.

Wynn privi în jurul nostru, la pădurea deasă ce ne înconjura. Ştiam că, sub zăpadă, iarba şi plantele creşteau din belşug.

— Ei bine, nu se poate spune că se iroseşte. Toate făpturile pădurii se hrănesc foarte bine.

— Ştii ce vreau să spun. Pământul ar putea produce hrană pentru oamenii din sat.

— Cred că deja face asta, spuse Wynn. LaMeche îmi spune că se hrănesc foarte bine din roadele pământului.

Auzind numele negustorului, m-am îndreptat de spate. Încă nu mă simţeam confortabil în preajma acelui om.

— Wynn, am întrebat, ştii ceva despre el?

— Despre cine?

— LaMeche. Pare atât de ciudat. Atât de… De… Rezervat.

M-am gândit că acest cuvânt era un compliment pentru el, însă nu doream să-i pun într-o lumină proastă.

— Louis LaMeche? Nu multe. Tatăl său a fost francez, iar mama sa a fost indiancă. Tatăl său s-a mutat într-un loc aflat undeva spre est, în urmă cu vreo patruzeci de ani şi a cumpărat o bucată de pământ. S-a descurcat foarte bine ca vânător de blănuri, până când aşezarea a fost lovită de o epidemie. Ambii părinţi şi toţi copiii s-au îmbolnăvit, iar LaMeche se pare că a fost cel mai puţin afectat dintre ei. Pe atunci avea cam nouă ani. A căutat să muncească pentru a-şi ajuta familia. S-a pierdut şi i-au trebuit câteva zile până când a dat peste o cabană, în mod cu totul întâmplător. Când a ajuns din nou acasă, toţi membrii familiei lui muriseră.

Era o istorie teribilă. Părerea mea cu privire la acest om avea nevoie de unele ajustări. Nici nu era de mirare că părea atât de retras şi ursuz. Teribilă experienţă pentru un

copilandru.

— Ce a făcut după aceea? m-am surprins întrebând.

— Câţiva dintre vânătorii de blănuri din partea locului s-au unit şi au adunat suficienţi bani cât să-i trimită „în lume”. Se pare că băiatul avea o mătuşă sau o rudenie undeva lângă Winnipeg. A rămas acolo câţiva ani, dar nu i-a plăcut, aşa că s-a întors. În urmă cu zece ani a înfiinţat prăvălia asta. Şi de atunci locuieşte aici.

— Cine ţi-a spus toate astea? l-am întrebat pe Wynn, gândindu-mă că poate chiar LaMeche îi împărtăşise aceste lucruri.

— Scrie în dosar. Nu este confidenţial, totuşi nu cred că este pentru urechile tuturor. M-am gândit că te-ar putea ajuta să-i înţelegi puţin pe acest om.

Cu siguranţă. Acum îmi era ruşine de mine pentru sentimentele pe care le nutrisem faţă de domnul LaMeche.

Wynn se ridică.

— Ar fi mai bine să pornim spre casă, spuse el. Trebuie să scriu un raport despre Red Fox.

M-am ridicat şi eu. Nu doream să mă întorc în sat. Şi îmi displăcea chiar mai mult gândul întoarcerii în mica noastră căbănuţă. Eram atât de mulţumitoare că va veni curând primăvara şi că mă puteam bucura mai mult de natură.

— Mulţumesc că m-ai luat cu tine, i-am spus, zâmbind în semn de mulţumire. Aveam nevoie de asta.

Wynn mă prinse de mână.

— Şi eu aveam nevoie, spuse el. Îmi doresc să putem face asta mai des, Elizabeth. Eşti o tovarăşă excelentă.

— Ei bine, mulţumesc, sergent Delaney, i-am spus pe un ton glumeţ. Acum, că primăvara bate la uşă, o să văd cum îmi voi putea organiza programul aglomerat pentru a-ţi oferi puţin timp.

Wynn îmi zâmbi şi-mi făcu cu ochiul, apoi pornirăm spre casă.

10
VREMEA ÎNSĂMÂNȚĂRII

— Cred că a sosit timpul.

Aşteptasem de *secole* aceste cuvinte din partea lui Wynn! Iar acum, când le rostise, abia reuşeam să-mi înfrânez chiotele de bucurie. În schimb, mi-am înăbuşit entuziasmul aproape înăbuşindu-l pe Wynn.

Râse în timp ce-i îmbrăţişam.

— Dacă nu-mi laşi puţină suflare, gâfâi el, nu te voi putea ajuta.

Apoi mă îmbrăţişă înainte ca eu să mă zoresc să încep pregătirile.

Era vremea pentru grădinărit! Asta însemna că lunga iarnă se sfârşise. Asta însemna că puteam sta din nou afară. Asta însemna că dieta noastră sărăcăcioasă putea fi suplimentată cu legume proaspete. Abia aşteptam!

— Ai ales un loc? mă întrebă Wynn.

— Oarecum. Trebuie să fie un loc deschis. Nu avem cum să tăiem copacii şi, oricum, se pare că legumele vor creşte mult mai bine acolo unde vor avea parte de soare din belşug.

Wynn încuviinţă.

— E o poieniţă mică în partea de sud a satului, dar copiii o folosesc foarte mult. Apoi, mai este un luminiş spre apus. Eu şi Kip mergem acolo destul de des. Este frumos, dar mă tem că terenul e puţin cam jos şi umed.

Wynn îmi urmărea cu atenţie fiecare vorbă.

— Pe urmă mai este o poieniţă mai mare, spre răsărit, dar bărbaţii îşi aleargă caii acolo. Lacul are câteva zone frumoase în jur, dar nu cred că elanii şi căprioarele vor lăsa grădina intactă.

M-am oprit ca să trag aer.

— Aşa că am hotărât că cel mai bun loc pe care l-am văzut până acum este luminişul acela mic de lângă izvor. Albia se bifurcă acolo şi formează o mică insulă, chiar în mijloc. Trebuie să ajungi la ea doar păşind pe bolovanii din apă. Însă dacă apele se umflă, acoperă pietrele şi trebuie să mergi mai în amonte şi să foloseşti un trunchi căzut de copac. Ai văzut locul? Se pare că odinioară a existat acolo o cabană.

Aproape că-mi pierdusem suflul când am terminat de vorbit, însă am fost răsplătită cu un zâmbet larg.

— Bine lucrat, Elizabeth.

Mă lovi jucăuş cu palma peste şezut.

— Privirea-ţi este la fel de ascuţită ca cea a unui indian. Bună alegere. Condu-mă într-acolo.

Şi, astfel, eu, înarmată cu coşul ce adăpostea îndrăgitele seminţe, Wynn, cu hârleţul pe umăr şi Kip ţopăind alături de noi pentru a supraveghea proiectul, ne-am îndreptat spre râu în acea dimineaţă de sâmbătă, coborând pe cărăruia şerpuitoare ce ducea la locul cu pricina.

Multe priviri curioase ne-au urmărit trecând, de asta puteţi fi siguri. *Probabil că se întreabă pe cine vrem să îngropăm*, *văzându-l pe Wynn cu lopata pe umăr*, m-am gândit şi am zâmbit în sinea mea, amuzată.

Când am ajuns la locul pe care-l alesesem, Wynn se puse pe treabă. Era greu să sapi într-un asemenea loc. Pământul era plin de buruieni şi de tot felul de ierburi. Avusesem dreptate. Acolo existase cândva o colibă. Am găsit rămăşiţe din vechea construcţie.

Wynn săpa pământul, iar eu scuturam rădăcinile de pământ. Solul era bogat şi promitea a fi roditor. Îmi făcea plăcere să-i simt cum mi se scurge printre degete. Parcă simţeam în gură gustul morcovilor şi al cartofilor.

— O, o! exclamă Wynn în timp ce hârleţul lui întoarse un bulgăre de pământ în care se vedeau câteva obiecte

ciudate.

— Ce este? am întrebat, mirându-mă de faptul că se oprise ca să le studieze pe fiecare cu atenţie.

— S-ar putea să fi dat din nou de bucluc, Elizabeth, spuse el. Astea sunt obiecte folosite de un vraci.

Nu înţelegeam ce voia să spună. Am clătinat din cap uimită.

— Şi?”

— Nu ştiu cum a luat foc cabana asta sau cine a fost omul care a locuit aici, dar am sentimentul că ar trebui să aflăm înainte de a ne continua treaba, spuse Wynn.

— Vrei să spui că… Că…?

— Spun că locul acesta s-ar putea să fie unul dintre lucrurile lor „interzise”.

— O! am exclamat încetişor.

Nu, nu era posibil să fi făcut ceva care să ne îndepărteze şi mai mult de oamenii din sat.

— Ce ar trebui să facem? l-am întrebat pe Wynn, cu chipul lipsit de culoare.

— Nu sunt sigur. Ar fi mai bine să mă duc să vorbesc cu LaMeche. Deja am săpat aici. Ar fi bine să mă interesez care ar putea fi reacţia oamenilor.

— Să vin şi eu cu tine? am întrebat; cu glas tremurat, gândindu-mă că, la urma urmelor, era vina mea şi eu ar fi trebuit să fiu acolo, să-mi asum responsabilitatea.

— Nu. Nu e nevoie să vii. Poţi aştepta aici… N-ar trebui să dureze mult.

Şi spunând aceste cuvinte, Wynn îşi puse cazmaua pe umăr şi porni pe cărarea ce ducea spre sat.

M-am aşezat pe iarbă, cu ochii aţintiţi asupra „dovezilor”, tulburată şi agitată. Nu ştiu ce mă aşteptam să se întâmple, însă mă temeam că *ceva* s-ar putea întâmpla. Oare indienii vor da foc cabanei noastre pentru a se răzbuna pentru tulburarea somnului de veci al cinstitului lor vraci?

Am hotărât să mă îndepărtez puţin de locul cu pricina. Am găsit un buştean căzut, la câţiva metri depărtare, în umbra unor plopi ce crescuseră pe mica insulă şi m-am aşezat.

Minutele păreau că se scurg anevoios, însă în realitate nu trecu mult şi Wynn se întoarse. M-am ridicat în picioare când l-am văzut venind, însă îmi făcu semn să mă aşez, iar el se aşeză alături de mine.

— Un vraci a locuit în acea cabană, aşa este, dar nu era un om îndrăgit de săteni. A venit dintr-o altă zonă şi a uzurpat poziţia vraciului din sat prin forţă, adică prin leacuri mai tari. Aproape că a izbucnit o răzmeriţă din cauza asta. Omul adusese cu el şi câţiva dintre urmaşii lui şi s-au instalat acolo, în poieniţa aceea.

Wynn arătă spre locul despre care vorbise.

— O epidemie a izbucnit printre ei, continuă el. Sătenii spuneau că asta se datora „leacului” şefului de trib, care era şi vraciul satului. Spuneau că zeii dăduseră pe faţă cine erau aceşti oameni în realitate şi cine ar trebui să aibă puterea în sat. Vraciul intrus s-a îmbolnăvit şi a murit din cauza febrei. Câţiva tineri curajoşi, într-un act de sfidare şi răzbunare, au venit aici şi i-au ars cabana, în care se afla trupul lui. Aceia dintre adepţii lui care supravieţuiseră bolii s-au grăbit să părăsească satul. Apoi, sătenii au avut o sărbătoare mare. De atunci nimeni n-a mai pus piciorul pe insula asta. Am avut dreptate, este un loc „interzis”.

— O, vai! a fost tot ce-am putut spune.

— Hai să privim situaţia în felul următor, Elizabeth, spuse Wynn zâmbind. Niciodată nu va trebui să te temi că cineva ţi-ar putea fura legume din grădină.

— O, Wynn! am exclamat îngrozită că putea face glume pe seama unui asemenea lucru.

Wynn se ridică, râzând de comentariul făcut, se duse să-şi ia lopata şi începu să sape, întorcând pământul bogat

împreună cu încă câteva relicve indiene.

— Ce faci? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

— Îţi sap grădina.

— Dar…

— Răul a fost făcut deja. Am putea la fel de bine să ne bucurăm de locul acesta.

— Eşti sigur? am întrebat încă ezitând.

— Sunt sigur. Indienii nu se apropie de locul acesta pentru că le este teamă, nu pentru că ar fi sacru.

M-am gândit la asta. Desigur, eu nu aveam nicio teamă de bucata asta de pământ, chiar dacă locuise pe ea un vraci.

Era, la urma urmelor, creaţia lui Dumnezeu şi bucata de pământ a lui Dumnezeu. Dacă El alegea să-mi ofere o grădină bună aici, atunci o voi primi ca din mâna Sa. M-am alăturat lui Wynn.

Am petrecut restul dimineţii pregătind solul. Am simţit adesea priviri ascunse ce ne urmăreau printre copacii aflaţi de cealaltă parte a râului. Am încercat să nu le luăm în seamă şi ne-am continuat treaba. „Vedeţi”, aş fi vrut să strig la ei, „nu este niciun blestem pe bucata asta de pământ. Puterea vraciului nu se compară cu puterea singurului Dumnezeu adevărat care a creat pământul acesta şi a plantat iarba aceasta”. Însă n-am spus nimic. M-am rugat ca în timp, acest lucru să devină clar acestor oameni. Totuşi îmi părea rău că, fără să vrem, am pus o altă barieră între noi şi oameni. Atât de mult doream să-i ajutăm, să trăim alături de ei, să le fim prieteni, însă nu puteam face asta din cauza tuturor acelor interdicţii religioase ale lor.

Soarele urcase pe cer când am terminat de pregătit solul. M-am aşezat în genunchi în timp ce Wynn trasă mici şanţuri în care să pun seminţele. Fiecare sămânţă căzută în pământul rodnic şi maroniu era un prilej de bucurie pentru mine. Abia aşteptam să crească.

Wynn îmi spulberă reveria.

— Mă gândisem că n-ar strica să facem şi un mic gard. Acesta este semnul obişnuit pentru săteni că bucata asta de pământ are un proprietar şi n-au voie să treacă mai departe. Cred însă că n-o să fie nevoie de aşa ceva aici, având în vedere situaţia.

— O, Wynn, am gemut. Sper că nu te-am vârât în vreun bucluc.

— N-am făcut-o în mod intenţionat, Elizabeth, spuse Wynn îndreptându-se şi ducându-şi mâna la spate.

Fusese o treabă grea.

— Cine ştie, poate că Dumnezeu va face ca ceva bun să iasă de aici.

— O, nădăjduiesc să fie aşa.

Era aproape o rugăciune.

— M-am gândit, continuă Wynn, că poate ar fi bine să-mi mut câinii aici. N-aş mai plăti chirie pentru spaţiul acela mic de lângă prăvălia lui LaMeche şi, astfel, ar avea mai mult loc. Am fost nevoit să le scurtez într-atât lesele, încât abia mai au loc să facă câţiva paşi. I-aş putea priponi aici, în jurul grădinii tale. Este loc destul şi ar ţine şi animalele departe.

Îmi părea a fi o idee bună. Nu mă deranja să-mi împart insula cu câinii lui Wynn.

— Nu uita să-mi laşi destul loc pe lângă cărare, l-am avertizat. Câţiva dintre câinii tăi nu îmi inspiră încredere.

Wynn râse, apoi continuă.

— Există doar o singură problemă.

— Care?

— Kip.

— Kip? Cum poate fi el o problemă? am întrebat uimită.

— Nu-I vei putea lăsa liber când vii aici. Altfel s-ar încăiera de fiecare dată.

Ştiam că Wynn avea dreptate.

— Va trebui să-i ţin în lesă când suntem aici, i-am spus. Se poate zbengui în altă parte.

Am bătătorit pământul cu mâna peste ultimele seminţe şi m-am ridicat. Grădina noastră era însămânţată. Acum mai trebuia doar să aştept şi să veghez, Mama Natură, „forţa” lui Dumnezeu, va face restul.

11
PREZENTĂRI

Odată cu sosirea zilelor călduroase de vară, ţânţarii îşi făcură apariţia în roiuri, iar muştele negre începură şi ele să ne hărţuiască şi să ne chinuie. Îmi puneam o bucată de pânză pe gât ori de câte ori mă duceam la râu după apă, lucram în grădină sau mă plimbam cu Kip. Cu toate astea, eram muşcată fără milă de fiecare dată când părăseam cabana noastră mică.

Însă micile făpturi nu mă puteau ţine înăuntru. Eram afară de fiecare dată când mi se oferea ocazia, oricât de mică ar fi fost. Fusesem închisă destul între cei patru pereţi ai cabanei pe perioada tristei ierni.

Ba chiar am descoperit motive de a merge la prăvălia din sat. Acum, când ştiam câte ceva despre negustor, încercam să fiu mai răbdătoare şi înţelegătoare. Recunosc că era greu. Era la fel de ursuz şi neprietenos. De fiecare dată când îi vorbeam îmi răspundea răstit şi-şi sufla fumul ţigaretei în faţa mea ori de câte ori mă apropiam de tejghea ca să plătesc. Încercam să nu mă supăr, însă uneori îmi era greu să-mi păstrez zâmbetul pe chip.

Continuam să mă adresez indiencelor de fiecare dată când aveam contact cu ele. Nu ştiu dacă doar mi se părea, însă am început să simt că nu se mai îndepărtează de mine

la fel de repede. Poate că deveniseră obişnuite cu abordarea mea.

Copiii mici nu puteau fi acuzaţi că sunt prietenoşi cu mine, însă nici ei nu dispăreau la fel de repede când mă apropiam de ei.

Uneori nici măcar nu fugeau, doar mă priveau lung câteva clipe, apoi se întorceau la joaca lor.

Nu puteam spune că avusesem parte de un triumf, însă dat fiind că soarele strălucea deasupra mea şi grădina îşi trimitea spre soare vrejii promiţători, îmi simţeam inima cuprinsă de fericire.

Wynn îşi mutase câinii pe insulă şi ori de câte ori mă duceam să plivesc buruienile, duceam cu mine resturile de mâncare pe care le adunasem ca să-i hrănesc. Începeau să aştepte venirea mea, salutându-mă cu lătrături scurte. Mă bucuram să ştiu că eram dorită, chiar dacă era vorba de nişte bieţi câini. Am descoperit că unora dintre ei le plăcea să-i mângâi şi m-am apropiat suficient de mult de ei pentru a o face. Nu erau câini răi, dacă îi priveam în mod individual.

Favoritul meu era Flash, conducătorul lor, frate de sânge cu Kip. Deşi Flash nu era atât de arătos ca Kip, era un câine impresionant. Umerii îi erau laţi, picioarele musculoase şi puternice, chipul inteligent şi ochii albaştri înzestraţi cu o privire încrezătoare. Îl mângâiam pe Flash mai mult decât pe ceilalţi şi curând am devenit prieteni apropiaţi.

Îmi doream să-i pot aduce pe cei doi fraţi împreună. Cu siguranţă, aveau să îşi dea seama că sunt înrudiţi şi aveau să lase deoparte orice pretenţie de supremaţie, însă când i-am împărtăşit acest lucru lui Wynn, a râs.

— Să nu care cumva să crezi aşa ceva, Elizabeth, mă avertiză el. Kip şi Flash sunt amândoi hotărâţi să deţină controlul. Niciunul nu va renunţa. Vei avea parte de cea mai cumplită încăierare din câte ai văzut vreodată.

Ei bine, văzusem destui câini încăierându-se de când sosisem în Nord. Nu aveam poftă să văd una „mai rea”, aşa că l-am ţinut pe Kip departe de fratele său.

Mă simţeam puţin vinovată pentru faptul că mă împrietenisem cu câinii lui Wynn. Nu ştiam cum ar trebui trataţi câinii de tracţiune. Ştiam că mulţi dintre vânătorii de blănuri se purtau aspru cu câinii lor şi nu le arătau îndurare sau afecţiune. Ştiam că Wynn nu-şi trata la fel câinii, însă oare cum se purta cu ei? Oare îi puteam răsfăţa cu mângâierile mele? Am hotărât să-i întreb pe Wynn.

Într-o seară, în timpul cinei, am deschis discuţia.

— Când mă duc la grădină, duc câinilor resturi de mâncare.

L-am urmărit atentă, ca să-i văd reacţia. Nu se încruntă.

Am continuat.

— Nu sunt chiar atât de răi.

— Sigur că nu, spuse Wynn. Nu ştiu de ce ţi-a fost teamă de ei până acum.

— Ei bine, nu-i prea cunoşteam. Încă nu le ştiu numele la toţi.

Doream să-i întreb dacă-i puteam mângâia, răsfăţându-i în felul acesta, însă Wynn se ridică.

— Ce-ar fi să mergem acolo şi să ţi-i prezint? spuse Wynn. Dacă laşi vasele nespălate, mai avem timp până la lăsarea întunericului.

Wynn ştia că rareori să întâmpla să las vasele nespălate, însă de data asta am fost de acord.

— Bine, am spus încuviinţând. Ţi-ai câştigat un tovarăş pentru plimbare. Am dorit atât de mult să-ţi arăt cât de repede creşte grădina. Să nu-ţi vină să crezi! Vraci sau nu, tot sunt de părere că am ales cel mai bun loc din întreaga regiune pentru grădina noastră.

Wynn râse încetişor, îşi luă farfuria şi cana şi le puse în ligheanul pentru spălat vase. L-am urmat şi în câteva

clipe masa era curată. Eram pregătită de plecare.

Crezusem că acei câini îmi aşteptau cu bucurie venirea şi la fel făcură şi acum. Însă ar fi trebuit să auziţi ce zarvă se făcu la apariţia lui Wynn! Fiecare câine îi cerşea parcă atenţia, iar el trecu pe la fiecare în parte, ciufulindu-le blana şi mângâind trupurile ce se legănau din cap până la coadă în nerăbdarea de a-şi primi porţia de afecţiune. Am rămas locului uimită. Nu-mi voi mai face niciodată probleme că aş putea răsfăţa prea mult câinii lui Wynn.

— Acesta este Flash, spuse Wynn, îngropându-şi faţa în blana groasă a câinelui, în timp ce-i murmură sunete ciudate, înţelese doar de câine.

Îl cunoşteam pe Flash.

— Este cel mai bun câine de tracţiune şi lider de atelaj din zonă, continuă Wynn. Ar putea concura cu oricare altul, oricând.

Când suntem în călătorie, doarme lângă mine. Niciodată nu-i leg. Nimic nu se poate apropia de mine fără ca Flash să mă atenţioneze.

N-am ştiut acest lucru. Mă bucuram că Wynn avea în Flash un păzitor. L-am apreciat şi mai mult pentru asta. M-am aplecat şi am mângâiat capul masiv.

Am trecut la următorul câine.

— Acesta este Peewee, spuse Wynn, singurul câine din tot atelajul pe care Flash n-a fost nevoit să-i confrunte pentru a se supune. N-a fost nevoie. Peewee nu i-a pus niciodată la îndoială autoritatea. Peewee este mic, însă inimos şi cutezător. N-ar renunţa niciodată dacă mai are un strop de putere în el.

Wynn îngenunche lângă câine şi cuprinse capul acestuia între palme. Câinele scheună, iar în ochi i se citea o expresie de profund devotament.

— Peewee ar face orice i-aş cere, spuse Wynn, gata să-şi dea şi ultima suflare pentru asta. Eşti un câine

grozav, nu-i aşa, Peewee?

Am simţit un nod în gât în timp ce-i priveam pe micul animal. Mi-l imaginam străduindu-se să-şi tragă partea de încărcătură. Era mai mic decât obişnuiţii câini de tracţiune, însă dacă Wynn se putea lăuda cu el în acest fel, atunci ştiam că merita să fie înhămat alături de marele Flash.

— Aceasta este Tip. Ce mai faci, Tippy?

Wynn ciufuli blana căţelei şi se jucă cu urechile ei.

— Ei îi place să fie lăudată şi nu-i place să fie muştruluită. Temperamentală, ca orice femeie – ca *multe* femei, mai degrabă.

Wynn se opri şi râse de propria remarcă, mângâind blana închisă la culoare a lui Tip.

— Şi aici este Keenoo. Frate pe jumătate cu Flash. Au semne identice. Este cel mai greu câine din echipă. Pe el mă bazez ori de câte ori am o încărcătură grea. Măiculiţă, da' ce mai ştie să tragă câinele ăsta! Chiar mai bine decât Flash – cu toate că n-am testat niciodată lucrul acesta. Însă Flash este mai inteligent. În ciuda mărimii sale, Keenoo se fereşte de încăierări. Lucru neobişnuit pentru cei din rasa lui.

Wynn se opri ca să-i mângâie, iar câinele se lipi de el, vârându-şi nasul în palma lui Wynn.

— Iar aici este Franco. Eu nu m-aş apropia prea mult de el. Este cel mai puţin prietenos dintre toţi. Mă lasă să-i mângâi dacă n-o fac prea mult, însă nu e prea prietenos cu alţii.

Franco mârâi şi ochii săi îmi cercetară chipul, apoi se întoarse spre Wynn dând uşor din coadă.

Wynn îl mângâie şi-i vorbi, la fel cum făcuse cu ceilalţi câini, apoi trecu mai departe.

— De ce îl ţii? am întrebat, îngrijorată de temperamentul diferit al acestui din urmă câine.

— Face treabă bună, spuse Wynn şi niciodată nu mi-a

făcut probleme. Se aprinde cel mai repede dintre toţi, iar Flash a fost nevoit să-i pună adeseori la punct, însă se linişteşte şi-şi face treaba când trebuie s-o facă.

M-am întors ca să-i mai privesc o dată pe Franco şi i-am descoperit privirea aţintită asupra mea. Mă tulbura puţin. M-am întrebat dacă nu era cumva invidios pe faptul că eram cu Wynn.

— Da' chiar că ai impresia că are o aşchie în picior, am comentat.

— Ăsta este un mod bun de a-l descrie, râse Wynn. Chiar aşa arată, de parcă ar avea o aşchie în picior.

Mai erau încă doi câini. Aceştia scheunau şi se smuceau în lesă, nerăbdători ca Wynn să ajungă la ei.

— Acesta este Morley. Este un câine obişnuit, aş putea spune, dar munceşte mult şi este perseverent, nu-i aşa, Morley? Are auzul neobişnuit de fin. Morley este, de obicei, primul care mă alertează cu privire la ceva sau cineva în zonă. Uneori este prea iute. Mârâie şi când aude ronţăitul unui şoarece, la cincizeci de paşi depărtare.

Ştiam că Wynn exagera în mod intenţionat, însă am râs amândoi.

— E greu să dormi în aceste condiţii uneori, dacă-l ai pe Morley aproape de tine. Însă, o dată sau de două ori, am fost recunoscător pentru fineţea auzului său.

Wynn se opri să-i mângâie.

— Şi ultima este Revva, cealaltă femelă. Mă gândesc s-o folosesc pentru pui. Cu ea ca mamă şi Flash ca tată, cred că putem obţine nişte câini de tracţiune clasa întâi. Priveşte ce ochi inteligenţi are şi ce cap. Umerii îi sunt groşi şi pieptul lat. În călătorie este extrem de rezistentă – un lucru foarte important pentru câinii de tracţiune. Mi-ar părea rău să n-o mai am în atelaj, dar cred că îmi va fi mult mai de folos pentru pui.

Wynn se aplecă şi-şi trecu mâna peste pântecul mătăsos al Revvei. Ea se lipi de el, cerşindu-i şi mai multă

atenţie. M-am aplecat s-o mângâi şi eu. Ea îmi linse mâna, anunţându-mă în acest fel că aprecia gestul meu.

— Acum îi cunoşti pe toţi, spuse Wynn, încă mângâind-o pe Revva. Singurul de care n-ar trebui să te apropii prea mult este Franco. Lasă-l în pace, cel puţin, deocamdată.

Am încuviinţat. Nu era de dorit să-i presez pe Franco, însă în adâncul inimii mele se născu dorinţa de a câştiga prietenia acestui câine neprietenos. Aveam să o iau mai încet, dar ştiam că aveam să încerc.

— Deja i-am mângâiat pe Flash, pe Peewee şi pe Revva, am recunoscut cu ezitare.

— Foarte bine, spuse Wynn. Le place să primească multă dragoste şi atenţie.

Am răsuflat uşurată. Aşadar, nu făcusem nimic rău răsfăţând câinii. Câinii, ca şi oamenii, aveau nevoie să ştie că sunt iubiţi şi apreciaţi. Wynn ştia asta. Şi el se purta cu ei în felul acesta.

M-am aplecat ca să-i ofer o ultimă mângâiere Revvei. Soarele asfinţise. Lumina amurgului ne înconjurase, înveşmântându-ne cu mantia-i moale. Sunetele serii începură să umple văzduhul, în pădure, un elan mugi – o provocare sau poate o chemare a iubirii, nu-mi dădeam seama. Ţipătul unei bufniţe străpunse văzduhul undeva în dreapta noastră. În depărtare, un lup îşi ridică botul spre cer, lansându-şi în eter chemarea lungă, penetrantă, singuratică. Revva se cutremură sub mâna mea.

— Nu-i este teamă de un lup, nu-i aşa? l-am întrebat pe Wynn.

Eu tremuram şi acum când auzeam urletul lupilor.

— Nu, spuse Wynn. Nu cred că îi este teamă. Este prea înrudită cu lupul pentru a-i fi teamă de el. Poate că reacţia se datorează acelei părţi „sălbatice” dinăuntrul ei.

Am mângâiat câinele. Acesta scânci, însă nu se îndepărtă de mâna mea.

— Te simţi singură, fetiţo? am întrebat-o încet. Ţi-ar plăcea să fii liberă să alergi cu cei din neamul tău? Oare cel pe care îl auzi chemând este un iubit?

Revva îmi linse mâna şi dădu din coadă, lipindu-şi trupul de mine.

— Am întrebat doar, am spus. Dar mă bucur că preferi să rămâi cu noi.

Am bătut-o uşurel cu palma şi m-am ridicat ca să-i urmez pe Wynn.

12
VARĂ

Ne bucuram deja de câteva legume ce crescuseră mai devreme în grădina noastră. Wynn avusese dreptate. Fiindcă legasem câinii în acel loc, n-am fost deranjaţi de iepuri sau alte rozătoare. Legumele crescuseră frumos luminate de soarele verii, nestânjenite de nimeni.

Când soarele deveni neobişnuit de fierbinte şi uscat, până şi ţânţarii începură să se rărească. Era prea cald pentru a se mai înmulţi.

Cam de trei ori pe săptămână mă duceam la grădină cu găleata de apă şi-mi petreceam cea mai mare parte a dimineţii udându-mi plantele. Era o muncă grea, însă aducătoare de satisfacţie. Legumele creşteau frumos, având suficientă apă, suficientă căldură de la razele soarelui şi suficiente cuvinte de încurajare din partea mea.

Îmi doream mult să-mi pot împărţi cu cineva legumele, după ce crescură suficient de mari. I-am dus câteva dintre ele, mai întâi, lui Louis LaMeche, negustorul. Le primi cu o căutătură încruntată, fără să-mi spună nici măcar „mulţumesc”.

Apoi, am hotărât să dăruiesc câţiva morcovi indiencelor. Eram sigură că, odată ce gustau din ei, vor

vrea mai mulţi. Mi-a fost greu să găsesc o femeie de care să mă pot apropia într-atât încât să-i ofer darul meu. Când mă vedeau venind, fie porneau în direcţie opusă, fie intrau în casele lor.

În cele din urmă, am găsit o tânără femeie care nu reuşi să mă evite. I-am întins mica legătură de morcovi proaspăt scoşi din pământ, explicându-i că dădeau un gust foarte bun tocanei. Îi luă şi se îndepărtă. Am urmărit-o cu sufletul la gură, însă îndată ce crezu că n-o mai privesc, îi aruncă într-un tufiş de la marginea drumului şi-şi şterse mâinile de fustă. Îndurerată, mi-am dat seama că încă mai aveam drum lung de parcurs până când urma să-mi fac prieteni aici.

Aveam nevoie disperată de ploaie. Wynn începuse să se îngrijoreze. Pădurea devenea tot mai uscată. Animalele erau silite să iasă din desişuri pentru a-şi căuta hrană în spaţii deschise. Solul pădurii devenise sfărâmicios. Micul nostru râu secase pe jumătate.

Nu cunoşteam prea multe despre această parte a ţinutului ca să-mi dau seama cât de mare era această problemă, însă vedeam îngrijorarea pe fruntea lui Wynn în timp ce privea spre apus, în speranţa de a zări nori de ploaie. Mi-am dat seama că lipsa ploii era o problemă reală.

Îi vedeam şi pe indieni ridicându-şi privirile spre cer. Ba chiar i-am auzit discutând între ei cu voci joase, înspăimântate, în timp ce treceam pe lângă ei. Apoi am început să observ că oamenii începură să privească mai des spre mine, clătinând din cap şi mi-am dat seama că în mintea lor exista o legătură între lipsa ploii şi femeia cu faţa palidă. În clipa aceea am devenit de-a dreptul îngrijorată.

Într-o zi, în timp ce mă îndreptam spre grădină, am auzit cuvintele „piază rea” şi am văzut că cel care le rostise arătase cu bărbia spre mine. Mi-am dat seama că

eu eram subiectul conversaţiei.

Aş fi vrut să trag cu urechea la ce spuneau, însă m-am silit să-mi continui drumul. Tot timpul cât am stat în grădină, m-am rugat. Nici nu ştiam ce să mă rog. Gândurile îmi erau răvăşite, însă am continuat să mă rog, crezând că Dumnezeu cunoştea mult mai bine situaţia decât o cunoşteam eu.

— Doamne, am spus, nu înţeleg ce se întâmplă aici. Oamenii din sat sunt atât de adânciţi în crezul lor păgân. Nu ştiu cum să-i ajut, Doamne, dar nici nu vreau să mă fac vinovată de faptul că i-am îndepărtat de Tine. Toate sunt legate de grădina asta şi de faptul că am plantat aici. Acum mă tem că ar putea gândi că seceta asta este o pedeapsă lăsată peste mine şi din cauza mea trebuie să sufere ei şi animalele pădurii. Nu vreau asta, Doamne. Nu ştiu ce să fac. Avem nevoie de ploaie. Wynn este îngrijorat. Doamne, nici măcar nu ştiu ce să-ţi cer, însă dacă ai putea transforma greşeala mea în ceva bun, aş fi atât de recunoscătoare. Sigur, cel mai potrivit lucru pe care l-ai putea face este să trimiţi ploaie. Pământul ar primi apă şi, în felul ăsta, animalele ar avea hrană şi albia râului nostru s-ar umple din nou. Asta ar rezolva şi problema pe care o avem cu sătenii. Atunci ar înţelege că n-am avut nimic de-a face cu seceta asta. Însă las totul în mâinile Tale, Doamne. Ajută-mă să fiu răbdătoare şi să fac lucrurile după voia Ta. Eu nu pot rezolva problema asta. Mulţumesc, Doamne, pentru că mă asculţi. Amin.

Cred că m-am aşteptat să văd „un nor cât o palmă de om” atunci când mi-am ridicat ochii spre cer, însă n-am văzut nimic. Am cercetat cerul în toate direcţiile, însă acesta rămăsese senin şi strălucitor. Mă rugasem pentru răbdare; ştiam că voi avea nevoie de ea în zilele ce vor urma.

Apoi, un sentiment ciudat, de pace, se aşternu peste sufletul meu. Nu ştiu ce sau cum, însă aveam siguranţa că

Dumnezeu ascultase rugăciunea mea şi va acţiona în favoarea mea.

Am plecat spre casă grăbită. Nu-mi doream să mă prindă ploaia pe drum, cred. Când am ajuns la cabana noastră, m-am luptat cu butoiul gol pe care-l foloseam pentru colectarea apei de ploaie, poziţionându-l sub burlanul şubred al acoperişului nostru. Nu avusesem apă în acel butoi de la începutul primăverii. De fapt, se uscase într-atât încât eram sigură că nici măcar nu va mai ţine apă în el. Cu toate acestea, l-am aşezat sub streaşină, simţind asupra mea privirile curioase ale oamenilor.

— Sper că Wynn şi-a luat cu el pelerina de ploaie, i-am spus lui Kip, ce urmărea cu o privire leneşă activitatea mea. Ar putea ajunge acasă ud leoarcă.

Kip căscă şi-şi aşeză capul pe labe. Era limpede că nu se lăsase impresionat.

— Aşteaptă numai, i-am spus. Vei vedea.

Vorbisem încetişor, adresându-mă câinelui, însă în inima mea ştiam că acele cuvinte fuseseră adresate femeilor care aruncau priviri furişate printre crengile copacilor, urmărind ce mai făcea acum ciudata „faţă-palidă”.

Wynn se întoarse acasă câteva ceasuri mai târziu, la fel de uscat cum plecase de dimineaţă. Nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie.

— Ce-i cu butoiul pentru apă? mă întrebă, iar eu am simţit cum mi se aprind obrajii.

N-avea rost să-i dau un răspuns evaziv, aşa că am hotărât să-i spun exact ceea ce se întâmplase.

— Nu pot explica, am spus cu onestitate, însă când m-am rugat, în dimineaţa asta, cerând lui Dumnezeu să dea la o parte bariera asta dintre noi şi oamenii de aici, am simţit că-mi va răspunde rugăciunii.

Wynn mă privi în ochi. Nu-mi puse nicio întrebare.

— Wynn, am continuat, ştii că mă acuză pe mine şi

grădina mea pentru faptul că n-a plouat?

— Am auzit şi eu zvonuri, spuse Wynn.

Surprinsă că nu-mi spusese nimic, am întrebat:

— De ce nu mi-ai spus?

— La ce bun? Aş fi reuşit doar să te necăjesc. Oricum, nu putem face nimic.

Ştiam că Wynn avea dreptate. Nu puteam face nimic. Şi doar m-aş fi îngrijorat degeaba.

— Continuă, mă îndemnă Wynn. Îmi spuneai despre răspunsul tău la rugăciune.

— Ei bine, am fost atât de sigură… Atât de plină de pace, încât… Încât cred că Dumnezeu va face ceva cu privire la situaţia asta. Sunt sigură că va trimite ploaie.

Wynn zâmbi şi şopti:

— În acest caz, slavă Domnului.

Apoi privi la butoiul cel şubred.

— Nu sunt sigur că butoiul ăsta vechi mai poate ţine apă, indiferent cât de mult ar ploua, Elizabeth.

— Nu-mi prea pasă, am spus. Eu doar… Doar… Ei bine, am vrut să-i arăt lui Dumnezeu că L-am crezut, asta-i tot.

Se aşternură câteva clipe de tăcere în timp ce ne-am privit lung în ochi. Apoi, el făcu un pas înainte şi-mi puse mâna pe braţ.

— Adu nişte cârpe, Elizabeth. Eu o să fac rost de gudron, ca să lipim cât mai bine găurile acelea, spuse Wynn.

Zâmbind larg, am plecat să-i aduc ce-mi ceruse.

Am reparat împreună butoiul. Unele dintre crăpături erau destul de mari. Nu eram siguri că urma să ţină apa nici după ce l-am reparat. Tot timpul cât am lucrat, am simţit privirile sătenilor urmărindu-ne.

După ce ne-am făcut treaba cât am putut de bine, l-am aşezat sub jgheab, asigurându-ne că scândura bătută în cuie de-a lungul acoperişului era potrivită în aşa fel încât

să trimită apa spre butoi. Apoi am intrat în casă ca să cinăm.

Toată noaptea am aşteptat să aud picurii de ploaie. Chiar şi în somn, urechea îmi era trează. Nu plouă. Dimineaţă eram sigură că mă va întâmpina un cer acoperit de nori, însă soarele strălucea vesel, trimiţându-şi razele prin mica fereastră a căsuţei noastre.

Am părăsit satul împreună cu Kip, pornind pe poteca obişnuită. Le-am salutat pe femeile şi pe copiii pe care-i întâlneam. Aceştia trecură pe lângă mine cu privirile plecate şi ocheade pline de reproş. M-am rugat în gând şi am privit spre cer, nădăjduind că voi vedea măcar un norişor. Cerul era lipsit de nori, iar soarele deja ardea puternic.

— Nu înţeleg, Doamne, am şoptit.

— Fii răbdătoare, veni răspunsul din inima mea.

— Doamne, dă-mi răbdare! am strigat. N-am fost niciodată răbdătoare. Ştii asta.

— Atunci, încrede-te în Mine, spuse vocea lăuntrică. Întotdeauna ai putut să te încrezi.

— Doamne, mă încred în Tine. Mă încred în Tine în întregime.

Ştiam că aceste cuvinte veneau dintr-o inimă sinceră. Mă încredeam în El! Aşa era! Poate că nu înţelegeam de ce lucrează astfel, însă mă încredeam în felul Său de a lucra.

13
PANICĂ

Toată ziua am aşteptat ploaia. Nu s-a întâmplat nimic. Pe albastrul cerului de deasupra noastră nu-şi făcu apariţia niciun nor.

În acea seară, am stat din nou întinsă în pat, trează, în prima parte a nopţii. Nici măcar nu adia vântul, vestind

o posibilă furtună. În cele din urmă, oboseala mă ajunse şi am adormit.

A doua zi dimineaţă, soarele se înfăţişase deja pe cer, trimiţând valuri tremurânde de căldură pe pământ. Ziua promitea a fi chiar mai toridă decât cea de dinainte. În pământ apăruseră crăpături – solul îşi pierduse demult toată umiditatea.

L-am luat pe Kip şi m-am dus la grădină. Am vorbit cu Dumnezeu pe drum.

— Doamne, am explicat. Găleata din mâna mea nu înseamnă că nu am încredere în Tine. Ştiu că vei răspunde rugăciunii mele. Iar ploaia pare a fi răspunsul logic la problema asta, Doamne – dar s-ar putea să nu fie aşa. Între timp, eu am grădina pe care ai binecuvântat-o cu legume. Cred că Te aştepţi ca eu să-mi fac partea, aşa că voi continua s-o ud, Doamne, până când îmi vei spune să mă opresc.

L-am legat pe Kip de un ciot de copac, la distanţă de ceilalţi câini şi am început să car apă de la râul din ce în ce mai mic, ca să-mi ud plantele însetate.

Cu toate îngrijirile mele atente, se vedea clar că plantele sufereau şi ele din cauza secetei. Oricât de multă apă le-aş fi dat, nu se compara cu o ploaie bună trimisă de Dumnezeu din ceruri.

Am văzut frunzele lor lipsite de vlagă şi am ştiut că şi ele plângeau, nu doar după câţiva picuri, ci după o ploaie în toată regula.

Căratul apei era o muncă istovitoare. M-am oprit ca să mă odihnesc şi mi-am ridicat din nou privirea. La apus, cerul era senin şi strălucitor. La miazăzi, era învăluit de o ceaţă atât de luminoasă, încât nici măcar nu mă puteam uita fără a-mi miji ochii.

M-am uitat spre miazănoapte. Din nou, cerul era lipsit de nori. Apoi, din obişnuinţă, mi-am îndreptat privirea spre răsărit.

Am văzut acolo un nor ciudat. Inima îmi tresăltă. Oare ploaia noastră va veni din răsărit, nu dinspre apus sau miazănoapte, ca de obicei?

Am zâmbit. Oare nu aşa lucra Dumnezeu, făcând lucruri neobişnuite, ca să se ştie cine se află în spatele lor?

M-am uitat mai îndeaproape la nor. Creştea văzând cu ochii, transformându-se într-o negură brun-cenuşie. Aveam impresia că ieşise din pământ, nu din cer. Nu puteam înţelege.

Am continuat să-mi ud grădina până când spatele mă duru atât de tare, încât nu mă mai puteam apleca. Am udat pământul la nesfârşit, turnând găleată după găleată. Kip scheună, parcă vrând să-mi spună că exagerasem.

— Ştiu, i-am spus. Se face târziu, dar le este atât de sete. Şi parcă mă imploră să le dau mai mult. Vin îndată.

Şi am continuat să torn apă.

Când am plecat de la grădină, cerul era acoperit, la răsărit, de acel nor ciudat. Kip scheună şi se zbătu în lesă. Se grăbea să ajungă acasă.

Pretutindeni erau oameni. Studiau cerul spre răsărit, arătând într-acolo şi exclamând agitaţi. Clătinau din cap şi vorbeau între ei speriaţi. Când mă văzură pe mine, însă, se risipiră, lăsându-mi liberă cărarea.

Aproape că ajunsesem acasă, când am auzit copiii strigând unii la alţii.

— Foc! Vine focul!

M-am uitat din nou spre răsărit şi adevărul cuvintelor mă izbi din plin. Foc! Sigur, acela era foc. Mă cuprinse panica. Nu ştiam prea multe despre incendiile de păduri, însă dacă cele auzite erau adevărate, ne aflam cu toţii în pericol de moarte.

L-am tras pe Kip în casă şi am închis uşa bine după el. Apoi, ridicându-mi fustele, am rupt-o la fugă spre prăvălia satului.

— O, Doamne, m-am rugat, ce bine ar fi fost ca Wynn

să fie aici. El ar fi ştiut ce-i de făcut.

Însă Wynn nu era în sat. Din câte ştiam, era posibil să se afle undeva la mulţi kilometri depărtare, spre apus. Plecase cu o zi înainte, într-o călătorie de trei sau patru zile. Pregătise suficiente provizii pentru cazul în care ar fi fost reţinut mai mult de trei sau patru zile. Ştiam că Wynn nu se va întoarce acasă la timp pentru a ne spune ce să facem.

Când am ajuns la prăvălie, proprietarul ei se afla deja afară, înconjurat de mulţi săteni agitaţi şi gălăgioşi. Păreau să vorbească cu toţii deodată, iar el încerca să-i liniştească şi să-i ţină sub control, însă mi-am dat seama că şi el era la fel de îngrijorat ca şi ceilalţi.

Când mă văzu, făcu un semn cu capul spre uşa prăvăliei sale, iar eu am înţeles că dorea să vorbească cu mine în particular.

Îndată ce reuşi să se desprindă din mijlocul oamenilor, veni după mine. L-am întâmpinat în faţa tejghelei, agitaţia văzându-mi-se în întrebarea pusă cu răsuflarea întretăiată.

— Este pericol?

Din cauza tulburării, abia reuşeam să înţeleg vorbele lui rostite în dialectul indian, însă ştiam şi fără a primi răspunsul lui că situaţia era gravă.

— Vine încoace? am întrebat.

— Da, fu tot ce spuse.

— Cât timp mai avem?

— Greu de spus. Dacă vântul începe să bată, ar putea să se apropie repede. Dacă ar ploua…

Ridică din umeri.

Ploaie! M-am agăţat de acest cuvânt. Ploaie! Desigur. Cum de nu mă gândisem la asta? Dumnezeu folosea focul pentru a atrage atenţia tuturor înainte de a trimite ploaie. Am zâmbit şi m-am întors spre domnul LaMeche.

— Ploaia va opri focul?

El mă privi întrebător. Ştiu că probabil îi păream cam sărită de pe fix. Cu toate acestea, îmi răspunse.

— O ploaie bună, da. Dacă vine curând.

— Bun, am răspuns şi am dat să-i ocolesc, pentru a ieşi din prăvălie.

— Doamnă Delaney, mă opri el, dacă ploaia nu vine curând – foarte curând –, întregul sat va arde. Nu putem opri incendiul pădurii. Nu avem cum să luptăm împotriva focului. Avem de ales: să fugim sau să devenim friptură.

M-am oprit atât cât să meditez la cuvintele lui, apoi am întrebat încet.

— Să fugim? Unde?

— Nu ştiu, răspunse el şi umerii îi căzură.

Aş fi vrut să-i spun să nu se îngrijoreze, să aibă răbdare şi să se încreadă în Dumnezeu, însă n-am ştiut cum să formulez aceste cuvinte, nici în indiană, nici în franceză, aşa că doar am zâmbit şi am ieşit din încăpere.

M-am uitat spre apus. Norii de ploaie ar fi trebuit să-şi facă apariţia de acum. Nu ne mai rămăsese mult timp. Însă cerul era senin. Mirosul fumului plutea greu în aer şi eram destul de isteaţă ca să-mi dau seama că nu venea de la focurile din căminul sătenilor.

Pretutindeni în jurul meu se aflau oameni cu chipurile îngrijorate şi înspăimântate.

În sat erau doar câţiva bărbaţi. Ceilalţi plecaseră în urmă cu patru zile ca să participe la o ceremonie pentru chemarea ploii, undeva într-un alt sat, aflat la două zile depărtare. Aici rămăseseră doar bărbaţii suferinzi şi cei prea bătrâni sau prea tineri pentru a participa la astfel de ceremonii ale bărbaţilor adulţi. Nu era un gând încurajator.

M-am uitat la femeile agitate. De fustele câtorva se agăţaseră copiii plângând. Copiii mai mari se adunaseră în grupuri, arătând spre cer şi vorbind între ei agitaţi.

Ştiam că focul era mult mai aproape acum. Am

hotărât să alerg într-o poieniţă, ca să văd mai bine de acolo.

Era chiar mai rău decât mă temusem. Tot cerul, spre răsărit, era acoperit de un nor compact de fum. Se auzeau pocniturile flăcărilor şi trosnetul lemnului de brad despicat de tăria fierbinţelii. Bucăţi de vreascuri arzând ţâşneau spre cer, iar vântul, ce păru că îşi face apariţia de nicăieri, le purta cu el, aprinzând noi focuri, deschizând astfel drumul uriaşelor flăcări din urma lor.

Am mai privit o dată spre cer. Ploaia nu venea.

— Tată, m-am rugat hohotind, nu înţeleg asta, dar mă încred în Tine. Ce să fac acum?

Când mi-am ridicat capul, privirea îmi căzu pe două căruţe goale pe care Wynn le lăsase la marginea poieniţei. În îngrăditura de lângă ele, cu privirile înspăimântate şi nările adulmecând frenetic mirosul de fum, tropăiau caii ce erau folosiţi la tracţiune. Mi-am ridicat fustele cu o mână şi am alergat spre prăvălie.

Fără să aştept ca domnul LaMeche să spună ceva, m-am adresat lui pe un ton poruncitor.

— Înhamă caii la cele două căruţe. Eu mă ocup să găsesc oameni care să le mâne.

N-am aşteptat să văd dacă va face ce i-am spus, ci m-am întors şi am pornit-o la fugă.

Un grup de femei înspăimântate stăteau la marginea cărării.

— Pregătiţi-vă de plecare, le-am strigat. Adunaţi tot ce puteţi căra cu spatele şi îndreptaţi-vă spre lac, am spus gesticulând, pentru a-mi accentua cuvintele.

Ele se uitară uimite la mine. Ştiam că înţeleseseră cuvintele pe care le rostisem în limba lor – nu din pricina aceasta ezitau, ci pentru că puneau sub semnul întrebării autoritatea mea. Gândul mă înfurie.

— Plecaţi! am strigat. Faceţi ce vă spun!

În panica acelui moment, femeile îmi ascultară

cuvintele şi se risipiră pentru a face ceea ce le spusesem.

Am alergat spre un grup de băieţandri şi am ales doi pe care i-am văzut mai capabili să mânuiască caii.

— Tu şi tu, am spus, trăgându-i în faţă, daţi fuga la îngrăditură şi ajutaţi-l pe negustor să înhame caii. După ce-i înhămaţi, treceţi cu căruţele prin sat şi luaţi-i pe toţi cei care nu pot umbla; apoi vă îndreptaţi spre lac.

Ei se uitară la mine cu ochi mari, plini de teamă şi ezitare.

— Plecaţi! am spus, împingându-i uşor în direcţia dorită.

Porniră ezitând într-acolo.

— Alergaţi! Repede! am strigat, iar ei o rupseră la fugă.

M-am îndreptat spre restul băieţilor.

— Spuneţi tuturor sătenilor să ia ce pot cu ei şi să alerge la lac. Grăbiţi-vă! Nu avem timp. Toţi! Cei care nu pot umbla vor urca în căruţe. Daţi fuga!

Băieţii se risipiră, iar eu i-am auzit strigând oamenilor ceea ce le poruncisem să le spună. Curând, întreg satul era cuprins de frenezie, oamenii alergând spre lac, purtând în spate lucruri adunate în grabă de prin case. Mamele îşi adunară copiii şi-i trimiseră înaintea lor spre lac; apoi îi luară în braţe pe cei mai mici şi alergară după ei.

I-am urmărit o clipă, apoi am alergat spre îngrăditură. LaMeche înhămase deja caii la cele două căruţe. Băieţii trimişi le mânară.

Nu era o sarcină uşoară, mai ales pentru unii atât de tineri şi lipsiţi de experienţă. Băieţii păreau la fel de înspăimântaţi ca şi caii ce se avântau înainte şi săltau, muşcând din zăbale în timp ce-şi întorceau capetele în direcţia de unde răzbăteau pocniturile flăcărilor.

— Treceţi degrabă prin sat, am strigat unuia dintre ei, încercând să mă fac auzită în tot acel vacarm. Luaţi-i pe

toţi cei care nu pot umbla.

Domnul LaMeche se uită la mine. Încerca să ţină în frâu celălalt atelaj, prinzând animalele de căpăstru. Caii ar fi vrut să se avânte înainte şi cu greu reuşea să-i strunească.

Am apucat frâiele şi le-am tras cu putere. Nu mânuisem niciodată cai până atunci, iar acum îmi alesesem un moment nepotrivit ca să învăţ, însă nu aveam altă opţiune.

— Du-te cu el, i-am spus lui LaMeche. Adună ce poţi din prăvălie şi verifică dacă toată lumea a părăsit satul.

Nu dădu drumul cailor, ci rămase locului, punându-mi la îndoială porunca.

— Du-te! am strigat. Nu avem timp.

Omul porni, iar caii se dădură în spate în clipa când îşi luă mâna de pe căpăstrul lor. O clipă m-am temut că nu va reuşi să-i stăpânească. Caii săltară înspăimântaţi, aproape smulgându-mi frâiele din mâini. Am plesnit pântecul roibului cu capătul frâului, iar lovitura păru să-i facă să-şi vină în simţuri.

Alergând în urma lor, am reuşit cumva să-i îndrum spre casa noastră. Nu voi şti niciodată cum am reuşit – singurul răspuns este doar acela că Dumnezeu a fost cu mine – căci am reuşit cumva să-i înham la căruţa de acolo. M-am gândit la puţinele noastre lucruri din casă şi m-am întrebat cum voi reuşi să controlez caii şi să adun ce-mi trebuia.

Încă încercam să găsesc o soluţie, când o tânără femeie indiană apăru lângă mine.

— Ţin eu! strigă ea. Tu ia oale de gătit.

— Nu, am răspuns strigând la rândul meu. Nu aştepta. Du-i la lac. Du căruţa la apă. Înţelegi? Du-i la lac.

Ea încuviinţă, apoi, zbătându-se cu sălbăticie, caii dispărură trăgând căruţa, femeia strigând la ei şi îndemnându-i în direcţia dorită. Căruţa era grea, însă caii

părăsiră satul în galop, strecurându-se printre case şi copacii din jurul acestora.

N-am rămas locului ca să-i urmăresc dispărând. Kip era încă în casă. Am alergat la uşă şi am deschis-o larg.

— Fugi! am strigat la el. Fugi la lac.

Însă Kip rămase locului scheunând, refuzând să plece fără mine.

Am rămas acolo atât cât să apuc în grabă tot ceea ce-mi venea la mână. Am adunat lucrurile de pe pereţi şi din bufet şi le-am aruncat pe păturile de pe pat. Am legat păturile într-o boccea mare, l-am luat pe Kip şi am pornit spre lac cât de grabnic am putut.

Aerul era încărcat de fum. Abia mai puteam respira.

Am ajuns la râu şi l-am trecut împleticindu-mă. Gâtul îmi era uscat şi pieptul îmi ardea cu fiecare răsuflare. Mă temeam că n-o să reuşesc. În spatele meu auzeam pârâitul flăcărilor. M-am întors o clipă ca să privesc înapoi. Focul ajunsese deja la sat. Văzusem flăcările roşiatice înălţându-se mai mult în timp ce se hrăneau, flămânde, din casele sătenilor.

— O, Doamne! am strigat. Fă ca toată lumea să fie la lac. Te rog, Doamne, fă să fie la lac.

Apoi, însă, rugăciunea mea se schimbă.

— Ajută-mă să ajung acolo, Doamne. Ajută-mă să reuşesc.

Am lăsat la o parte stânjenitoarea povară pe care o purtam, ca să pot alerga mai repede. Toate lucrurile de care aveam nevoie pentru traiul zilnic erau acolo, însă n-am ezitat, jelind după ele. Nu aveam timp. Mi-am ridicat poalele fustelor, grele din cauza apei râului pe care-l traversasem şi am fugit.

Mâinile cuiva mă apucară din întuneric. Un glas mă îndrumă în timp ce am alergat şi am simţit răcoarea binecuvântată a apelor lacului. M-am prăbuşit în genunchi, simţind cum mă învăluie negura. Ultimul meu gând a fost:

„Mulţumesc. Am reuşit”.

14
SCHIMBARE

Cineva turna apă pe capul meu. Apa era rece. M-am cutremurat şi m-am luptat să mă ridic. Eram în lac. În jurul meu erau oameni. Ar fi trebuit să se bocească, însă n-o făceau. Era o tăcere de mormânt.

În faţă puteam vedea cele trei căruţe. Erau cu roţile în apă, iar în faţa fiecărui atelaj se afla cineva care ţinea caii de căpăstru. Animalele încă mai fornăiau şi-şi roteau capetele, ochii înspăimântaţi reflectând focul din spatele nostru.

Lucrurile noastre erau acolo, sub prelata uneia dintre căruţe. O alta era plină cu lucruri despre care nu-mi dădeam seama ce sunt din cauza fumului şi a întunericului, iar în a. Treia se aflau oameni tăcuţi. Din când în când unul dintre ei cobora şi se cufunda în răcoarea apei, apoi urca încet înapoi. În jur, oamenii foloseau oale sau găleţi pentru a scoate apă şi a o turna pe ei sau pe cei de lângă ei.

Doar când am văzut acest lucru am realizat cât de mare era dogoarea din jur. Era o senzaţie ciudată. Apa era atât de rece şi aerul atât de fierbinte. Mi-am vârât capul din nou sub apă şi mi-am ridicat mâinile ca să-mi storc apa din părul ce mi se desfăcuse.

În spatele nostru se auzea vuietul şi pocniturile flăcărilor. Nu voiam să mă întorc şi să privesc spre sat, însă n-am rezistat impulsului. M-am răsucit încet, însă o mână pusă pe braţul meu mă opri.

— N-ar trebui să te uiţi, spuse o voce cunoscută, apoi am realizat că domnul LaMeche, negustorul, se afla lângă mine.

Însă nu m-am putut împotrivi tentaţiei de a arunca o

privire într-acolo.

Flăcările cuprinseseră întreg satul şi se îndreptau rapid spre râu. Acesta era de acum singurul obstacol între foc şi lac. Pe faţă deja îmi apăruseră mici vezicule din cauza fierbinţelii, iar focul era la depărtare de un kilometru aproximativ.

M-am uitat la LaMeche.

— Vom fi în siguranţă? l-am întrebat.

— Cine poate şti? răspunse el. Dar dacă nu suntem aici, nu suntem nicăieri.

Lacul era singura noastră speranţă. Apa ar fi trebuit să împiedice arsurile grave, însă oare vom mai putea respira?

M-am cufundat din nou.

— Am luat pe toată lumea? l-am întrebat pe LaMeche.

— Cred că da, a fost răspunsul său.

— Slavă lui Dumnezeu, am strigat şi lacrimi calde mi se prelinseră pe faţă, amestecându-se cu picurii reci de apă din lac.

Lângă mine plângea un copil. M-am îndreptat spre el în semiîntuneric. Mama era istovită de greutatea micuţului.

— Uite, am spus, lasă-mă să-i ţin eu.

Îmi încredinţă copilul. Luând apă cu pumnul, l-am udat pe păr şi pe faţă. Micuţul se agită, deranjat, însă l-am ţinut ferm.

— Se apropie, spuse înspăimântată o fetiţă.

Mi-am ridicat ochii spre flăcări.

Am pus copilul în braţele lui LaMeche şi mi-am întins mâinile ca să ajut o femeie în vârstă. O clipă, femeia se dezechilibrase în timp ce se cufunda în apă, iar acum se lupta cu apa rece. Murmură ceva în timp ce-şi recăpătă echilibrul, iar eu m-am întors spre LaMeche.

— Oare râul îl va opri? am întrebat, însă în inima mea

cunoşteam deja răspunsul.

— Nu, răspunse el. Vântul suflă prea tare, râul este prea mic. Focul va sălta peste el ca şi cum nici n-ar exista.

Am început să mă rog din nou. Ploaia se lăsa aşteptată şi nu puteam vedea cerul din cauza norilor de fum ce ne înconjurau.

L-am căutat din priviri pe Kip. În grija mea pentru oameni, uitasem de el. Era lângă mine, înotând în apă, ţinându-şi deasupra doar nasul şi ochii.

Apoi am observat că Kip nu era singurul animal din lac. Ici-colo se vedeau şi alţi câini şi animale ale pădurii ce fuseseră alungate de flăcări. O vulpe lovea apa cu lăbuţele la cinci paşi de mine, iar în spatele ei se zăreau coarnele unui cerb. Iepurii, refuzând să intre în apă, alergau cuprinşi de panică de-a lungul ţărmului.

În clipa aceea mi-am adus aminte de câinii lui Wynn. Erau legaţi pe insuliţă! Dacă râul nu oprea flăcările turbate, urmau a fi cu toţii arşi de vii! Am început să plâng şi, pentru a-mi veni în fire, mi-am cufundat capul sub apă şi am rămas aşa până când am simţit nevoia stringentă de aer.

Flăcările se apropiaseră de malurile râului când se întâmplă ceva ciudat. Cred că l-am văzut cu toţii, totuşi niciunuia dintre cei care priveau nu-i venea să creadă.

Focul se îndrepta direct spre noi, vântul trimiţând scântei şi bucăţi arse de lemn prin aer. În clipa următoare, vântul îşi schimbă complet direcţia, iar flăcările fură împinse în cealaltă parte, întorcându-se din nou spre zona pe care o consumaseră deja.

Am privit uluiţi. Oare chiar era adevărat? Sau flăcările urmau să-şi schimbe din nou direcţia? Puteam îndrăzni să sperăm? Puteam?

În timp ce priveam uimiţi, focul începu să-şi piardă din ferocitate. Nu mai avea din ce se înfrupta. Cu toate că flăcările încă mai trimiteau scântei din copacii aprinşi şi

din buştenii colibelor din sat, acum ardeau mai încet şi, mai important, fumul letal şi aerul înăbuşitor fură îndepărtate de la noi, vântul aducând cu sine aer proaspăt pentru plămânii noştri care erau gata să explodeze.

În acea clipă am auzit lătratul câinilor. Câinii lui Wynn erau în viaţă! îşi plângeau de milă, însă erau în viaţă.

Am rostit în şoaptă o altă rugăciune de mulţumire, apoi am privit în jurul meu.

— Cât mai trebuie să stăm aici? l-am întrebat pe LaMeche.

— Nu suntem încă în siguranţă, răspunse el. Poate curând.

Am hotărât să-i îngădui lui LaMeche să dea ordinul de a părăsi apele lacului. Eu poruncisem destul, atât cât să-mi ajungă toată viaţa.

Animalele pădurii fură primele ce părăsiră lacul. Ieşiră din apă şi porniră în căutarea unui nou cămin.

În depărtare focul încă mai ardea, însă căldura nu mai era la fel de intensă. M-am uitat la oamenii din apă. Ştiam că erau la fel de nerăbdători ca şi mine să iasă din apa rece. Picioarele îmi amorţiseră, la fel şi trupul, şi m-am întrebat când voi reuşi să mă încălzesc din nou. Cu excepţia feţei. O simţeam foarte sensibilă de la căldură. Eram sigură că pielea îmi era uscată şi buzele crăpate.

Câinii din sat ieşiră apoi din apă. Câţiva dintre ei fuseseră eliberaţi de cei care se gândiseră s-o facă, în timp ce fugeau din calea flăcărilor. Cei care rămăseseră, nu mai erau în viaţă. M-am cutremurat gândindu-mă la ei.

Caii începură să fornăie şi să se agite din nou. Era limpede că trebuia să-i scoatem din lac. LaMeche îmi puse copilul în braţe.

— Mă duc să scot căruţele, spuse şi înaintă, apa ajungându-i până mai sus de piept.

Îndată ce LaMeche se îndreptă spre căruţe, oamenii

luară mişcarea lui drept un semnal de a părăsi apa. Ar fi stat în calea căruţelor dacă ar fi rămas acolo.

Cu toţii ne-am îndreptat spre mal. Aerul nopţii părea cald în comparaţie cu răceala apei. M-am cutremurat. N-aveam cum să ne uscăm şi ne era foame. Nimeni nu mâncase de câteva ceasuri, însă probabil că nici n-aveam cum să aprindem focul.

Cu acest gând ironic în minte, am privit spre locul unde se aflase satul nostru. *Închipuie-ţi*, mi-am spus, *cu tot incendiul ăsta şi încă tânjesc după un foc*!

Ne-am adunat în grupuri mici, uzi până la piele şi tremurând. Ici-colo câte un copil plângea sau un câine lătra provocator la un alt tovarăş. Încăierările dintre ei nici măcar nu întoarseră capetele oamenilor. Aveam lucruri mult mai serioase la care trebuia să ne gândim.

În lumina sinistră a focului ce încă ardea, oamenii începură să-şi caute lucrurile pe care le abandonaseră pe ţărm.

LaMeche se întoarse după ce priponise caii. Căruţele rămăseseră pe ţărm, iar caii fuseseră legaţi departe de oameni. Erau agitaţi din cauza mirosului puternic de fum şi a pocniturilor flăcărilor ce deveneau din ce în ce mai slabe. Fornăiau şi săltau şi loveau din copite, aşa că LaMeche îi legase bine într-un pâlc, lângă plopi.

Cineva scoase nişte chibrituri şi aprinse mici focuri, ici-colo. Femeile şi copiii se adunară în jurul lor. Câteva pături şi blănuri fură întinse pe jos, iar copiii fură dezbrăcaţi de hainele ude şi puşi la culcare. Sub fiecare pătură se îngrămădiră cât mai mulţi.

Bărbaţii mai în vârstă şi cei bolnavi primiră şi ei un aşternut. Noi, ceilalţi, am rămas în jurul focurilor, încă prea uluiţi pentru a vorbi.

Eu nu aveam nicio pătură şi nu reuşisem să mă apropii suficient de mult de foc. Tocmai mă gândeam că aveam nevoie de mai multe focuri, când un glas mi se

adresă din întuneric.

— Nu ai nicio pătură? mă întrebă LaMeche.

Am clătinat din cap.

— Le-am aruncat lângă râu. Am legat totul în pături, dar legătura a fost prea grea.

LaMeche încuviinţă.

— Cu toate păturile şi blănurile de la prăvălie se acoperă cei vârstnici, spuse el scuzându-se.

Am zâmbit, deşi mă tem că zâmbetul meu era cam strâmb.

— Sunt bine, am spus. M-am încălzit acum.

LaMeche plecă de lângă mine şi curând mai multe focuri mici împânziră ţărmul lacului. În jurul fiecăruia dintre ele erau îngrămădiţi indieni în căutare de căldură. Treptat, ochii lor îşi pierdură privirea înspăimântată şi câţiva începură să vorbească cu glasul coborât.

Pe măsură ce ceasurile nopţii se scurseră, fără a ne înţelege, începurăm să punem pe rând vreascuri pe foc. Dincolo de râu, focul din pădure se stinsese. Doar ici-colo se mai vedeau câteva flăcări mici şi, din când în când, câteva scântei se înălţau în văzduh.

Vântul se domoli şi ieşiră stelele. De undeva din noapte, se auzi ţipătul unei bufniţe. Am auzit o plescăială în lac şi am bănuit că un peşte sărise din apă. Natura părea că încearcă să se întoarcă din nou la normal.

Încă tremuram. Hainele mele ude nu-mi erau de prea mare ajutor. Mă întorceam când pe o parte, când pe cealaltă, lângă foc, sperând că se vor mai usca puţin.

Ici-colo, oamenii se întinseseră pe nisip lângă focuri, încercând să aţipească. Mi-am spus că ar trebui să umblu printre ei, ca să văd care este starea lor. Dacă Wynn ar fi fost aici, asta ar fi făcut. Nu păream capabilă să mă mişc. Epuizată total, m-am cutremurat din nou, dorindu-mi să vină dimineaţa.

Nu se ştie de unde, LaMeche veni cu un ibric şi

cafea. Niciodată nu voi găsi cuvinte care să exprime sentimentul pe care l-am avut stând acolo, lângă foc, adulmecând mirosul cafelei în acea teribilă noapte. Oarecum, îmi părea a fi o promisiune că lumea se va întoarce din nou la normal. Negustorul găsise şi câteva căni uzate de tablă. Am cuprins cana cu mâinile îngheţate şi am sorbit din lichidul negru, fierbinte. Ştiam că, ajutată de acea cafea, voi supravieţui acestui coşmar până dimineaţă.

15
DUPĂ FOC

Când se iviră zorii, n-aş fi vrut să părăsesc căldura focului. Hainele încă îmi erau ude şi îmi era frig, în ciuda faptului că şezusem lângă focul mic cea mai mare parte din noapte. Însă când tabăra se trezi la viaţă, am ştiut că şi eu trebuia să mă ridic în picioare.

Eram încă amorţită şi mă dureau toate oasele. Fusta îmi atârna pe mine ca o zdreanţă. Sub ea, jupoanele îmi erau ude încă şi se frecau neplăcut de pielea sensibilă când făceam o mişcare. Încălţările îmi erau îmbibate de apă. Îmi doream să fi avut prezenţa de spirit să mi le fi scos din picioare cu o seară înainte. S-ar fi uscat mai bine dacă le-aş fi pus lângă foc.

În jurul meu oamenii se deşteptau. Pruncii plângeau, copiii strigau unii la alţii, iar femeile scoteau gemete deznădăjduite în timp ce priveau în direcţia unde se aflaseră casele lor.

În timp ce soarele îşi făcu apariţia, am putut vedea fumul încă înălţându-se în văzduh ici-colo. Zona înnegrită, dezolantă, ce fusese satul nostru nu era vizibilă din cauza copacilor ce încă mai rămăseseră în picioare între noi şi fosta aşezare. Poate că acest lucru era o dovadă a îndurării

lui Dumnezeu. Nu cred că vreunul dintre noi ar fi fost pregătit să dea ochii cu rămăşiţele fumegânde.

Acum era o zi nouă, cu multe provocări. Erau aici două sute de oameni fără casă, fără haine, cu excepţia celor care erau pe ei, şi fără hrană.

Am păşit înainte şi înapoi în faţa micului foc. Trupul mă durea atât de tare încât aveam impresia că niciodată nu mă voi mai simţi confortabil. Mi-am mişcat braţele şi picioarele şi mi-am masat ceafa, în tot acest timp gândindu-mă şi rugându-mă. Nu aş putea spune unde se încheiau gândurile şi unde începeau rugăciunile – păreau a fi unul şi acelaşi lucru.

— Doamne, am spus, avem nevoie de mâncare. Nu ştiu de unde putem face rost. Dar Tu ştii. Arată-mi cum să port de grijă acestor oameni. Dă-mi înţelepciune şi, Doamne, ajută-mă. Nu pot singură.

Nici nu ajunsesem bine la capătul rugăciunii, când un glas se auzi în spatele meu.

— Cred că îţi aparţine.

Am tresărit puternic şi m-am răsucit pe călcâie. LaMeche se afla acolo, purtând în spate bocceaua cu lucrurile mele.

— Le-ai găsit! am strigat plină de bucurie.

— Da. Din fericire pentru tine, le-ai aruncat pe partea aceasta a râului. N-au păţit nimic.

— Da, am spus, întinzând mâinile ca să-mi recuperez lucrurile. Da, îmi amintesc. Trecusem râul şi nu am mai avut putere să alerg cu ele în spate.

În ochi îi apăru o sclipire. Niciodată nu-i văzusem pe acest om schiţând un zâmbet.

— E surprinzător că ai putut alerga şi atât, spuse el pe un ton glumeţ. Probabil că ai pus aici totul, cu excepţia grilajului de fier al patului.

Bocceaua trecu din mâinile lui în ale mele şi abia am reuşit s-o ridic.

— O, da, am spus, încercând să râd. Ai dreptate. Ce am aici?

Mi-am pus legătura jos şi am desfăcut-o. Vârâsem acolo oalele pentru gătit. Îmi aminteam ca prin vis că făcusem asta. Erau şi câteva haine. Cred că golisem toate cuierele de pe pereţi, căci printre ele am găsit şi câteva ustensile de bucătărie. Căni şi farfurii şi tacâmuri căzură la pământ. Aveam cu mine făraşul, nu şi mătura. Un ciocan, dar nu şi cuie. O tigaie. Un ibric, nu şi cafea. Ceai, însă nu şi ceainicul. Tabloul cu mine şi cu Wynn în ziua nunţii noastre. Un creion bont, hârtie de scris şi două dintre cărţile mele cu ilustraţii. Nu aveam mâncare. Nu aveam încălţări. Şi trei bucăţi grele de lemn pentru foc.

Am întors fiecare obiect pe o parte şi pe cealaltă, studiindu-l. Pentru ce alesesem lucrurile în felul acesta? Sau le alesesem, oare? Probabil că apucasem ce-mi căzuse la mână.

M-am uitat la bucăţile de lemn, întrebându-mă cum de reuşisem să le iau şi pe acelea. Apoi am râs în sinea mea şi le-am aruncat pe foc. Poate că ne vor ajuta la pregătirea cafelei de dimineaţă – asta, dacă reuşeam să găsim cafea.

— Avem nevoie de mâncare, am spus dusă pe gânduri.

Domnul LaMeche nu plecase.

— Da, îmi răspunse.

Mi-am ridicat privirea de la lucrurile pe care le cărasem de acasă. M-aş fi schimbat în haine uscate dacă aş fi avut vreun loc mai izolat.

— Cum se descurcă oamenii? am întrebat.

— Bine. Sunt unii cu buzele crăpate, cu faţa umflată de la căldură, dar sunt bine.

— Este… Cineva…

N-aş fi vrut să pun întrebarea asta, însă trebuia să ştiu.

— Am verificat fiecare familie. Nimeni.

Ce uşurare! îmi era destul să-mi imaginez ce se întâmplase cu acei câini. Câinii lui Wynn! Trebuia să mă duc pe insulă şi să văd de ei.

M-am ridicat. Erau atâtea de făcut şi atât de puţine resurse la îndemână. M-am uitat în jurul meu, căutându-l pe Kip. Se juca în apropiere cu câţiva copii din sat. Era greu de imaginat că încă mai putea să existe joacă şi râs după toată situaţia prin care trecusem. Am clătinat din cap, încercând să-mi pun gândurile în ordine.

— Trebuie să plec, am spus negustorului. Trebuie să mă duc pe insulă ca să văd de câinii lui Wynn şi de grădină. Trebuie să-mi văd grădina.

— Du-te, răspunse el. Vei fi în siguranţă, dar să nu treci râul. Focul nu s-a stins de tot şi s-ar putea să nu observi. Arde în adâncime.

Am încuviinţat în semn că înţelesesem şi m-am îndepărtat grăbită.

Nu m-am deranjat să păşesc pe bolovanii din râu. Nici să trec râul pe trunchiul răsturnat. Încălţările îmi erau ude oricum. Mi-am ridicat poalele fustelor şi am păşit în apă.

În timp ce mă apropiam de insulă, am auzit câinii lătrând. Mă văzuseră venind şi mă întâmpinau cu lătrături. M-am uitat în jurul meu şi i-am numărat. Erau acolo toţi cei şapte, însă trei nu lătrau. Trei erau aşezaţi şi nu se agitau în lesă. M-am îndreptat spre ei.

Flash părea să fie bine. Mi-am trecut mâna peste spatele lui. La nici trei paşi de el se aflau resturi de lemne fumegând, purtate de vânt pe insulă.

M-am îndreptat spre Peewee. Şi acesta părea să fie bine, deşi scheună când se lipi de mine, cu ochi umezi, de parcă ar fi fost vătămaţi.

Tip era întins pe o parte, suflând încă, dar cu mare greutate. Fiecare răsuflare era chinuitoare. Nu ştiam ce-aş

fi putut face pentru ea. I-am mângâiat blana cârlionţată şi am trecut mai departe, ochii înotându-mi în lacrimi.

Şi Keenoo era la pământ. Am îngenuncheat lângă el şi mi-am trecut mâna peste trupul inert. Era ţeapăn şi mi-am dat seama că Keenoo murise.

Şi Franco era întins pe pământ. Pleoapele îi tremurau, în încercarea de a rămâne deschise. Îşi mişca buzele de parcă ar fi vrut să mârâie, simţindu-mi prezenţa. Nici măcar pe moarte, Franco nu tolera mâna unui străin. Nu ştiam dacă trebuia să mă apropii de el, aşa că m-am îndepărtat fără să-i ating.

Aceşti trei câini fuseseră legaţi în partea de miazăzi a insulei, cea mai apropiată de flăcările furioase. Cu toate că flăcările nu ajunseseră aici, efectul lor fusese resimţit.

Morley şi Revva nu păreau să fi fost afectaţi.

Deşi câinii fuseseră legaţi în aşa fel încât să poată ajunge la apă dacă le era sete, ştiam că le era foame, însă nu aveam să le dau.

— Mă întorc, le-am promis. Mă întorc cu mâncare.

Wynn încredinţase unui băiat indian sarcina hrănirii lor, însă hrana câinilor rămăsese în sat, iar acum nu mai exista.

Am intrat în grădină. Legumele aveau frunzele căzute la pământ şi uscate. Căldura flăcărilor aproape că le copsese. Totuşi eram uimită de faptul că în cele mai multe încă era viaţă. Reuşiseră să-şi ridice capetele. Apoi mi-am amintit că le udasem din belşug cu o zi înainte. Le udasem găleată după găleată, deşi nu înţelesesem în acele clipe pentru ce făceam asta. Însă Dumnezeu ştiuse. El mă îndemnase să-mi ud legumele.

M-am uitat la ele cu mulţumire. Erau de mare folos acum. Întregul sat trebuia hrănit. Totuşi ce putea face o grădină atât de mică pentru atâţia oameni?

„Încrede-te în Mine”, am auzit din nou.

M-am întors în tabăra de lângă lac, ticluindu-mi

planurile. Hrana constituia prima noastră nevoie, aşa că de asta trebuia să ne ocupăm. Când rămăsesem fără hrană la Beaver River, Wynn împărţise tot satul în grupuri cu responsabilităţi diferite. Aveam să fac asta şi acum. Un grup care să pornească la vânătoare, unul care să pescuiască şi un grup care să adune ierburi; fiecare membru din sat care era suficient de vârstnic pentru a împlini o responsabilitate încredinţată avea să facă parte dintr-un astfel de grup.

LaMeche era lângă foc. M-am bucurat să-i văd, căci aveam nevoie de ajutorul lui.

Făcuse din nou cafea şi din nou i-am mulţumit în timp ce am acceptat cana oferită. Stomacul meu protestă, dornic de a primi şi altceva.

Mi-am pus cana jos şi am scotocit prin bocceaua cu lucruri, scoţând de acolo creionul şi o bucată de hârtie.

— Trebuie să facem ceva, am spus, iar LaMeche încuviinţă printr-o mişcare a capului. Avem ceva de mâncare?

LaMeche făcu un semn cu capul spre una dintre căruţe. Era umplută cu vârf cu tot felul de lucruri pe care le luase în grabă din magazinul său.

— Ce-i acolo? l-am întrebat.

— Făină, sare, zahăr, cafea, ceai, mălai, praf de copt. Cele mai folosite lucruri, cred. Nu sunt sigur. Ca şi tine, am adunat în grabă.

Eram mulţumitoare că cel puţin „adunasem în grabă”. Puteam să nu avem nimic.

— Trebuie să descărcăm căruţa şi să vedem, am spus.

— Acum? întrebă el.

Mie îmi părea timpul cel mai potrivit. Cel puţin oamenii vor vedea că cineva întreprinde ceva.

— Da, am spus. Acum. Găseşte băieţi şi pune-i la treabă. Pot aşeza toate lucrurile în grămezi.

Am găsit băieţi care se dovediră mai mult decât bucuroşi să facă ce le spusesem, iar eu m-am întors la lista mea.

— Avem arme sau gloanţe? l-am întrebat.

— Cred că am luat gloanţe. Arme poate că nu.

— Cuţite de vânătoare, de bucătărie?

— Verific, spuse el.

— Cârlige pentru pescuit sau plase pentru prins peştele?

Încuviinţă. Nu însemna că are acele lucruri; însemna că o să vadă dacă poate face rost.

— Acum îi împărţim pe oameni în grupuri, am spus, fiecare grup cu câte un responsabil. Aceştia vor face focul şi vor construi adăposturi. Trimitem pe cineva să vâneze şi pe cineva să pescuiască. Femeile trebuie să meargă în pădure după ierburi şi rădăcini. Copiii şi cei mai în vârstă vor aduce vreascuri.

LaMeche mă privi, ochii mărindu-i-se tot mai mult pe măsură ce ascultă fiecare instrucţiune, încuviinţând cu capul tot ceea ce-i spusesem. Când m-am oprit din vorbit, întinse mâna după bucata de hârtie pe care scrisesem în grabă planul nostru.

— Voi face asta, spuse el şi-mi luă hârtia.

Apoi văzu că era scrisă în engleză şi mi-o întinse.

— Te voi ajuta, l-am asigurat eu.

— Socotim rezervele de hrană, spuse el.

Păru a fi o idee bună. M-am întors la foc şi la bocceaua mea şi am căutat altă bucată de hârtie. Apoi m-am dus la căruţa unde băieţii descărcaţi şi sortau.

LaMeche avusese dreptate. Aveam rezerve consistente de ceai, cafea şi mălai, destul de multă făină, sare, zahăr şi praf de copt. Mai erau şi câteva conserve, biscuiţi şi condimente.

Erau şi chibrituri, câteva cuţite de vânătoare, trei cârlige pentru pescuit, o bucată de aţă pentru undiţă,

patru topoare şi câteva cutii de tablă cu un se ştie ce înăuntru.

Am întins mâna după o asemenea cutie. Nu avea etichetă şi n-am putut să deschid capacul, aşa că am renunţat. Am spus băieţilor că făcuseră treabă bună şi m-am dus să-i caut pe LaMeche.

Acesta adunase câţiva băieţandri care să-i ajute să spună oamenilor ce planuri avea. Pe tot întinsul ţărmului, oamenii îşi inspectau lucrurile pe care reuşiseră să le salveze din foc.

Împreună cu LaMeche, am trecut de la unii la alţii, evaluând situaţia.

Am fost uşurată să văd că existau oale. Existau şi cuţite şi unelte pentru pescuit, ba unii chiar îşi căraseră pietrele de măcinat în bagaje. Multe dintre femei reuşiseră să aducă cutii sau coşuri cu alimente. Nu erau foarte multe, însă suficiente pentru câteva mese. Erau pături şi blănuri. Deşi nu suficiente pentru fiecare, erau îndeajuns pentru a-i apăra pe copii şi pe vârstnici de răcoarea nopţii.

Am evaluat lucrurile, am desemnat locurile pentru foc şi am chemat voluntari pentru a pune la punct detaliile.

N-am avut probleme în a-i găsi pe cei dornici să pescuiască. Câţiva băieţi apucară cu bucurie aţa de pescuit şi cârligele şi dădură fuga spre lac. Câteva tinere se oferiră să meargă în pădure după ierburi şi rădăcinoase pentru gătit.

Am găsit oameni dornici de a porni la vânătoare, însă la ce foloseau gloanţele fără armă? În cercetările noastre nu găsisem niciuna. Nu exista nici măcar un arc cu săgeţi.

— Vor veni câţiva băieţi să pună capcane, am spus, gesticulând, în felul acesta nu era posibil să oferim suficientă carne atâtor oameni, însă n-aveam altă soluţie.

Întreaga tabără fu cuprinsă de frenezie. Chipurile goale, disperate, începură să prindă viaţă din nou, iar strigătele şi râsetele copiilor răsunară de-a lungul

ţărmului. Dintr-odată, nu ne mai aflam în mijlocul unei tragedii, ci al unei aventuri.

Împreună cu LaMeche am împărţit alimentele de bază pe zile, pentru fiecare foc de tabără. Femeile veniră cu cutiile lor şi cu alimentele pe care reuşiseră să le salveze. Tinerele alergară râzând la râu după apă, cu găleţile în mână sau se îndreptară spre pădure, pentru a aduce lemne de foc.

Începurăm să devenim mai optimişti oarecum, deşi ştiam că zilele ce vor urma se vor dovedi dificile şi nesigure.

16
GREUTĂȚI

Ne-am rezumat la două mese pe zi. Eram cu toţii atât de flămânzi, încât micul dejun, un amestec subţire de mălai şi cafea, se dovedi a fi bine-venit. Fiecare oală pusă pe foc hrăni un grup mic de oameni. În jurul focului meu se aflau zece oameni de diferite mărimi şi vârste. Era o tânără văduvă cu doi copii mici, două fete adolescente, o văduvă de vârstă mijlocie, o pereche de oameni vârstnici care nu aveau pe nimeni, LaMeche şi eu.

Înainte de amiază, băieţii se întoarseră de la lac cu patru peşti. Deşi erau mândri de realizarea lor, ştiam că patru peşti nu vor fi suficienţi pentru toţi acei oameni. Am zâmbit când m-am gândit la mulţimea hrănită din doi peşti. *Ei bine*, *Domnul va trebui să facă alt miracol dacă vrem să mâncăm astăzi*, m-am gândit.

Capcanele puse în pădure nu prinseseră nimic. Băieţii care le puseseră se întoarseră acasă descurajaţi şi

ruşinaţi. I-am asigurat că vor avea mai mult succes data viitoare, însă m-am cam îndoit, ştiind că pentru o asemenea sarcină era nevoie de multă îndemânare, nespus de multă răbdare şi poate chiar o măsură de noroc.

Am păstrat focurile aprinse şi oalele fierbând. Am împărţit peştii familiilor care aveau în sânul lor vârstnici sau bolnavi. Am scos legume din grădină şi am pus câteva dintre ele în oala mea. Cel puţin, urma să avem tocană de legume la masa de seară.

Am trecut de la foc la foc, pregătită să împart legume acolo unde ar fi fost nevoie. Doream să mă asigur că toată lumea avea ceva de mâncare. Mulţi mâncară doar acel terci din mălai. Simţeam că mă cuprinde deznădejdea. *Ce bine ar fi dacă cineva*; *undeva*, *ar avea o armă*! mi-am spus. Când bărbaţii se vor întoarce, vom avea arme, iar Wynn va veni şi el cu arma lui. Însă noi aveam nevoie de armă *acum*. Poate că ei nu se vor întoarce decât peste trei-patru zile şi, având în vedere rezervele limitate de mălai şi făină, trebuia să facem rost de carne. Cu atâtea guri de hrănit, alimentele de bază nu ne vor ajuta prea mult.

Eram atât de cufundată în gânduri încât nici nu mai auzeam lătratul câinilor, un lucru constant, de altfel. Apoi mi-am dat seama că lătratul lor era mai diferit şi am privit în direcţia dinspre care venea.

Probabil că şi alţii şi-au dat seama de această diferenţă, căci am văzut femeile ridicându-şi capetele, copiii oprindu-se din joacă şi băieţii ezitând să mai dea lovituri de topor lemnelor – cu toţii privind spre locul de unde se auzea, tot mai puternic, acel sunet.

Apoi ochii noştri avură parte de o imagine cu totul neobişnuită. Câinii satului se uniră şi porniră într-o partidă de vânătoare, având-l pe Kip în frunte. Poticnindu-se în faţa lor, cu privirea sălbatică şi carnea atinsă de flăcările zilei anterioare, păşea, şontâcăind, un elan. Animalul răgea de furie, îndreptându-se direct spre siguranţa pe care i-o

oferea lacul.

Am sărit în picioare, fluturându-mi mâinile într-o ridicolă etalare de entuziasm.

— Opriţi-l! am strigat. Opriţi-l!

Desigur, nu aveam cum să-i oprim. În timp ce-i priveam îndreptându-se şchiopătând spre marginea apei, îmi pierdeam speranţa de a avea carne pentru următoarele câteva zile.

Însă, tocmai când ajunse lângă apă, se poticni şi căzu, incapabil să mai facă un pas. Câinii tăbărâră degrabă asupra lui şi, la fel de repede, tăbărî LaMeche asupra câinilor. Părea a fi pretutindeni, trăgând animalele de deasupra elanului şi azvârlindu-le la o parte, dând, în cele din urmă, o lovitură de moarte elanului suferind, cu o bâtă de lemn.

Băieţii alergară să-i ajute, trăgând câinii la o parte. Cu mare entuziasm, oamenii se adunară în jurul lor, exclamând de bucurie pentru carnea ce aproape că ne căzuse în oale.

Elanul fu jupuit, tăiat şi împărţit familiilor flămânde. Am adăugat şi eu câteva bucăţi de carne în oala mea şi am tras adânc pe nări mireasma ce începu să se ridice din zecile de oale puse pe foc.

Restul cărnii fu legată şi urcată într-un pom, la înălţime, pentru ziua următoare.

Mi-am amintit de câinii lui Wynn. Încă nu le dusesem mâncare, decât foarte puţină fiertură de mălai. Am luat resturile şi oasele animalului şi m-am grăbit să le duc în timp ce tocana fierbea pe foc.

În acea seară am mâncat cu toţii pe săturate. De acum hainele ne erau uscate, stomacul plin şi ne simţeam destul de bine. Familiile construiseră adăposturi din crengi de pin şi blănuri. Câteva dintre ele aveau bucăţi de prelată din care făcuseră acoperişuri.

Eu fusesem prea ocupată pentru a pregăti un

adăpost, însă nu eram îngrijorată. Aveam să dorm din nou lângă foc dacă era nevoie. Cel puţin, acum eram uscată şi aveam pe mine o pătură ce-mi ţinea de cald.

Tocmai spălasem vasele în apa lacului şi le pusesem la uscat, când am auzit un sunet ciudat. Mi-am ridicat privirea spre cer. Îmi păruse a fi sunetul unui tunet îndepărtat.

Spre apus se adunaseră nori de furtună. Furtuna se îndrepta spre noi, întunecată şi ameninţătoare. Mi-am dat la o parte şuviţele rebele de păr şi am cercetat cerul.

— Ştiu că avem nevoie de ploaie, Doamne, am şoptit, însă acum nu prea pare a fi cel mai potrivit moment.

M-am uitat în jurul meu la locuinţele improvizate. Puţine dintre ele ar fi putut ţine apa la distanţă. Încă stăteam în picioare, întrebându-mă ce era de făcut, când LaMeche mi se alătură.

— Acum vine ploaie, comentă el, iar eu am încuviinţat.

— Unde dormi? întrebă, iar eu m-am smuls din lumea gândurilor, arătând spre foc.

— Nu, spuse el, clătinând din cap. Nu în noaptea asta.

Se uită în jur, adâncit în gânduri. Când dădu cu ochii de căruţe, le cercetă îndeaproape.

— Ce este sub prelată? mă întrebă.

M-am uitat la el cu ochii măriţi şi gura deschisă. Nici măcar nu mă gândisem la lucrurile acoperite cu prelată.

— Tot felul de lucruri, am spus. Pături, haine, farfurii, oale. Multe lucruri de care avem nevoie! Sunt şi lucruri pe care nu le putem folosi, dar…

— Putem lua prelata? mă întrerupse el.

Eram surprinsă de faptul că omul era mai interesat de prelată decât de conţinutul lăzilor.

— Da, am încuviinţat clătinând viguros din cap. Ia-o.

Plecă, luând cu el trei băieţi. Curând i-am văzut

dezlegând funiile şi scoţând prelata. Două căruţe fură puse una lângă alta, la distanţă de opt sau nouă picioare, iar prelata fu întinsă de la una la cealaltă, formând un soi de adăpost. Apoi, înarmaţi cu topoare, cei patru se îndreptară spre pâlcul de pini.

M-am întors ca să pun lemne pe foc şi să văd ce făceau membrii „familiei" mele. Vântul se pornise de-acum, aducând miros de ploaie. Tunetele duduiau şi fulgerele luminau cerul. M-am grăbit să acopăr toate lucrurile cu ce-mi era la îndemână.

LaMeche se întoarse curând, aducând cu sine primii picuri de ploaie.

— E gata, spuse el, arătând spre căruţe.

Fusese pregătit un adăpost – cele trei laturi fiind protejate cu crengi de pini şi acoperit cu prelată. Arăta minunat.

— Bun! am exclamat. Ajută-mă să-i duc pe toţi la adăpost.

— Este pentru tine, spuse el.

M-am uitat la adăpostul sărăcăcios al cuplului mai în vârstă. Nu le era de mare folos pe timp de furtună. Apoi am privit la cei doi prunci care dormeau şi la cele două tinere şi două femei ce se ghemuiseră lângă ei, păturile subţiri abia reuşind să le acopere.

— Te rog, am spus negustorului nerăbdător.

Ridicând din umeri, făcu ce-i rugasem.

Am reuşit să-i mutăm la timp pe toţi cei zece. Ploaia – pentru care ne rugasem – începu să cadă cu picuri grei.

Nu mai era loc sub prelată pentru un alt locatar, aşa că m-am înfăşurat într-o blană de urs şi m-am întors lângă foc.

LaMeche era acolo, trăgând din ţigaretă. Mă întrebam de unde făcuse rost de „ingrediente". Era prima dată când îl vedeam fumând de când cu incendiul.

Mă privi încruntat, apoi îşi întoarse privirea spre

flăcări. N-am spus nimic, doar am întins mâna după o bucată de lemn.

— Nu, mă opri el. N-are rost. Curând se va stinge din cauza ploii. N-are rost să irosim lemnul. Avem nevoie mai târziu.

L-am ascultat, dorind să protestez, însă ştiam că avea dreptate. Nu puteam menţine focul aprins în timpul ploii. Oricum, mai rămăsese doar o flacără mică ce lupta să rămână în viaţă. În timp ce-o priveam, aceasta sfârâi şi se stinse.

Aşa că trebuia să mă descurc şi fără acest mic confort pe care mi-l oferea focul. Am tremurat sub blana de urs. Picioarele îmi erau din nou ude, iar fusta atârna, îmbibată cu apă precum un burete. Curând urma să fiu udă până la piele.

Mi-am ridicat fusta din baltă şi am înfăşurat-o în jurul picioarelor. LaMeche mă privi fix, însă nu spuse nimic.

Nu-mi plăcea tăcerea. Nu-mi plăcea privirea-i încruntată. Mă durea faptul că eram atât de izolată de o altă fiinţă umană.

Am încercat să încheg o conversaţie.

— Mă bucur pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi, am spus. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

N-am primit niciun răspuns.

Prinzând curaj, am vorbit din nou, cu blândeţe, pentru că nu ştiam cum va răspunde acest om.

— Când m-am trezit dimineaţă şi m-am uitat la toţi aceşti oameni, ştiind că sergentul Delaney nu este aici ca să se îngrijească de ei, n-am ştiut ce să fac.

Am aşteptat o clipă, apoi am continuat:

— Mă rog… Mă rog mult. Îl întreb pe Dumnezeu ce să fac… Dar… Dar Îi cer mai mult. Îi cer ajutorul.

M-am uitat direct la ursuzul bărbat.

— El îmi răspunde, am şoptit. Te-a trimis pe tine.

I-am studiat chipul atât cât să-i văd muşchii bărbiei

încordându-se, apoi mi-am plecat privirea.

Am rămas în tăcere, ploaia căzând în rafale în jurul nostru. I-am aruncat o altă privire lui LaMeche. Nu mai avea acea expresie întunecată, furioasă. Continua să tragă din ţigaretă, trimiţând mici nori de fum în jurul lui, făcându-l să-şi mijească ochii.

Abia îi puteam zări chipul printre picăturile de ploaie, însă am remarcat şiroaie mici de apă pe obrajii lui. M-am întrebat dacă erau de la ploaie. N-am spus nimic.

Îşi trecu o mână peste faţă.

— Eşti o femeie încăpăţânată, spuse el, însă în cuvintele sale nu era nicio urmă de răutate.

— Ştiu, am recunoscut încet.

— Ai salvat satul, ştii asta?

— Nu-i adevărat, eu doar…

Mă întrerupse.

— Nimeni n-a gândit. Ne-am învârtit cu toţii în cercuri, apoi a fost aproape prea târziu.

N-am ştiut ce să spun, aşa că am tăcut.

— Acum stai în ploaie, în timp ce toţi ceilalţi dorm.

Am privit în jurul meu la adăposturile primitive. Eram sigură că nu erau mulţi aceia care să se simtă confortabil în acele condiţii. Foarte puţini, bănuiam, urmau a se odihni în noaptea asta.

Însă poate că LaMeche gândea…

— Nu sunt nerecunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru mine, am încercat să explic. Adăpostul este foarte bun – cel mai bun. Nu m-am gândit să aranjez căruţele şi…

— Dar altcineva avea mai multă nevoie?

— Da. Da. Bătrânii şi…

Un chicotit îmi curmă vorbele. Mi-am ridicat privirea, surprinsă. Nu-i puteam vedea chipul prin ploaie şi întuneric, aşa că ou mi-am putut da seama ce-i făcuse să râdă în chip atât de surprinzător.

— Femeile! spuse el. Sunt fiinţe ciudate. Vor mult – şi

se mulţumesc cu puţin.

— Poftim? am întrebat, fără să-i înţeleg.

— Tu. Îţi decorezi ferestrele cu perdele elegante, îţi perii câinele ca şi când ar fi o jucărie, te piepteni ca şi când ai merge la o petrecere şi apoi… Asta. Când nu este nimic, renunţi şi la puţinul pe care-l ai pentru oameni mai tari decât tine, iar tu te mulţumeşti cu nimic.

Râse din nou.

Mă temeam că făcea haz pe seama mea. Apoi, printre picurii de ploaie, am auzit cuvintele rostite cu blândeţe.

— Uitasem. Aşa era şi mama mea.

— Îmi pare rău… Pentru mama ta, am şoptit.

Urmară câteva clipe de tăcere; apoi vorbi din nou.

— A fost indiancă, spuse. Nu avea perdele şi coafuri. Dar îi plăceau lucrurile frumoase. Făcea veste ornamentate cu mărgele şi mocasini brodaţi cu broderii frumoase. Aduna flori de câmp doar pentru a le studia. Ne arăta curcubeul, apusul.

Se opri.

— Dar a fost şi o luptătoare. A cedat ultima când febra a pus stăpânire pe noi. I-a îngrijit pe ceilalţi când ea abia se putea târî. Mi-a dat ultima gură de leac, atunci când ea avea mai mare nevoie decât mine.

Ezită din nou.

— Era indiancă, spuse el, dar semăna mult cu tine.

Am clipit des pentru a-mi alunga lacrimile din ochi. Era cel mai frumos compliment ce mi se făcuse vreodată şi-mi pusese un nod în gât.

— Mulţumesc, am şoptit în engleză, înainte ca un tunet să duduie şi o perdea deasă de ploaie să ne acopere din nou.

Noaptea fu rece şi umedă, focul se stinsese, iar noi am rămas tremurând sub blana de urs ce ne oferea puţină protecţie. Însă se strecurase în mine o căldură nouă, plăcută.

17
NUMĂRÂND ZILELE

Simţindu-se incomodaţi în paturile ude, oamenii se treziră mai devreme decât de obicei. Plouă şi dimineaţa următoare. Uzi şi mohorâţi, se strecurări afară din aşternuturile reci, pentru a fi întâmpinaţi de o zi răcoroasă. Copiii plângeau şi femeile încercau să-i potolească, simţindu-se la fel de nenorocite ca şi pruncii lor. M-am bucurat că nu-mi făcusem timp ca să-mi schimb hainele.

Câteva dintre femei încercară să pornească un foc. Lemnul ud fumegă şi sfârâi, însă nu făcu nicio flacără. Nu puteam pregăti terci fierbinte, nici cafea sau ceai fierbinte ca să ne încălzim trupul.

Am împărţit celor din grupul meu tocană rece rămasă din seara precedentă şi m-am rugat ca ploaia să înceteze curând.

LaMeche îmi ceru permisiunea de a folosi doi cai şi căruţa rămasă. N-am întrebat ce avea de gând, însă am încuviinţat. Am fost surprinsă de faptul că-mi recunoştea autoritatea de a răspunde într-un fel sau altul.

Adună câţiva băieţandri mai mari şi se îndreptară spre ceea ce fusese satul nostru. M-am întrebat care era scopul acestei misiuni, însă eram prea preocupată cu împărţirea hranei pentru a întreba.

Se întoarseră cam într-un ceas. După încărcătura pe care o aduceau, după mâinile şi veşmintele negre de funingine, era clar că scotociseră prin cenuşa satului. Trei sobe mici, înnegrite de fum, se aflau în căruţă, plus o serie de cratiţe şi oale înnegrite, alături de ustensilele necesare. Cada mea de spălat, neagră şi ea, şi placa de spălat rufele se aflau alături. Mai duceau cu ei şi câteva bucăţi de

scândură ce nu arseseră complet.

„Înarmaţi” cu ciocanul meu şi cu cuiele negustorului, începură să construiască un fel de adăpost. Nu erau destule scânduri pentru a acoperi laturile, însă atârnară ceva în acele spaţii. Peste scânduri aşezară câteva piei şi sub acest acoperiş aşezară două sobe.

Nu după multă vreme, în fiecare dintre ele ardea focul. Copiii fură trimişi în pădure ca să aducă vreascuri, iar femeile îşi aşezară, entuziasmate, oalele pe sobe.

Am gătit pe rând în adăpostul improvizat. Părea că vom avea nevoie de o zi întreagă de pregătire pentru o singură masă. Mulţi dintre copii doreau să se îngrămădească în jurul micii bucătării pentru a se încălzi puţin la focul sobelor, iar bucătăresele erau nevoite să-i alunge în mod constant de acolo.

Ce zi nenorocită! N-am avut parte nici măcar de o rază de soare şi nu aveam cum să uscăm aşternuturile pentru noaptea ce urma.

Până şi paturile aflate sub prelata întinsă între cele două căruţe se udaseră. Pământul era atât de îmbibat cu apă încât aceasta se prelinsese pe sub crengile de pin, făcând leoarcă păturile celor aflaţi în adăpost.

Însă nimeni nu putea spune că furtuna se răzbunase numai pe unii – toţi fuseseră trataţi la fel. Nimeni nu era scutit de frig şi umezeală.

Ne-am aşezat din nou, înfăşuraţi în blănuri sau pături. Precum cloştile, mamele încercau să-şi adune toţi pruncii pe lângă ele. Cei vârstnici şi suferinzi erau chemaţi, cu rândul, să se aşeze aproape de sobe. LaMeche preluă sarcina alimentării focurilor.

Nici în acea noapte n-am dormit. Mă simţeam mult prea inconfortabil. M-am plimbat de colo-colo prin tabără, verificând starea celorlalţi. Mă simţeam mai bine mişcându-mă decât stând într-un singur loc.

Wynn ar trebui să se întoarcă mâine sau poimâine,

îmi spuneam. Asta era speranţa ce mă susţinea. Când avea să vină, eram sigură că va pune toate lucrurile în ordine.

Spre dimineaţă, ploaia începu să se mai potolească – nu se opri, însă nu mai plouă atât de tare. Îmi veni şi mie rândul la sobă, ca să pregătesc o masă caldă pentru „familia" mea. Am făcut o oală mare de terci şi, în timp ce fierbea, am pus pe foc şi porţia noastră de carne şi legume pentru tocana de seară. M-am gândit că în felul acesta voi face economie de timp şi spaţiu.

Silver Star[1], tânăra văduvă, mi se alătură.

— Lucrez eu acum, spuse ea. Tu te odihneşti.

În timp ce-i ascultam glasul domol m-am gândit că ar fi trebuit să i se spună „Silver Tongue"[2], şi nu Silver Star. Vocea îi era blândă şi melodioasă precum un pârâiaş ce se prelinge la vale sau un tril de păsărele.

— Dacă vezi de oală, eu mă duc să hrănesc câinii, am spus, zâmbindu-i.

Ea încuviinţă, iar eu i-am încredinţat lingura şi am ieşit din adăpost.

LaMeche era ocupat cu porţionarea cărnii pentru masa de seară. I-am cerut câteva resturi şi m-am îndreptat spre mica insulă.

Nu mai fusesem acolo din ziua în care fusese tăiat elanul. Trimisesem câţiva băieţi cu resturi de mâncare şi-mi spusesem că o să mă duc acolo mai târziu. Uitasem. M-am muştruluit pentru faptul că nu îngrijisem mai bine de ei. Ar fi trebuit să fac ceva pentru Tip şi Franco. Fusesem atât de ocupată cu îngrijirea oamenilor, că animalele îmi ieşiseră cu totul din minte. *Ei bine*, mi-am spus, *nici nu ştiu ce aş fi putut face pentru ei*. Însă simţeam că-i dezamăgisem oarecum pe Wynn. Ştiam cât de important era pentru el un atelaj bun de câini.

---

1 Stea de argint.

2 Limbă de argint.

Când am ajuns la râu, nu mi-a venit să cred. Bolovanii pe care păşeam de obicei nu se mai vedeau, iar trunchiul de copac pe care traversam de la un mal la celălalt se afla sub ape. *Cum voi* trece *dincolo*? m-am întrebat cu disperare.

Mi-am privit hainele. Erau deja ude. Încălţările îmi erau îmbibate cu apă. M-am gândit că mai rău de atât nu se putea, aşa că, fără a-mi ridica fusta, m-am avântat în apa ce curgea repede în aval.

Nepregătită pentru a înfrunta curentul, m-am poticnit, abia reuşind să-mi recapăt echilibrul. În cele din urmă m-am îndreptat şi am reuşit să ajung pe malul celălalt. Câinii se bucurară să mă vadă. Cred că îşi doreau tovărăşie la fel de mult cât îşi doreau hrana. Se lipiră de mine, lăsând resturile de mâncare neatinse, lingându-mi mâinile şi exprimându-şi bucuria cu întreg trupul.

Cineva îl luase de acolo pe Keenoo. Îi spusesem lui LaMeche despre câine şi am bănuit că el o făcuse. Mai era un ţăruş fără locatar. Am văzut lesa prinsă de ciotul de lemn de care fusese priponit câinele. M-am uitat în jur, la fiecare, ca să-mi dau seama care câine lipsea. Probabil că şi Tip căzuse victima fumului. Franco era în picioare, însă părea foarte slăbit. Când respira, scotea un sunet răguşit şi m-am întrebat cât de mult îi afectase fumul plămânii. Poate că nu va mai putea să tragă vreodată la sanie.

Le-am dat de mâncare, împreună cu mângâieri acolo unde mi se îngădui şi i-am adresat fiecăruia câteva cuvinte. Apoi am adunat câteva legume din grădină şi am pornit înapoi, spre tabără. N-aş fi vrut ca apa să devină chiar mai adâncă – ploaia încă o mai alimenta.

Când am ajuns pe malul lacului, Silver Star servise deja terciul din făină de porumb. Ea şi Small Woman, cealaltă văduvă, spălau vasele în apa lacului. Zâmbiră când m-am apropiat de ele.

— Mănânci acum? mă invită Small Woman în timp ce-

mi întinse castronul pe care tocmai îl spălase.

I-am zâmbit în semn de mulţumire şi m-am dus să mă servesc. Terciul era fierbinte. Acesta era singurul lucru bun la el. Deşi nu era gustos, era săţios şi, având în vedere situaţia, eram mulţumitori să-i avem.

Kinook, cea mai vârstnică dintre adolescentele noastre, îmi aduse o cană de tablă plină cu cafea. Zâmbi cu timiditate în timp ce mi-o întinse şi-şi plecă faţa, pentru a evita contactul privirilor.

— Mă faci bucuroasă, i-am spus în limba ei.

Nu existau cuvinte pentru „mulţumesc”.

Chipul i se îmbujora. Se întoarse cu spatele la mine, nu înainte de a-mi arunca pe furiş o privire.

— Eu şi Kinnea am găsit vreascuri uscate, spuse ea, apoi se făcu nevăzută.

La amiază norii începură să se împrăştie, iar pe la mijlocul după-amiezii soarele îşi făcu apariţia. Curând, strălucirea şi căldura lui ridică în văzduh aburi din pământ şi din oameni. *Poate că*, m-am gândit cu jind, *noaptea asta vom putea dormi*.

Ne-am întins păturile şi blănurile pe tufişurile şi crengile copacilor. Tot ce puteam dezbrăca fu întins la uscat. Crengile de pin fură date la o parte, pentru a permite razelor soarelui să usuce îndeajuns de mult pământul încât să putem dormi la lăsarea întunericului.

Copiii se grăbiră să dea o mână de ajutor. Băieţii îşi apucară prăjinile, aţa şi cârligele de pescuit şi se grăbiră spre malul lacului. Fetele se risipiră prin pădure după uscături pentru foc. Tinerele femei îşi lăsară micuţii în grija femeilor mai în vârstă şi porniră în căutare de crengi uscate pentru aşternuturi.

Până şi copiii mai micuţi deveniră mai vioi, oprindu-se din plâns şi începându-şi jocul. Mulţi fuseseră dezbrăcaţi cu totul şi alergau goi în soarele verii.

Bătrânii se aşezară – sau fură ajutaţi s-o facă – în

locuri însorite, unde se puteau bucura de căldura soarelui. Aburii se ridicară din veşmintele lor în după-amiaza călduroasă.

Femeile şi copiii erau desculţi, lucru inteligent din partea lor, mi-am spus. Eu însă, nu-mi dădusem jos ciorapii. Erau rupţi şi pătaţi de noroi, însă nu aveam unde să mă ascund pentru a mi-i scoate. În timp ce-i priveam şi luam aminte la starea lor deplorabilă, mi-am dat seama că acum aceştia erau singurii ciorapi pe care-i mai aveam.

Priveam aproape întruna spre poteci, în aşteptarea lui Wynn. O, cât de mult îmi lipsea! Cu toate că situaţia noastră era încă dificilă, simţeam că lucrurile se vor îndrepta odată cu întoarcerea lui Wynn.

În timp ce priveam spre apus, am văzut că multe dintre femei îşi întorseseră privirea în partea opusă. Fără îndoială, îşi doreau la fel de mult ca şi mine întoarcerea bărbaţilor lor.

Însă o altă zi ajunse la sfârşit şi Wynn nu sosi. Cu inima grea am pregătit din nou paturile sub prelată.

Nevestele indiene îşi începură pregătirile de culcare cu privirea la fel de încărcată de tristeţe ca şi a mea. Le era dor de tovarăşii lor de viaţă.

M-am aşezat în faţa focului nostru. Sobele cele mari îşi făcuseră bine treaba, însă odată cu risipirea norilor de ploaie, acum putusem aprinde din nou focurile. Mă simţeam singură. Mă simţeam istovită. Fiecare os din trup mă durea. Îmi era teamă – teamă că eu şi LaMeche nu vom putea ajuta acest grup de oameni să facă faţă unei noi zile. Carnea se consumase. Nu aveam arme de vânătoare. Şi nici nu părea ca Dumnezeu să ne mai trimită vreun elan rănit. Însă, mai presus de toate acestea, aveam nevoie de somn. Trecuseră multe nopţi de când nu mă mai odihnisem. Eram la capătul puterilor.

Simţeam cum în ochi mi se adună lacrimi de frustrare când un glas mi se adresă cu blândeţe.

— Acum tu dormi.

Era Silver Star.

— Nu e loc, am răspuns şi m-am grăbit să adaug. Dar e în regulă. Acum am pături uscate. Dorm aici, lângă foc.

— Nu, trebuie să dormi bine. Du-te la căruţe. Eu stau lângă foc.

— Dar copiii tăi?

— Vor dormi toată noaptea. Dorm bine. Dormi lângă ei.

Eram prea istovită pentru a o mai contrazice.

— Ia pătura mea, i-am spus şi i-am întins-o.

Ea nu obiectă, ci luă pătura şi se înveli cu ea. Apoi se aşeză lângă foc.

Mi-am făcut griji pentru ea în timp ce m-am strecurat cu grijă în locul gol de sub prelată, ca nu cumva să-i trezesc pe copii sau pe ceilalţi locatari. Nu-mi plăcea s-o ştiu singură în liniştea nopţii. Însă eram prea obosită ca să mă împotrivesc somnului.

În timp ce pleoapele mi se închideau, mi-am amintit de LaMeche. Nici el nu avea unde dormi. Şi el avea să stea lângă foc. Silver Star va avea tovărăşie. O tovărăşie bună. Poate că el va pregăti cafea şi vor povesti despre evenimentele de peste zi. Eram mulţumită. Am lăsat somnul să mă cuprindă.

18
DARUL

Voci entuziaste şi tropăituri mă treziră din somn. O clipă, în aburii somnului, n-am ştiut unde mă aflu, nici ce se întâmplă în jurul meu, apoi mi-am amintit focul devastator. Nu mai aveam case şi aşteptam întoarcerea bărbaţilor.

M-am ridicat ca un fulger din aşternut. *Vocile*! Erau

voci de bărbaţi. Poate că Wynn se întorsese. M-am târât cu grijă de sub adăpost şi am privit afară, în lumina zorilor.

În jurul meu bărbaţii îşi întâlniseră familiile, iar întâlnirea se transformase în discuţii animate. Soţiile plângeau şi se agăţau de soţii lor, încercând să răspundă la întrebări ce păreau fără răspuns.

Am ieşit încet, încercând să-mi netezesc părul încâlcit şi am privit în jur, căutându-l pe Wynn. Nu-I vedeam. Lacrimile îmi întunecară privirea. Am dat să mă întorc în aşternutul meu călduţ, când o voce de bărbat mi se adresă.

— Femeie albă! strigă bărbatul.

Am îngheţat. Încet şi fără tragere de inimă m-am întors să dau ochii cu el. Sunt sigură că faţa îmi era chiar mai albă decât de obicei.

N-am spus nimic. Bărbatul din faţa mea era şeful tribului şi nimeni, mai ales o femeie, nu i se adresa. Atâta lucru ştiam şi eu despre etica tribală.

Se apropie de mine, cu chipul lipsit de expresie. Nu ştiam ce intenţiona să facă. Poate că, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că incendiul nu era decât un blestem datorat faptului că-mi făcusem grădina în acel loc.

Am rămas acolo unde mă aflam, aşa cum cerea obiceiul – cu ochii plecaţi.

Nu mi-am ridicat privirea nici măcar când am văzut o pereche de mocasini bogat decoraţi stând la nici trei paşi în faţa mea.

O, Doamne, m-am rugat în tăcere. *Adu-l pe Wynn înapoi degrabă. Omul acesta trebuie să respecte legea omului alb – şi pe omul legii – chiar dacă o învinovăţeşte pe soţia omului legii.*

Şeful îşi întinse spre mine braţul lung, acoperit cu piele de căprioară. M-am cutremurat. Mai văzusem asta înainte. Când condamna pe cineva, şeful tribului îşi punea mâna pe capul acuzatului şi pronunţa sentinţa.

Însă mâna nu-mi atinse fruntea. În schimb, mi se aşează uşor pe umăr.

— Ai făcut bine, declară el cu glas suficient de puternic cât să fie auzit de întregul trib.

Un fior mă străbătu din cap până în picioare. Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ai făcut bine, repetă el. Ai salvat femei şi copii, pe înţelepţii noştri şi pe bolnavi.

Am închis ochii şi am rostit în gând o rugăciune de mulţumire.

Mâna arsă de soare se retrase de pe umărul meu. Am aşteptat, însă bărbatul nu se îndepărtă.

— Ce vrei? mă întrebă.

Eram nedumerită. Nu înţelegeam ce vrea să spună.

Privirea mi se ridică involuntar, cercetându-i chipul.

— Ce vrea să spună marele şef? am întrebat bâlbâindu-mă, în limba lui.

— Cai? Blănuri? îţi dau.

Atunci am înţeles. Mândria acestui bărbat nu-i îngăduia să rămână dator cuiva. În mintea lui, faptul că eu salvasem satul însemna că îmi era îndatorat. Trebuia să-şi plătească datoria, altfel s-ar fi făcut de ruşine în faţa oamenilor. Mi-am căutat cuvintele, încercând să găsesc un mod de a-i spune că nu îmi era îndatorat.

— O, nu. Nu, te rog, am spus, însă el continuă să menţioneze un număr de cai sau de blănuri, părând a crede că preţul oferit nu-mi era pe plac.

Prima sa soţie se strecură lângă el şi-i vorbi cu glas şoptit. El o privi, chipul încruntându-i-se. Îi răspunse ea şi când ar fi vrut s-o contrazică, însă ea îşi plecă privirea şi clătină, hotărâtă, din cap.

El păru că se resemnează, însă îşi îndreptă umerii şi-şi chemă cea mai tânără soţie. Ea veni încet lângă el. În braţe ţinea un băieţel, iar privirea ei nu se urni nicio clipă de pe faţa pruncului. Se agăţa de el de parcă viaţa ei

depindea de el, însă am văzut-o îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi bărbia. Rămase lângă şeful tribului, având pe chip expresia aceea mândră, caracteristică poporului său.

Şeful tribului mi se adresă din nou.

— Îţi dau ce am mai bun. Îţi dau copilul meu.

Am simţit cum mi se opreşte răsuflarea în timp ce mi-am luat privirea de la bărbatul cel mândru şi mi-am îndreptat-o spre timida sa nevastă care ţinea pruncul în braţe. Era un copilaş frumos. Tânjeam să-i ţin în braţe – să-i strâng la piept. Cu toată inima îmi doream să-i îmbrăţişez. Mi se oferea ceea ce-mi doream cel mai mult! Am înălţat în grabă o rugăciune în mintea mea şi am făcut un pas înapoi.

— Dă-l, porunci bărbatul, iar tânăra femeie păşi înainte şi-mi întinse copilul.

O clipă l-am ţinut la piept, lacrimile prelingându-mi-se pe obraji. Ochii lui serioşi mă studiară îndeaproape, apoi o mână dolofană se ridică şi-mi atinse obrazul. Puteam simţi tăcerea privitorilor, ochii lor aţintiţi asupra mea. Minutele se scurseră, iar eu mă bucuram de căldura pruncului pe care-l ţineam în braţe. Apoi am tras adânc aer în piept, mi-am şters lacrimile şi mi-am ridicat privirea spre şeful tribului.

— Femeia albă a fost foarte bucuroasă pentru dar. Este un băieţel frumos. Mi-a făcut mare bucurie să-i ţin în braţe.

Apoi am privit ţintă în ochii bărbatului. Am respirat adânc şi am făcut un pas înainte.

— Acum eu fac un dar şefului de trib.

Nici măcar n-am clipit. În ochi şi în expresia chipului cu trăsături plăcute n-am zărit nicio emoţie.

— Îţi ofer copilul.

Spunând aceste cuvinte, i-am pus în braţe fiul.

— Datoria este plătită, am spus simplu. Nu-mi datorezi nimic.

Apoi, plecându-mi privirea în semn de respect, am făcut un pas înapoi ca semn că se putea lipsi de prezenţa mea, dacă aceasta îi era dorinţa.

Am auzit exclamaţia sa guturală, o indicaţie a faptului că mica ceremonie se încheiase în mod mulţumitor. M-am întors, cu privirea încă plecată şi m-am îndreptat spre adăpostul de sub căruţă.

Mă bucuram de puţină singurătate. Mi-am îngropat capul în pături şi am plâns până când n-am mai avut nicio lacrimă, încă simţeam pe braţe căldura pruncului pe care-l strânsesem la piept. O, dacă omul ar fi ştiut ce-mi oferise! O, *dacă Wynn s-ar întoarce*!

Apoi am încetat să plâng la fel de brusc precum am început. Mai erau multe de făcut. Mi-am adunat puterile şi m-am îndreptat spre lac pentru a-mi stropi faţa cu apă rece. Apoi am pornit în căutarea lui LaMeche. Acum, că bărbaţii se aflau în tabără, am hotărât că era mai înţelept ca un bărbat să organizeze lucrurile.

L-am găsit stând pe o stâncă, fumând din ţigaretă. Stinse pe pământ ţigara când m-am apropiat de el, apoi puse mucul înapoi, în buzunarul de la cămaşă.

— Pe mine mă cauţi?

M-am îmbujorat. Nu ştiam cum să deschid subiectul.

— Da, eu… Nu sunt sigură… Bărbaţii s-au întors… Nu trebuie să… Să spun ce este de făcut.

El încuviinţă.

— Dar avem nevoie de carne, am continuat.

La Meche încuviinţă din nou.

— Şi ei au arme.

— Da, spuse el. Le-am dat gloanţe şi le-am spus să pornească la vânătoare.

Am oftat şi am zâmbit uşor în timp ce el încuviinţă din nou.

Am dat să plec, însă mă opri.

— Îţi plac copiii?

— O, da, am răspuns fără a sta pe gânduri.

— Atunci de ce nu l-ai păstrat? Şeful s-ar fi ţinut de cuvânt. Nu ţi l-ar fi luat înapoi.

Ochii mi se umplură de lacrimi, din nou.

— Nu e drept. Copilul trebuie să crească alături de părinţii lui. Ai văzut-o pe mama lui? Este un preţ prea mare pentru oricine să renunţe la un copil.

— Înţeleg, spuse el.

Simţeam că, într-adevăr, înţelegea cele spuse de mine.

— Atunci de ce n-ai cerut cai? Sau blănuri? mă întrebă el.

— Dar nu-mi datorează nimic. Am făcut ceea ce ar fi făcut Wynn dacă ar fi fost aici. Nu pentru plată.

— Crezi?

— Desigur!

— Nu ceri nimic în schimb?

— Nu, nimic, am spus clătinând din cap, apoi m-am oprit. Ochii mi se umplură de lacrimi, în ciuda eforturilor mele de a le opri.

— Decât… Decât să pot fi prietenă… Să fiu una dintre ei. Prietenă. Eu… Eu…

N-am putut continua.

— A fost greu pentru tine anul acesta care a trecut?

Buzele îmi tremurau, aşa că n-am putut spune nimic. Am încuviinţat printr-o mişcare a capului, ştergându-mi lacrimile de pe faţă cu mâna tremurândă.

— Ne-ai dat o lecţie, spuse el încet. Tu oferi, dar nu ca să primeşti în schimb. De acum înainte, întreg satul îţi va fi prieten. Vei vedea.

19
NEÎNȚELEGERE

Mi-a fost greu să adorm în acea seară. Toţi bărbaţii indieni se întorseseră în tabără şi acest lucru ar fi trebuit să fie o mare uşurare pentru mine. Însă, din motive necunoscute, se pare că aceştia încă se aşteptau ca eu să coordonez lucrurile.

La fiecare familie s-au adăugat acum persoane în plus care trebuiau hrănite.

Bărbaţii luaseră gloanţele dăruite de LaMeche şi porniseră la vânătoare. Se întorseseră cu două căprioare, cinci veveriţe, trei iepuri şi patru ierunci pentru cină. Câte puţin pentru fiecare oală. Din nou, am adăugat câteva dintre legumele mele la tocana pe care am pregătit-o. I-au îmbunătăţit gustul şi au făcut-o mai consistentă. Şi chiar am reuşit să pun deoparte o bucată de carne. Multe dintre familii mâncară carne cu un fel de lipie coaptă pe cărbuni.

Întoarcerea sătenilor însemna mai multe guri de hrănit, mai multe locuri pentru dormit şi mai puţin loc de mişcare. Nu-mi doream să dorm lângă focul de tabără, însă nu mai era loc nici măcar pentru un singur om în adăpostul dintre căruţe.

Silver Star îmi veni din nou în ajutor. Se apropie încet de mine în timp ce puneam pe foc câteva vreascuri. Glasul ei dulce răsună precum susurul apei ce curge la vale.

— Copiii dorm. Eu am grijă de foc – tu dormi acum.

Am contrazis-o, însă ea insistă. LaMeche, apropiindu-se de foc cu braţele încărcate cu lemne tăiate, auzi cuvintele noastre şi se alătură insistenţelor lui Silver Star.

— Trebuie să dormi, spuse el. Munceşti mult.

— Dar Silver Star a lucrat alături de mine toată ziua, am continuat.

— Dar eu dorm mai bine lângă foc decât tine, spuse ea.

— Are dreptate, spuse LaMeche, ai nevoie de puţină intimitate.

Am zâmbit în sinea mea la auzul cuvintelor sale. Era interesant să aud că somnul sub o prelată, alături de doi copii, două adolescente, o văduvă şi un cuplu de vârstnici putea fi descris drept „intimitate”.

— Stau eu aici cu ea, continuă LaMeche şi am observat că Silver Star îşi pleacă, cu sfială, privirea.

Am zâmbit. Silver Star era o tânără atrăgătoare, iar lui LaMeche nu-i strica deloc frumuseţea pe care o femeie şi doi copii i-ar fi adus-o în viaţă. N-am mai protestat şi m-am îndreptat spre locul de dormit.

Bărbaţii indieni nu erau obosiţi. Tăifăsuiră şi râseră, aşezaţi în umbrele focurilor de tabără. Mă întinsesem pe pământ, în întuneric, înfăşurându-mă bine cu acele câteva pături în jurul trupului înveşmântat, ascultând discuţiile lor. Cu toată căldura degajată de celelalte trupuri din jurul meu, simţeam răcoarea. M-am cutremurat şi m-am apropiat şi mai mult de Kinook.

Eram atât de ostenită încât tot ce-mi doream era să dorm. Am închis ochii, încercând să blochez sunetul vocilor. Acesta continuă la nesfârşit parcă, oamenii vorbind cu glas ridicat, pentru a se putea face auziţi de la un foc la altul. Apoi, cineva hotărî că se cuvenea, având în vedere faptul că familiile fuseseră salvate din calea flăcărilor, să sărbătorească printr-un dans al mulţumirii, altfel spiritele ar fi putut crede că bunătatea lor a fost trecută cu vederea. Câteva tobe ce fuseseră salvate din foc fură scoase la iveală şi începură bubuiturile. Destul cât pământul să pulseze la fiecare vibraţie în ritmul bătăilor. Aveam impresia că încercam să dorm cu capul aşezat pe inima

Mamei Natură ce bătea. Pământul părea să duduie odată cu bătăile tobelor şi cu tropăitul picioarelor.

Multe femei şi mulţi copii se Alăturară bărbaţilor. Kinook şi Kinnea părăsiră primele adăpostul nostru. Se strecurară afară, în tăcere, luându-şi păturile cu ele pentru a se feri de răcoarea nopţii.

Small Woman le urmă, nu la fel de tăcută. Deşi era mică de statură, păşea greu. Călcă pe bătrânul Shinoo, al cărui sforăit gălăgios fu întrerupt şi înlocuit cu un mormăit furios. Small Woman nici măcar nu se opri ca să-şi ceară scuze. Se grăbi să iasă în umbrele nopţii în timp ce Shinoo se întoarse pe cealaltă parte şi îşi reîncepu sforăitul.

Întreaga mea fiinţă tânjea după somn, însă bubuitul tobelor şi tropăiturile picioarelor nu-mi îngăduiră să dorm. Ceasurile se scurgeau şi în loc să obosească, toboşarii şi dansatorii deveneau din ce în ce mai animaţi. Strigătele şi râsetele se amestecau adesea cu incantaţiile, iar eu zăceam tremurând în păturile mele, rugându-mă să nu existe „apă de foc” în tabără.

Aproape că se făcuse dimineaţă când încetară dansurile. Kinnea şi Kinook se strecurară din nou la locul lor, printre cei care dormeau. Small Woman îşi croi loc, fără delicateţe, printre trupurile adormite, ca să-şi ocupe locul sub prelată. Curând, sforăiturile ei se amestecară cu cele ale lui Shinoo. Formau un duet pe cinste. În timp ce sforăitul ei ajungea la apogeu, al lui cobora; când al lui câştiga în volum, al ei descreştea. Sus-jos, sus-jos, de parcă m-aş fi aflat într-o barcă pe valuri.

Până la urmă, am adormit, purtată pe valurile acestor sunete.

Când se făcu dimineaţă, mult prea devreme, mi-am dorit să pot rămâne la adăpostul prelatei. Soarele îşi făcuse deja apariţia la răsărit. M-am gândit la toţi acei oameni flămânzi din jurul focului meu şi m-am silit să ies de sub pături.

Silver Star mesteca deja în cratiţa mare, pregătind pe foc porţiile de terci din făină de porumb. LaMeche nu se vedea nicăieri. Peste tot oamenii dormeau. Petrecăreţii din noaptea trecută nici măcar nu se înapoiaseră în adăposturile lor primitive. Bărbaţi, femei şi copii zăceau vârâţi unul într-altul pe pământ, în încercarea de a se apăra de frigul nopţii.

Cele mai multe dintre focurile de tabără fuseseră neglijate şi se stinseseră. Doar câteva femei mestecaţi în oalele puse pe foc. Ştiam că cei care acum zăceau dormind pe malul lacului, vor fi flămânzi când se vor trezi. M-am strecurat printre ei, atentă să nu-i trezesc şi, după ce m-am spălat în apa rece a lacului, m-am întors la propriul foc.

Silver Star îmi zâmbi cu sfială în timp ce continuă să mestece în oală.

— Ai reuşit să dormi? am întrebat-o, înăbuşindu-mi un căscat şi întrebându-mă dacă şi ea participase la ceremonie.

Clătină din cap.

— Atât cât doarme bufniţa în tufişuri, spuse ea.

Întorcându-se la oala cu terci fierbinte, întrebă:

— Vrei să mănânci?

Pentru că nu aveam farfurii pentru a-i servi pe toţi în acelaşi timp, mâneam pe rând. De obicei toţi erau serviţi înaintea mea, însă acum, când ceilalţi încă dormeau şi mai erau multe de făcut, am încuviinţat.

— Mâncăm amândouă, i-am spus, dându-mi seama că îmi era foame. Unde este LaMeche? Ar trebui să-i dăm şi lui de mâncare.

— A luat un cal şi o armă şi a plecat.

Probabil că-şi dăduse seama că nu vom avea parte de prea mare ajutor din partea bărbaţilor care îşi cheltuiseră toată energia la sărbătoarea din timpul nopţii. Speram să prindă ceva; urma să avem nevoie de multă carne.

Privind în jur la sătenii adormiţi, mi-am simţit inima

cuprinsă de apăsare. *Ce bine ar fi dacă s-ar întoarce Wynn*. Era atât de greu să fiu responsabilă pentru toţi aceştia. Nu-mi doream sarcina asta. N-o cerusem, totuşi acum îmi apăsa greu pe umeri.

Am oftat greu şi m-am întors spre foc. Silver Star îmi întinse o farfurie cu terci fierbinte. Îmi era foame, însă stomacului meu nu-i surâdea gustul de mălai. Am luat-o fără tragere de inimă şi am început să mănânc încet. Oare cât timp eram nevoită să trăiesc în felul acesta? *Doamne*, *ajută-ne*, m-am rugat. Apoi mi-am amintit că nici măcar nu mulţumisem Tatălui pentru micul dejun. M-am uitat la mâncare. Puteam fi mulţumitoare? Da, desigur. Ne-am fi putut afla în situaţia asta fără să avem nimic, absolut nimic, îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că ne îngăduise acel timp scurt în care am putut apuca acele câteva provizii de la prăvălie. Cel puţin nu muream de foame. Mi-am plecat capul şi m-am rugat din nou.

Copiii fură primii care veniră în căutare de hrană. Pentru că părinţii lor încă dormeau, împreună cu Silver Star am avut grijă să le umplem stomacul. Am fiert făină de porumb, am servit micul dejun şi am spălat vasele la nesfârşit.

Am auzit câinii lui Wynn protestând de dincolo de râu. Nu primiseră de mâncare, însă nu aveam nimic pentru ei. Trecuse de ora prânzului şi LaMeche încă nu se întorsese. Foarte puţini dintre bărbaţii indieni se treziseră. Cei care o făcuseră, se uitaseră în jur în căutare de hrană şi, negăsind nimic, se întoarseră sub pături.

Nici femeile nu se treziseră. Am început să-mi fac griji că, dacă o să doarmă toată ziua, la noapte vor sta din nou treji şi vor petrece. Ba chiar îmi trecu prin minte să-i trezesc şi să le dau de lucru, nădăjduind că la căderea serii vor fi osteniţi. Însă nu eram destul de curajoasă pentru a face asta.

După poziţia soarelui, cam în jurul orei două, şeful

tribului ieşi de sub pături. Pentru că niciuna dintre cele trei soţii ale sale nu mesteca în propria oală, veni la a noastră. Am simţit un fel de tensiune din partea lui Silver Star. Îşi plecă capul şi-şi mută, stânjenită, trupul zvelt.

Şeful începu conversaţia cu un mormăit. Presupun că în acest fel ne dădea de ştire că era gata să mănânce. M-am mişcat, la rândul meu, agitată, însă din cauză că eram obosită şi supărată pe toţi.

Pentru ce responsabilitatea să cadă doar pe umerii unora? Şi de ce pe umerii femeilor? De ce nu-şi putea trimite bărbaţii la vânătoare?

Mi-am plecat ochii, aşa cum era de aşteptat să fac, însă am rămas locului, refuzând să pregătesc o farfurie cu mâncare pentru şeful tribului. Şi pentru că Silver Star considera că acesta era „focul meu”, nici ea nu făcu nicio mişcare.

Văzând că niciuna dintre noi nu ia iniţiativa pentru a-l servi pe şef, se aşeză pe o buturugă şi mormăi din nou.

Însă nu m-am mişcat de la locul meu. Am rămas tăcută, cu ochii ţintă la vârfurile neîngrijite ale singurei mele perechi de încălţări.

— Foame acum, spuse şeful cu glasul mult prea puternic.

Mi-am ridicat privirea doar o fracţiune de secundă.

— Şeful ne onorează focul, am spus trăgând adânc aer în piept, însă şeful nu ştie că se află la focul greşit. Tabăra este împărţită în focuri şi acest loc umil nu este locul unde mănâncă marele Şef. Oalele lui sunt la focul de lângă pinii cei înalţi, un loc mai potrivit pentru Şef să mănânce.

M-am oprit şi am aşteptat să văd ce se întâmplă. Silver Star se opri din mestecat, ţinându-şi respiraţia. Şeful mă privi uimit, apoi mormăi şi se ridică. Urma să plece de la focul nostru fără să mai spună un cuvânt. Am tras aer în piept.

Apoi el se opri şi se întoarse, arătând cu degetul spre „Sala în care fierbeau legumele.

— Ce-i în oală? mă întrebă.

— Legume. Legume din grădina mea de pe insulă.

Adulmecă mirosul. Apoi făcu un pas mai aproape de oală şi adulmecă din nou. Mă privi ţintă şi de data asta nu mi-am mai plecat ochii. Destul îmi exprimasem supunerea faţă de autoritatea sa. Se afla la focul meu, îmi punea întrebări, eu eram soţia păzitorului legii şi nu mă aflam sub stăpânirea lui. Am rămas dreaptă şi l-am privit în ochi.

— Ai o grădină acolo?

— Da.

— Mi s-a spus că insula n-a ars.

— Aşa este.

Şeful mă studie mai îndeaproape, ochii săi negri şi privirea-i ascuţită transmiţând mesaje pe care nu le înţelegeam.

— Faci leacuri tari, spuse el.

— Nu sunt leacuri, l-am corectat, clătinând din cap. Este mâncare.

— Faci leacuri tari, repetă el, ca hrana să crească pe insula blestemată şi focul s-o ocolească.

Apoi plecă, spatele său înţepenit şi drept transmiţând semnale până şi prin mişcările făcute că el era şeful poporului său.

M-am întors spre Silver Star. Ea începu să mestece vertiginos din nou în oală.

— Ce a vrut să spună şeful? am întrebat-o încet.

Pentru Silver Star mesajul lui fusese clar. Ea mă privi cu timiditate şi apoi explică.

— Şeful Crow Calls Laud[3] spune că ai mare putere să faci hrana să crească acolo unde a fost aruncat un blestem.

---

[3] Ţipătul corbului.

Când cineva face ca ceva bun să iasă din ceva rău, înseamnă că are mai mare putere decât cel de dinainte.

— Dar… Dar… Am spus bâlbâindu-mă. Eu nu am puteri – niciuna.

— Atunci cum de cresc plantele? Cum de Cel Măreţ te-a scos din foc? De ce ai înţelepciune să ştii ce să faci?

— Eu… Nu… Asta e ceea ce crede tot satul?

Silver Star îşi plecă din nou capul ca şi când s-ar fi aflat în prezenţa cuiva mai mare decât ea. Eram încurcată şi ruşinată. Cum puteau fi aceşti oameni atât de… Atât de superstiţioşi, încât să creadă că eram un fel de… Un fel de vrăjitoare sau ceva de felul acesta? Eram foarte tulburată.

O, *Doamne*, m-am rugat, *Te rog, trimite-l degrabă pe Wynn*.

Şeful o trezise pe una dintre soţii, iar aceasta îi trezi, la rândul ei, pe câţiva dintre copii. Se îndreptă spre oale, iar copiii se risipiră în căutare de vreascuri. Am privit scena, cutremurându-mă gândul la poziţia uluitoare pe care mi-o atribuiseră. Dintr-odată, un gând nou mi se strecură în minte. Mi-am îndreptat umerii, am înghiţit de câteva ori, mi-am netezit cutele fustei murdare şi m-am îndreptat spre focul şefului.

20
UȘURARE

Şeful Crow Calls Loud şedea pe un bolovan mare, lângă focul familiei sale, cu spatele spre cea de-a doua sa soţie care încerca să însufleţească o flacără mică. Mi-am dres glasul ca să-i anunţ, în felul acesta, că doresc să stau de vorbă cu el. Îmi răspunse printr-un mormăit şi am îndrăznit să-mi ridic privirea şi să vorbesc.

— Marele Şef mă onorează prin faptul că mă primeşte să-i vorbesc, am spus ezitând, căutându-mi

cuvintele. Am venit la şeful Crow Calls Loud ca să-i vorbesc despre grădină. Ştiu că grădina mea este plantată pe insula unde nimeni nu îndrăznea să meargă din cauza farmecelor. Eu nu am asemenea puteri. Eu sunt femeie – o femeie albă – care ştie foarte puţine despre farmecele indiene şi nu am puteri împotriva lor. Însă îl cunosc pe Marele Dumnezeu al cerului şi al pământului, acelaşi Dumnezeu care a făcut toate lucrurile şi care domneşte peste toţi oamenii.

El mă privi impasibil, iar eu am înălţat în gând o rugăciune pentru înţelepciune.

— El este Acela care dă cunoştinţă şi putere, am continuat, în numele Lui vin la Şef. Poporul acesta măreţ al şefului se află în nevoie pentru că focul a nimicit satul. Avem nevoie de multă hrană pentru mulţi oameni. Avem nevoie de vânători pricepuţi care să vâneze căprioare şi elani.

Acum omul mă privea cu mare atenţie. Părea a fi interesat chiar fără să vrea.

— Avem nevoie de multe mâini care să adune crengi de pini şi să construiască adăposturi. Dacă ploaia vine din nou, oamenii nu vor avea căldură şi un loc uscat. Trebuie să construim acum. Avem nevoie de tinere care să adune iarbă înaltă şi să împletească coşuri şi plase ca să prindem peşte. Tineri care ştiu rostul peştilor şi care să-i adune cu plasele şi să umple oalele cu mâncare. Avem nevoie de copii care să adune vreascuri din pădure şi să alimenteze focurile sub oale. Trebuie să lucrăm împreună pentru a îngriji de întreg satul, am încheiat cu răsuflarea întretăiată.

Fusese un discurs mai lung decât intenţionasem, însă şeful fusese destul de amabil şi-mi acordase întreaga sa atenţie. Când am isprăvit, încuviinţă printr-o aplecare a capului. Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Ce vrea Femeia cu Părul de Aur de la Şef?

— Ca cineva să spună oamenilor ce trebuie făcut.

— Spune-le tu.

— De acum, nu. Am spus oamenilor când în tabără au fost doar femei şi copii, bolnavi şi vârstnici. Acum bărbaţii s-au întors. Şeful s-a întors. Nu e potrivit pentru o femeie să continue să dea ordine.

— Tu îmi spui mie, spuse el. Eu dau ordine.

— Mai întâi trebuie să alegi cei mai buni vânători ca să avem carne pentru gătit, am început, îngrijorată că trebuia din nou să repet cele spuse.

Şeful îl chemă pe fiul său cel mare. Tânărul nu se mişcase de când adormise, după dansul sălbatic din noaptea trecută. Credeam că nimic n-avea să-i trezească, însă la porunca aspră a tatălui său, sări îndată în picioare.

— Avem multe de făcut, îi spuse şeful tribului cu severitate.

Apoi continuă să-i vorbească mai blând în limba lor, iar eu am reuşit să înţeleg câteva cuvinte, ici-colo.

Fiul ascultă ochi şi urechi. Mi-am dat seama, în timp ce bărbatul vorbea, că-i transmisese mesajul meu întreg. Spre final, cuvintele îşi răriră ritmul şi am reuşit să urmăresc din nou conversaţia.

— Când totul e gata, concluzionă el, întreabă Femeia cu Părul de Aur dacă mai are nevoie de ceva.

Am tras adânc aer în piept şi am făcut un pas înapoi. Nu mă aşteptasem într-atât să izbutesc. Tânărul se duse să-i trezească pe ceilalţi bărbaţi, încredinţându-le sarcini. Unii păreau cam ameţiţi şi nemulţumiţi de sarcina primită, însă nimeni nu-i puse la îndoială poruncile.

Apoi, şeful o chemă pe prima lui soţie şi îi încredinţă slujba organizării femeilor pentru sarcinile pe care le aveau de făcut. O chemă pe cea tânără şi o trimise să-i adune pe copii şi să le încredinţeze sarcina alimentării focurilor.

În câteva minute întreaga scenă se schimbă. Cei care

dormiseră la soare, pe malul lacului, acum erau ocupaţi cu îndeplinirea sarcinilor încredinţate. Era de necrezut. Şeful se întoarse spre mine.

— Mai e ceva? întrebă.

— Nu, am spus ezitând. Nu… Nu acum. Şeful îmi aduce bucurie şi eu… Eu…

Cum să spun în indiană „îţi mulţumesc pentru cooperare”? Mi-am frământat mintea însă nu mi-am amintit niciun cuvânt.

— Oamenii vor mânca şi vor fi fericiţi, am încheiat pe un ton jalnic.

Mi-am plecat privirea, recunoscând că încheiasem discuţia şi m-am îndepărtat de focul familiei sale.

Când m-am întors la propriul foc, Silver Star mă privi cu uimire. Nu spuse nimic, ci continuă să adauge lemne pe foc.

LaMeche, care se întorsese de la vânătoare, înghiţea o porţie de tocană de legume, privindu-mă cu amuzament.

— Ce ai spus Marelui Şef de a ţopăit în ritmul bătăilor tale? mă întrebă zâmbind.

I-am ignorat cuvintele de tachinare.

— I-am spus că avem nevoie de mâinile tuturor dacă vrem să mâncăm, am răspuns simplu.

El rânji.

— Ai puteri magice, spuse el.

M-am răsucit brusc spre el şi l-am privit, ochii mei aruncând săgeţi. Însă am încercat să-mi păstrez calmul.

— Nu am nicio putere magică, l-am informat liniştită. Nu este nevoie de magie atunci când se munceşte cum se cuvine. Nu este niciun fel de *lucrare magică*, am repetat.

Îşi dădu capul pe spate şi râse. M-am uitat la el cu răceală, iar el râse şi mai cu poftă.

— Cred că şeful este înţelept. Ar face bine să nu te supere. Reacţionezi mai rău decât un urs rănit.

Şi râse din nou.

N-am putut rămâne furioasă. Râsul lui a fost exact ceea ce aveam nevoie pentru a uita de poverile grele din ultimele zile.

— Râzi, i-am spus. N-o să mai râzi când o să auzi ce-ţi voi da de făcut.

LaMeche şi Silver Star schimbară priviri, iar el gemu.

— Nul nu! exclamă. Mi-am făcut datoria, nu-i aşa, Silver Star?

Silver Star îi evită privirea, însă zâmbi uşor.

— Ce ai făcut? l-am întrebat pe LaMeche.

— Am adus carne pentru oala ta.

— Ai adus? l-am întrebat entuziasmată.

Tachinarea putea aştepta.

— Ce ai adus?

— Un porc spinos gras, doi iepuri… Şi un elan.

— Nu ai… Acum glumeşti.

— Nu, nu. Nu glumesc. Întreab-o pe Silver Star. În oală fierbe deja carne.

M-am aplecat ca să adulmec. Avea dreptate. I-am zâmbit.

— În cazul ăsta, ţi-ai făcut treaba. Poţi mânca în seara asta. Iar eu mă duc să dau de mâncare câinilor. Au cerut toată ziua de mâncare.

— Mai cer şi acum? întrebă LaMeche.

Am ascultat. Nu le auzeam lătratul.

LaMeche zâmbi din nou.

— Le-am dat de mâncare, spuse el. Cine poate suporta zgomotul pe care-l fac câinii flămânzi?

Am încuviinţat printr-o aplecare a capului, temându-mă că, dacă încercam să vorbesc, glasul mi-ar fi tremurat.

Soarele cobora spre apus când soţia şefului Crow Calls Loud veni să mă caute.

— Soţul meu spune că vrea să vorbească cu tine.

M-am neliniştit. Ce însemna asta? Numai bărbaţii erau chemaţi la sfatul şefului. Fără tragere de inimă, am

urmat-o la focul şefului. Nu se ridică pentru a mă întâmpina, ci îmi făcu semn să mă aşez lângă el, pe blănurile întinse pe pământ.

M-am aşezat şi am aşteptat să deschidă discuţia.

— S-a făcut. Aşa cum ai spus, mă informă. Vânătorii au găsit carne. Două căprioare, un urs. Femeile au adus crengi de pin şi au făcut adăposturi călduroase. Mâine vor fi gata plasele pentru pescuit. Focurile ard. Oamenii au căldură şi mâncare.

— Este bine, am spus.

El încuviinţă solemn.

Apoi am continuat:

— Mâine bărbaţii trebuie să vâneze din nou. Femeile trebuie să isprăvească plasele şi tinerii trebuie să pescuiască. Avem nevoie de mai multe coşuri. De mai multe rogojini.

Încuviinţă şi, fără alte cuvinte, încheie discuţia cu mine. Mă întorceam la focul meu când am auzit o mişcare undeva, într-o parte. Cineva intra în tabără pe cărarea dinspre apus, grăbindu-se spre noi.

Apoi, de la distanţă, l-am recunoscut pe Wynn! Cu un strigăt de bucurie am alergat spre el.

— Elizabeth! exclamă în timp ce-şi arunca braţele în jurul meu. O, slavă Domnului că eşti bine, strigă el trăgându-mă la piept.

M-am agăţat de el şi am început să plâng cu faţa îngropată în tunica lui.

El dădu la o parte părul ce mi se cârlionţase în jurul feţei. În absenţa unui pieptene, îmi trecusem degetele prin el şi-l împletisem în stilul indienilor, însă mici cârlionţi insistau să se elibereze din strânsoare.

— Am fost atât de înspăimântat când m-am întors în sat, şopti el în părul meu. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine.

Mi-am înăbuşit plânsul şi am încercat să vorbesc.

— Sunt bine. Acum, că eşti aici, sunt bine.

— O, draga mea, spuse el, şi mă trase din nou la pieptul lui.

Am rămas aşa minute în şir fără să spun un cuvânt, apoi

Wynn se trase puţin în spate şi mă studie cu atenţie.

— Ţi-a fost greu să fii aici cu toţi aceşti oameni care… Care nu au încredere în tine?

O clipă am fost uimită. În zilele ce trecuseră de la incendiu nu mă gândisem deloc la felul în care se schimbase situaţia mea. Doar cu puţin timp în urmă aceşti oameni nu-mi adresau nici măcar un cuvânt. Aşa cum spusese Wynn, mă consideraseră o intrusă/o impostoare… Iar acum? Acum şeful tribului mă chema la sfatul lui. Acum întregul sat îmi urma indicaţiile. Acum doreau să-mi atribuie puteri magice.

Am început să râd. Wynn probabil gândi că tensiunea din ultimele zile fusese prea mare pentru mine. Mă privi fix, cu îngrijorare.

— Sunt bine, l-am asigurat. Bine şi atât de bucuroasă că te-ai întors. Mi-ai lipsit atât de mult. N-a fost aici nimeni care să preia controlul.

Wynn se uită în jur la focurile familiilor, la adăposturi, la carnea atârnată în copaci, la plasele pentru peşte ce începuseră să capete formă, la coşurile isprăvite.

— Mie îmi pare foarte bine organizată treaba, comentă el.

— O să-ţi povestesc despre asta mai târziu, am promis. Acum vreau să aud doar că nu mă vei mai părăsi niciodată.

Ştiam că Wynn nu-mi putea promite asta şi el ştia că eu ştiam, totuşi m-am bucurat când mă lipi din nou de pieptul lui înainte de a se întoarce spre foc şi spre oală ca să-şi primească hrana. Se uită la cantitatea de tocană ce clocotea pe foc. Apoi se uită la mine.

— Îmi pare că găteşti pentru o întreagă armată, spuse el.

— Nu pentru o armată. Doar pentru „familia” noastră. A crescut puţin de când ai plecat şi curând vor veni să-şi primească porţia, aşa că mai bine te-ai grăbi să mănânci. Trebuie să spălăm de patru ori farfuria pe care o foloseşti pentru a-i hrăni pe toţi.

Apoi am râs şi l-am sărutat pe obrazul ţepos.

— Ai fost plecat atât de multă vreme, încât m-am îngrijorat, i-am spus. Slavă Domnului că te-ai întors.

21
DIN NOU ÎMPREUNĂ

După ce micul nostru grup servi masa de seară şi vasele fură spălate şi aşezate la uscat, m-am aşezat împreună cu Wynn şi LaMeche în jurul focului, în timp ce Silver Star îi punea pe copiii ei la culcare. N-o urmărisem, aşa că n-am observat că se îndreptase spre un adăpost din crengi de brad în loc să meargă la vechiul adăpost, dintre cele două căruţe.

Ştiam că locul acela strâmt nu-i putea găzdui şi pe Wynn, însă cei doi bărbaţi discutau, aşa că n-am reuşit să fac niciun plan.

Wynn dorea să afle toate detaliile despre incendiu, iar LaMeche îi povesti pe îndelete, folosind vocabularul său indian îmbogăţit cu moştenirea franceză a gesticulării. Făcu din mine o aşa eroină încât m-am îmbujorat, stânjenită.

LaMeche îi povesti lui Wynn cum îi organizasem pe femei şi pe copii pentru a-şi purta de grijă lor şi celor din jurul lor după incendiu şi cum, apoi, după întoarcerea şefului de trib şi a bărbaţilor, pusesem din nou lucrurile pe roate.

Ochii lui Wynn se măriră de uimire. Tot ce auzea nu mă caracteriza şi reprezenta o schimbare atât de drastică a contactului meu anterior cu indienii, încât nu-i venea să creadă. Acum, când priveam în urmă, până şi mie îmi era greu să cred.

— Oamenii cred că are puteri „magice”, continuă LaMeche.

— Magice? spuse Wynn. De ce magice?

— Pentru că grădina ei creşte într-un loc interzis – focul se opreşte când ajunge la locul grădinii şi dă înapoi. Îi scoate pe toţi din sat şi-i duce la loc sigur. Până şi şeful crede că are puteri magice!

Wynn se uită la mine ca şi când ar fi vrut să mă întrebe dacă ceea ce auzea era adevărat. N-am reuşit decât să ridic din umeri, stânjenită.

— N-am făcut nimic ca să le dau de înţeles asta, am protestat încet în limba engleză. Eu doar… O, Wynn! Totul e atât de încâlcit şi ridicol. Ce-o să ne facem acum?

Wynn zâmbi.

— De la proscrisă la zeiţă, în doar câteva zile. Asta da schimbare, Elizabeth, răspunse el în engleză.

— Nu cred că e amuzant, am protestat. Mi-aş dori să nu glumeşti. Nu vezi în ce situaţie ciudată mă aflu? Nu vreau să fiu parte a închinării lor superstiţioase.

Wynn mă prinse de mână. Realiza că treaba asta mă tulbura profund.

— Le vom explica, spuse el încrezător. O să vorbesc mâine cu şeful de trib.

Apoi nu se putu abţine şi adăugă:

— Dacă vei fi atât de amabilă încât să-mi obţii o audienţă la el.

Am dat să-i plesnesc în glumă, însă el reuşi să-mi evite lovitura.

Discuţia deveni serioasă apoi. Wynn se întoarse spre LaMeche.

— Cât de mult ai pierdut? îl întrebă în limba lui.

Privirea negustorului se întunecă. Ridică din umeri şi răspunse pe un ton indiferent:

— Cam totul.

— N-ai salvat nimic?

— Numai rezervele de hrană ce vor fi consumate de oameni în câteva zile.

— Nimic din blănuri?

— Doar câteva blănuri şi păturі pe care le folosesc oamenii, răspunse LaMeche.

Nu mă gândisem până atunci la altruismul lui LaMeche. Nu ţinuse nimic pentru el. Tot ce-i rămăsese pusese la dispoziţia oamenilor.

— O să mă interesez dacă se poate face ceva pentru tine, promise Wynn.

— Şi tu? întrebă LaMeche.

— Eu? spuse Wynn.

— Şi tu ai pierdut mult.

Wynn clătină din cap. Mă apucă de mână.

— Am pierdut foarte puţin, spuse el, acum, când ştiu că Elizabeth este în siguranţă.

Am răspuns printr-o strângere de mână.

— Îmi pare rău, continuă Wynn, că am pierdut medicamentele. Trag nădejde să nu avem nevoie de ceva înainte de a sosi un nou transport.

— Şi cum plănuieşti să faci rost de altele? întrebă negustorul.

— Mâine o să vorbesc cu şeful de trib şi o să-i rog să trimită un mesager în Athabasca. De acolo voi trimite vorbă la sediul Poliţiei şi ei vor face ceea ce este necesar.

LaMeche încuviinţă.

— Cât de mult va dura? întrebă el.

— Nu sunt sigur. Depinde de vreme şi de cât de repede pot trimite materiale şi oameni.

Era o uşurare imensă pentru mine să aud că Wynn

făcea planurile şi aranjamentele necesare. M-am relaxat şi am lăsat cuvintele lui să mă liniştească. Flăcările tremurau, iar căldura lor ajunse până la mine, făcându-mă din ce în ce mai somnoroasă în timp ce ascultam la murmurul vocilor. Mi-am rezemat capul pe genunchi şi am tras pătura mai bine în jurul meu.

— Ce vei face tu? întrebă Wynn pe negustor.

— Voi construi din nou. Va fi greu să încep. Nu am bani. S-ar putea, pentru câţiva ani, să fiu nevoit să mă întorc la vânătoarea de blănuri, însă o să meargă, apoi o să construiesc.

Am auzit zâmbetul din glasul său în timp ce adăugă:

— Nu e magie, spuse el, ci muncă.

Eram sigură că Wynn nu înţelesese deplina semnificaţie a cuvintelor sale.

— Ce le-a mai rămas oamenilor? întrebă Wynn.

— Le-a rămas destul, spuse LaMeche. Au supravieţuit şi cu mai puţin.

Se lăsă tăcerea, apoi LaMeche spuse încet:

— Trebuie s-o duci la culcare. A dormit foarte puţin în ultimele nopţi. Noaptea trecută, când ar fi putut dormi, bărbaţii din sat au dansat şi au bătut tobele toată noaptea. Se va îmbolnăvi.

Am simţit mâinile lui Wynn aşezându-se pe braţele mele.

— Beth, şopti el. Beth, e vremea să ne culcăm. Vino, haide să dormi puţin.

— Nu putem merge la culcare, am mormăit. Nu este loc.

— Este destul loc, răspunse LaMeche. Astăzi i-am mutat pe toţi indienii din adăpost. Acum au propriul lor adăpost.

Nu ştiusem asta.

Wynn îi ură noapte bună şi mă ajută să mă ridic. Am păşit ca prin vis spre adăpostul dintre cele două vagoane.

Eram atât de obosită încât nici măcar nu m-am putut dezbrăca, cu toate că aveam intimitate. Wynn mă înveli bine cu pături, apoi îşi scoase încălţările şi se întinse lângă mine. Îmi amintesc că m-a tras aproape de el şi i-am şoptit:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti acasă.

Nu-mi mai amintesc nimic altceva, decât că m-am relaxat în braţele mângâietoare ale lui Wynn şi am adormit.

22
UN NOU ÎNCEPUT

Nimeni nu mă trezi a doua zi dimineaţă, aşa că am dormit mai mult decât intenţionasem. Eram stânjenită când, în cele din urmă m-am ridicat din aşternut şi am găsit tabăra forfotind de activitate. Silver Star şi Small Woman hrăniseră familia noastră, iar cele două fete aduseseră suficiente vreascuri pentru întreaga zi. Şeful Crow Calls Loud trimisese deja pe fiecare la treaba încredinţată. Gând Silver Star mă informă că Wynn se dusese să-şi vadă câinii, n-am aşteptat ca să mănânc, ci m-am îndreptat grăbită spre mica insulă, ca să mă alătur lui.

L-am găsit aplecat deasupra lui Franco. Câinele se ţinea destul de bine pe picioare, însă respira greu, ca un bătrân bolnav de astm. Wynn îşi trecu degetele peste pieptul lui şi peste cutia toracică, căutând să vadă cât de gravă era situaţia.

Am îngenuncheat lângă el, privindu-l cu ochi întrebători.

— Bună dimineaţa, Elizabeth, spuse el, pe chipul serios înflorindu-i un zâmbet.

— Cât de rău este? am întrebat.

— Destul de rău. E o minune că nu i-am pierdut pe toţi având în vedere cât de mult s-a apropiat focul.

— Am uitat să-ţi spun de Tip şi Keenoo, am spus încet.

Ştiam cât de mult însemnau câinii aceştia pentru el.

— Mi-a spus LaMeche.

Ceilalţi câini cereau atenţie, aşa că l-am lăsat pe Wynn şi m-am dus să-i mângâi, începând cu Flash şi trecând apoi de la unul la altul. Wynn mi se alătură curând.

— Va mai putea Franco să tragă la sanie? l-am întrebat.

— Nu cred, spuse Wynn, însă îi vom da câteva săptămâni şi vom vedea ce se întâmplă.

L-am condus de mână pe Wynn, ca să-mi admire grădina. Nu-i venea să creadă că plantele supravieţuiseră fierbinţelii focului. I-am povestit despre faptul că le udasem din plin cu o zi înainte, iar el zâmbi şi clătină din cap.

— Ai fost în sat, Elizabeth? mă întrebă.

— Nu. N-am avut timp – şi nu cred că am vrut să văd, am recunoscut.

Wynn privi la încălţările mele.

— Aş vrea să vezi ceva, dar mi-e teamă că încălţările ţi se vor înnegri de la cenuşă.

— Nu se poate mai rău de atât, am glumit privind la bocancii mei murdari de noroi şi udaţi de ploaie.

Wynn mă ajută să trec râul şi am pornit spre vechea aşezare.

N-am făcut mulţi paşi şi am ajuns la rămăşiţele carbonizate de copaci şi tufişuri. Cărarea ce ducea în sat nu se mai vedea. Pretutindeni în jurul nostru erau rădăcini carbonizate şi copaci căzuţi, ce nu arseseră complet. Era o privelişte îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat cu LaMeche? mă întrebă Wynn.

Cuvintele îmi strecurară un fior de teamă în inimă.

— S-a întâmplat ceva…?

— Nu, nu, se grăbi Wynn să explice. Vreau doar să spun că e schimbat. E altfel. Ţii minte că îţi era foarte greu să vorbeşti cu el din cauză că era ursuz…

— Este diferit. O, Wynn, nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el. Ne-a fost de mare ajutor. Cred că focul l-a schimbat.

Am rămas pe gânduri câteva clipe.

— Cred că focul a schimbat o mulţime de lucruri.

— Ei bine, unele dintre aceste schimbări nu-mi sunt pe plac, însă LaMeche… Îmi place schimbarea asta, răspunse Wynn.

— Şi mie, am recunoscut. Zâmbeşte şi chiar râde. Ştie chiar şi să tachineze… Fără milă.

Am zâmbit, amintindu-mi cât de tare mă înfuriaseră glumele sale. Poate că asta mă ajutase să nu-mi pierd minţile pe parcursul celor întâmplate.

— Ştii ce cred eu? am continuat. Nu cred că a fost vreodată atât de răutăcios şi ursuz pe cât a încercat să pară. Cred că totul n-a fost decât o mască. Uită-te la el. A dat tot ce-a avut oamenilor, fără să crâcnească. Nimeni nu s-ar putea schimba într-atât şi atât de repede, decât dacă undeva, în străfundul inimii sale, ar fi fost aşa de la bun început.

Wynn râse.

— Poate că ai dreptate, spuse el. Poate LaMeche doar a încercat să pară un om dur.

Am ajuns la locul unde fusese amplasat satul. Era o privelişte tristă. Bucăţi de bârne încă mai stăteau în picioare acolo unde fuseseră casele oamenilor. Adevărat, fuseseră locuinţe rudimentare, însă fuseseră locuinţele lor. Ici-colo câte un obiect metalic se iţea din mormanele de moloz, sfidând până şi focul.

Îmi doream să închid ochii şi să blochez imaginea, însă n-am putut. Am studiat împrejurimile cu atenţie în timp ce păşeam printre resturi, încercând să-mi imaginez ce fusese acolo mai înainte. Vedeam cu ochii minţii casele,

câinii legaţi în faţa caselor, femeile care trebăluiau în faţa uşii, intrând în casă când mă observau că treceam pe lângă ele. Îmi imaginam copiii care se jucau în curte, privind cu ochii măriţi de teamă la ciudata femeie albă.

Iar acum, aceleaşi femei îşi spălau vasele în apa lacului alături de mine, copiii alergau la mine ca să le spun ce să facă, alţii găteau la focul meu sau mâncau din tocana mea. Cât de mult se schimbaseră lucrurile!

— Uite aici, spuse Wynn, iar eu m-am întors cu gândurile în prezent.

Stăteam în faţa a ceea ce fusese casa noastră. Parte a unui perete rămăsese în picioare, părând să se prăbuşească la prima adiere de vânt. Peretele încă mai susţinea o parte din acoperiş. Scândura care fusese bătută în cuie de acoperiş pentru a forma un fel de şanţ rudimentar pentru scurgerea apei încă mai exista, înnegrită de foc, însă vizibilă încă.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre degetul întins al lui Wynn. În faţa noastră se afla butoiul „promisiunii”, plin ochi cu apă de ploaie. Nu-mi venea să cred. Ici-colo bucăţi de cârpă marcau locurile în care-l „cârpisem”. Gudronul se decolorase mult pe dinafară, însă ţinea apă!

Lacrimi începură să-mi curgă pe obraji şi n-am putut vorbi. Am simţit braţul lui Wynn strecurându-se în jurul meu şi trăgându-mă aproape de el. L-am privit cu ochii umezi şi am observat că şi ochii lui străluceau.

— O, Wynn, am reuşit să spun în cele din urmă. El şi-a ţinut promisiunea. Chiar în mijlocul focului.

— El îşi ţine întotdeauna promisiunea, Elizabeth, îmi reaminti Wynn.

Apoi privi în jur, la ceea ce mai rămăsese din sat.

— Însă într-un mod diferit decât ceea ce-am aşteptat.

Braţul lui se strânse şi mai tare în jurul meu. Am rămas tăcuţi.

Ne-am îndreptat apoi atenţia spre ruinele căsuţei

noastre, ca să vedem dacă se mai putea salva ceva.

Wynn scoase ceainicul de tablă.

— Crezi că mai ţine apă?

— Să-l luăm şi să vedem, am răspuns.

Cadrul de metal al patului nostru era acolo, însă atât de strâmb încât nu mai putea fi folosit. Erau acolo câteva cutii de tablă şi oale, cele mai multe imposibil de folosit. Câteva lucruri însă păreau că merită să fie curăţate.

După ce am isprăvit căutările, ne-am îndreptat spre tabără. Mi-am amintit că nu mâncasem micul dejun şi îmi era foame. Mai ştiam şi că era de lucru în tabără şi, aşa cum spusesem căpeteniei tribului, era nevoie ca toţi să lucreze laolaltă. Deşi mă bucuram că Wynn se întorsese şi urma să preia responsabilităţile principale, aveam încă sarcini pe care trebuia să le duc la îndeplinire.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Wynn. Sărmana Silver Star a făcut toată treaba în locul meu încă de dimineaţă.

— Pentru că ai adus vorba de Silver Star, spuse Wynn cu o sclipire în ochi, îmi imaginez eu sau chiar am surprins-o aruncând priviri furişate spre negustorul nostru?

— Sper să fie aşa, am spus entuziasmată. N-ar fi minunat?

— Dacă şi el crede asta!

— Sper să creadă. N-ar fi minunat să aibă o soţie şi copii? O, Wynn, sper să fie aşa!

— Te-ai transformat în Cupidon? mă întrebă Wynn cu un zâmbet şiret.

— Nu, i-am întors-o. Sincer, n-am avut nimic de-a face cu asta. Dar, am recunoscut, dacă aş crede că aş putea influenţa situaţia, aş încerca.

Wynn râse şi mă ajută să păşesc pe buşteanul căzut de-a curmezişul râului.

Ne-am continuat drumul într-o tăcere confortabilă. În

timp ce ne apropiam de tabără, Wynn spuse:

— Trebuie să stau de vorbă cu şeful tribului în dimineaţa asta. Am vrut să văd mai întâi stricăciunile, ca să-i pot prezenta nevoile noastre. Aş vrea să putem trimite un mesager îndată ce vom reuşi să organizăm lucrurile. Vei avea timp să faci o listă cu lucrurile de care vei avea nevoie?

— O să-mi fac.

Wynn păru dus pe gânduri.

— Încă nu ştiu cum să fac asta, recunoscu el. Nimeni nu-şi poate aminti o listă cu atât de multe lucruri – şi va fi greu să încercăm să le scrijelim pe o coajă de copac.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— N-am cu ce să scriu o scrisoare sau să fac o listă, spuse Wynn.

Am zâmbit.

— Ştii, am spus, nu cred că în acele împrejurări aş fi putut gândi suficient cât să împachetez hârtie şi creion – totuşi exact asta am făcut.

— Ce-ai făcut?

— Am un capăt de creion şi câteva foi de hârtie. Când am alergat în casă, am pus mâna pe lucruri la întâmplare, fără să mă gândesc – am luat chiar şi câteva vreascuri pentru foc, am spus râzând. Mi s-a părut ciudat când am descoperit creionul şi hârtia, însă cred că, la urma urmelor, şi-a avut rostul ei şi treaba asta.

— Cred că aşa este, spuse Wynn, îmbrăţişându-mă din nou.

După ce discută câteva ceasuri cu şeful Crow Calls Loud, Wynn îşi petrecu restul zilei punând pe hârtia salvată din foc nevoile satului. Nu era o scrisoare cu aspect oficial, însă era suficient. Când îşi isprăvi sarcina, fiecare foaie de hârtie fusese acoperită cu cele necesare.

A doua zi dimineaţă, devreme, trei bărbaţi şi LaMeche porniră călare pe cei mai buni cai, îndreptându-

se spre Athabasca Landing. Wynn le dăduse instrucţiuni cu privire la oamenii pe care să-i contacteze când vor ajunge acolo. Bărbaţii părură entuziasmaţi de această nouă aventură, însă încercară să n-o arate. LaMeche nu părea foarte atras de ideea întoarcerii în „civilizaţie”, însă plecă fără să pună întrebări. Am văzut-o pe Silver Star privindu-l pe furiş, încercând să-i vadă pentru ultima oară înainte de a-l pierde din vedere. Multe zile ne stăteau înainte până la întoarcerea lor şi a materialelor necesare.

23
AJUSTĂRI

Wynn obţinu cooperarea totală a căpeteniei tribului în organizarea taberei. Deşi în trecut bărbatul nu fusese ostil pe faţă, uneori se dovedise rezervat şi arogant. Colaborarea era mult mai uşoară în situaţia prezentă.

Femeile tăifăsuiau şi râdeau în timp ce-şi spălau rufele în apa lacului sau transportau apa de la râu. Acum, când bărbaţii li se întorseseră, experienţa „campării” nu li se părea grea, cu excepţia zilelor şi a nopţilor în care ploua. Cu toate că adăposturile erau acoperite cu crengi de brad, apa se strecura înăuntru, aşa că oamenii erau nevoiţi să suporte hainele ude pe piele, frigul şi starea de disconfort. Mă temeam de o epidemie de gripă, de febră, însă n-am avut parte de aşa ceva.

Wynn găsi mai multe bucăţi de prelată în căruţa noastră, pe care le prinse în jurul adăpostului nostru. Pot spune că aveam o oarecare intimitate, o mare uşurare pentru mine. Am reuşit să-mi schimb hainele murdare şi să fac un fel de baie. Am urmat exemplul indiencelor şi mi-am spălat părul în apa lacului. Era rece şi nu aveam niciun fel de săpun, aşa că n-am fost foarte mulţumită. Însă apa înlătură în parte mirosul de fum din părul meu.

Indiencele mă induseră cu timiditate în discuţiile lor, chiar venind la focul meu pentru o cană de ceai.

Şi copiii îmi zâmbeau şi chiar mă salutau printr-o fluturare a mâinii când treceau pe lângă mine, în drum spre pădure, ca să adune lemne. Faptul că aveam la focul meu două orfane, Kinook şi Kinnea, înlesnea această atitudine.

Mi-am pus întrebări cu privire la cele două fete. Mi se spusese că locuiseră singure de când murise mama lor. Tatăl lor murise cu câţiva ani în urmă. Acum, când şi căsuţa lor dispăruse, oare oamenii din sat le vor construi un adăpost? Vor fi oare nevoite să se alăture unei alte familii? Sau vor fi date în căsătorie devreme – prea devreme, în opinia mea – vreunui bărbat din sat, ca a doua sau a treia soţie a acestuia?

Mi-aş fi dorit să le păstrez alături de mine şi de Wynn. Însă mi-am amintit cât de mică fusese căsuţa noastră şi m-am gândit că probabil cea nouă nu va avea dimensiuni foarte diferite şi nu le vom putea găzdui acolo. Încă nu avusesem ocazia să vorbesc cu Wynn despre ele, însă mi-am promis că o voi face, cu prima ocazie.

Câteva femei găsiră câteva tufişuri cu fructe de pădure pe care focul nu le atinsese, undeva spre nord-vest de locaţia noastră, aşa că într-o dimineaţă am pornit într-acolo purtând pe braţe noile noastre coşuri împletite.

Aveam o dispoziţie de zile mari în această dimineaţă luminoasă, senină, de sfârşit de vară, în ciuda mijloacelor de trai neîndestulătoare. Discuţiile femeilor şi chicotelile tinerelor mă învăluiră în timp ce păşeam încet, bucurându-mă de această plimbare.

Silver Star rămase în urmă, ca să mi se alăture. Îi lăsase pe cei doi copii în grija unei femei în vârstă care făcea parte din familia din jurul focului nostru.

Am păşit o vreme în tăcere, apoi vorbi încet:

— Sergentul are veşti de la bărbaţii plecaţi?

— Nu, am răspuns, nu încă.

Privirea i se întristă.

— Silver Star este îngrijorată? am întrebat cu blândeţe.

Încuviinţă printr-o înclinare a capului, plecându-şi ochii. Însă nu înainte de a surprinde în ei îngrijorarea.

— Te îngrijorezi cu privire la unul dintre ei? am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

— Te îngrijorezi cu privire la negustor?

Genele îi fluturară şi chipul i se îmbujora uşor. Nu spuse nimic.

— Se va descurca, am asigurat-o. A trăit şi înainte în lumea de acolo. O cunoaşte.

— Silver Star ştie asta, şopti ea.

— Atunci de ce te temi? am întrebat-o.

Dintr-odată am ştiut răspunsul. Îi era teamă că LaMeche n-avea să se mai întoarcă, că ar putea decide să rămână în lumea de afară unde viaţa era cu mult mai uşoară decât aici, unde se confruntau cu incendii de pădure, boală şi foamete, departe de orice ajutor.

— Se va întoarce, am încurajat-o, nădăjduind din toată inima că aveam dreptate.

Silver Star îndrăzni să mă privească, cu chipul încă tulburat, însă cu o licărire de speranţă în ochi.

Am ajuns la locul dorit şi ne-am pus pe treabă. Fructele erau mici şi puţine, din cauza secetei, însă aveau un gust foarte bun şi erau un adevărat festin după dieta noastră limitată din ultimele zile. În timp ce culegeam, mai vâram câte una în gură. Şi celelalte femei făcură asta – mi-am dat seama după petele albăstrui de pe limbă şi dinţi.

N-aveam cum să facem plăcintă sau să le conservăm pe cele culese, însă ne bucuram să le mâncăm proaspete şi poate chiar să punem câteva la uscat, la soare.

Am adunat tot ce se putea înainte de a pleca, cu toate

că n-am reuşit să ne umplem coşurile. Trebuia să facem cercetări şi să descoperim alte asemenea locuri dacă mai doream să culegem. Am pornit spre casă în tăcere, una după alta sau două câte două. Silver Star mi se alătură din nou, însă nu deschise discuţia, iar eu, respectându-i tăcerea, n-am spus nimic.

Nanawana, cea mai tânără soţie a căpeteniei tribului, păşea înaintea noastră, purtându-şi în spate pruncul adormit. Am urmărit îndeaproape chipul micuţului.

Ce copilaş scump! strigă inima mea. Părul şi ochii negri, obrajii bucălaţi şi presăraţi cu gropiţe, pumnii strânşi aproape de guriţă în cazul în care ar fi avut nevoie să sugă, toate acestea îmi aminteau de Samuel.

O lacrimă mi se prelinse pe obraz, iar Silver Star mă văzu ştergând-o. Se uită la copil, căpşoru-i mic clătinându-se cu fiecare pas al mamei sale; am ştiut că îmi înţelegea braţele goale.

M-am bucurat să ajungem la ceilalţi şi, din nou, am devenit prea ocupată pentru a mă gândi la altceva decât la sarcinile ce-mi stăteau înainte.

Zilele nu se schimbară mult. Cea mai mare provocare a noastră era să hrănim pe toată lumea. Mica mea grădină era aproape goală. Nu mai rămăsese nimic pentru iarnă.

Fără a recunoaşte unul faţă de celălalt, începurăm curând să ne îndreptăm privirile spre orizontul sud-estic, pândind întoarcerea bărbaţilor. Dacă doream să avem cămine decente construite înainte de venirea iernii, trebuia să începem îndată. Fiecare zi era importantă.

Wynn nu-mi spuse nimic despre îngrijorarea sa, însă i-am observat privirea îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Ştiam că aştepta sosirea celor pe care-i trimisese.

La apus, în cea de-a douăsprezecea zi, tocmai isprăvisem de spălat vasele pentru ultima oară după cină. Se auzi un strigăt.

Toţi ochii se îndreptară spre sud-est, unde îşi

făcuseră apariţia trei cai, călăreţii salutând cu braţele ridicate. *Trei* – însă ar fi trebuit să fie patru! Mi-am furişat o privire spre Silver Star. Capul îi era plecat, ascunzându-i chipul. Ştiam că observase lipsa unuia dintre bărbaţi.

Cum a putut? l-am acuzat pe LaMeche în gândurile mele, fiind sigură că inima lui Silver Star va fi sfâşiată. *Cum i-a putut face una ca asta*?

Însă când cei trei ajunseră în sat şi fură salutaţi de sătenii ce-i înconjurară, nu LaMeche era acela care lipsea. Acesta îşi croi loc prin mulţime şi se apropie de focul nostru.

Am zâmbit în semn de bun venit, mai uşurată decât îndrăzneam să arăt, şi am căutat-o din priviri pe Silver Star. Nu era acolo. Cândva, în timpul acelei agitaţii, dispăruse.

L-am văzut pe LaMeche privind în jur şi bănuiesc că o căuta, la rându-i, cu toate că nu întrebă nimic. În schimb, apucă o cană şi ceru cafea.

— Mai avem şi supă fierbinte, i-am spus.

Acceptă un castron şi se aşeză la foc.

— Cum a fost călătoria? am întrebat.

— E bine acasă, răspunse el.

Ştiam că o să-i povestească totul lui Wynn, aşa că n-am mai pus întrebări.

— Mă bucur că eşti din nou acasă, am spus în schimb.

Sorbi încet din supa aburindă.

— V-aţi descurcat aici? întrebă.

— Da, am spus cu oarecare ezitare, gândindu-mă la zilele de ploaie, la hainele şi păturile ude. Atât cât se poate.

Wynn ni se alătură, iar LaMeche se ridică şi-i întinse mâna. Apoi duse mâna la buzunar şi scoase un plic umflat. Wynn îl luă, se aşeză pe un buştean şi deschise plicul pentru a citi scrisoarea. O citi în linişte. Apoi împătură

scrisoarea oficială şi o vârî la loc, în plic. N-am mai putut răbda.

— Ei bine? am întrebat.

— Proviziile vor sosi îndată ce le vor putea trimite, spuse cu uşurare. Vor trimite şi câţiva bărbaţi ca să ne ajute la construcţie.

Am oftat adânc. Era o adevărată uşurare să ştim că vom fi ajutaţi să construim sătenilor case înainte de sosirea iernii.

— Cum a fost călătoria? îl întrebă Wynn pe LaMeche. Acesta ridică din umeri.

Credeam că va refuza să vorbească despre asta, însă mă surprinse. Când îşi isprăvi supa, îşi umplu o cană cu cafea, îşi pregăti o ţigaretă şi se rezemă cu spatele de un copac, începându-şi povestirea despre călătorie, despre oamenii cu care călătorise, despre cei cu care se întâlnise, despre locul unde poposise, despre reacţia celor trei tineri faţă de lucrurile pe care le întâlniseră. Apoi vorbi despre „apa de foc” de care făcuseră rost cei trei tineri, despre faptul că se îmbătaseră până când ajunseseră să zacă în nesimţire şi, în cele din urmă, se implicaseră într-un scandal ce avusese ca rezultat închiderea după gratii a unuia dintre ei pentru o perioadă de două luni.

Oricât încercase şi implorase, LaMeche nu reuşise să-i elibereze pe tânăr din închisoare. Renunţase în cele din urmă şi se întoarse acasă fără el.

Îl cunoşteam doar din vedere pe acel tânăr, însă ştiam că era înfumurat şi fudul. Nu-mi era greu să mi-l imaginez dând de necaz într-un loc unde nu fusese supravegheat îndeaproape.

— De ce l-a trimis şeful tribului? l-am întrebat pe Wynn mai târziu, când am rămas singuri.

Wynn clătină din cap.

— Poate că s-a gândit că ar avea nevoie de o lecţie – nu ştiu.

— Ai vorbit cu el? am întrebat.

— LaMeche s-a dus să-i dea raportul. Dacă va vrea să vorbească cu mine, va trimite după mine.

Wynn avusese dreptate. După câteva minute fiul şefului sosi cerându-i lui Wynn să vină la focul lui.

Am scormonit în cărbunii aprinşi şi am mai adăugat câteva vreascuri pe foc, întrebându-mă ce se întâmplase cu Silver Star.

N-am aşteptat mult. Tânăra se întoarse curând, cu ochii trişti. Eram pe punctul de a-i spune despre întoarcerea lui LaMeche, când spuse:

— Silver Star s-ar putea să părăsească focul tău, spuse ea solemn.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o degrabă.

— Grey Wolf lasă daruri.

Am ridicat brusc capul. Acest obicei era felul lor de a arăta că un bărbat indian făcea curte femeii dorite.

Însă Grey Wolf? Omul era gălăgios şi certăreţ. Avea deja o soţie şi se ştia că o bătea cu regularitate. Mi-am ţinut respiraţia, neştiind ce să spun.

Mi-am dat seama, după expresia de pe chipul ei că nu-i surâdea ideea. Apoi am realizat că Silver Star ţinea la negustorul nostru şi sperase că LaMeche avea să acţioneze înainte ca Grey Wolf să-i ceară un răspuns.

— Dar… Dar… Am spus bâlbâindu-mă. Nu poţi aştepta?

— A spus că a aşteptat destul. Se uită la mine cu mânie.

— Nu poţi spune nu?

Silver Star se ridică din poziţia ghemuită în care stătea, mă privi în ochi şi vorbi încet, însă cu hotărâre.

— Sunt văduvă, cu doi copii mici. Sunt o povară pentru oamenii din sat. Dacă cineva vrea să se căsătorească cu mine şi să-mi poarte de grijă, este de datoria mea să accept.

— Dar… Dar *Grey Wolf*? am spus, neputând să mă împac cu acest gând.

Silver Star îşi plecă din nou ochii şi se aplecă lângă foc. Capul şi umerii firavi îi erau căzuţi, în semn de resemnare. Mi se făcu milă de ea. Eram pe punctul de a-mi aşeza mâna pe umărul ei când un glas din spatele nostru spulberă liniştea nopţii întunecate.

— Niciodată, spuse el, proferând un blestem. Niciodată n-o să-i las să te ia.

Era LaMeche. Se întorsese la timp pentru a auzi ultima parte a conversaţiei noastre. Silver Star icni involuntar şi întinse mâna spre LaMeche, însă se controlă repede şi-şi coborî ochii şi mâna.

Se aşternu tăcerea. Nimeni nu făcea şi nu spunea nimic. De ce nu zicea LaMeche ceva? Rămăsese acolo, părând furios şi supărat, continuând s-o privească pe Silver Star.

Am respirat adânc şi am făcut un pas în spate. Mi-aş fi dorit să-i scutur pe amândoi. Aş fi vrut să-i fac să vorbească unul cu celălalt.

— Şi cum îl poate opri? am îndrăznit să întreb destul de apăsat.

LaMeche nu se uită la mine. Ochii încă îi erau aţintiţi asupra lui Silver Star. Privirea i se umplu de blândeţe, iar femeia îşi ridică spre el ochii negri încărcaţi de dragoste şi speranţă.

— Acceptând darul *meu*, spuse el tandru, iar Silver Star îşi plecă din nou ochii sclipitori.

Apoi dispăru, strecurându-se în linişte în întunericul nopţii.

M-am uitat la LaMeche. El încuviinţă printr-o aplecare a capului, cu chipul încă serios, apoi dispăru şi el în întunericul nopţii.

A doua zi dimineaţă am întâlnit-o la foc pe Silver Star. Era deja acolo, mestecând în oala fierbinte, cu obrajii

îmbujoraţi. Nu eram sigură dacă acea culoare se datora căldurii focului sau sentimentului ce-i făcea ochii sclipitori.

Purta o fustă nouă, una foarte colorată, ieşind în evidenţă printre fustele ponosite cu care erau îmbrăcate celelalte femei. În jurul gâtului avea un lănţişor de argint încrustat cu peruzele, ce lucea în soarele dimineţii.

N-am pus nicio întrebare, deşi cred că păstrarea tăcerii într-o asemenea împrejurare era cel mai greu lucru pe care-l făcusem în viaţă până atunci. Era evident faptul că cineva îi făcuse daruri lui Silver Star şi că aceasta acceptase ceea ce i se oferise. Eram aproape sigură că ştiam cine este „dătătorul”.

N-am aşteptat prea mult pentru a mi se confirma bănuielile. LaMeche şi Wynn sosiră curând pentru micul dejun. Am văzut privirea întrebătoare a lui Wynn zăbovind asupra atrăgătoarei văduve, apoi mi-am îndreptat degrabă privirea spre LaMeche. Acesta încerca să se poarte cât se poate de normal în timp ce-şi ocupa locul, însă l-am văzut privind spre Silver Star şi chipul i se relaxă. Zâmbi uşor, apoi privirile li se întâlniră şi schimbară o promisiune. Ştiam că vom sărbători curând o nuntă.

În timp ce treceam pe lângă Silver Star ca să iau oala fierbinte de pe foc, am apucat-o de mână şi am strâns-o uşurel. Ea înţelese mesajul meu şi-mi răspunse la fel. Le-am servit bărbaţilor cafeaua de dimineaţă cu ochii umeziţi de lacrimi.

24
SCHIMBARE

— Elizabeth, ai puţin timp?

Vocea lui Wynn mă făcu să las deoparte hainele pe care tocmai le spălasem şi pe care le întindeam pe crengile joase ale copacilor. M-am uitat la el, am încuviinţat şi am

zâmbit.

— Ce este? am întrebat.

— M-am gândit să facem o plimbare afară din tabără şi să discutăm câteva minute, mă invită el.

Eram uimită. Nu-i stătea în fire lui Wynn să-mi ceară să-mi las îndatoririle deoparte, doar pentru a povesti.

— Sigur, am spus, simţind că vom avea o discuţie mai specială.

Un fior de teamă îmi cuprinse inima, însă am încercat să nu las să se observe acest lucru.

Kip ne observă apucând-o pe cărarea ce ocolea lacul şi veni după noi. Am întins mâna ca să-i mângâi pe blana deasă. Nu fusese spălată şi pieptănată de câteva zile, iar acum era murdară şi încâlcită, ca cea a celorlalţi câini din sat. Însă Kip era bine dispus. Viaţa în sălbăticie îi pria.

Am hotărât să nu-i întreb nimic pe Wynn, ci să-i las să vorbească când era pregătit. În schimb, am discutat despre Silver Star şi LaMeche, împărtăşindu-i faptul că cei doi se vor căsători îndată ce LaMeche va putea construi un adăpost permanent.

Wynn zâmbi, ştiind cât de încântată eram cu privire la apropiata căsătorie.

Ne-am îndreptat spre un mic dâmb de pe care puteam vedea lacul, iar Wynn mă invită să mă aşez pe pământul acoperit cu iarbă deasă. M-am aşezat, nădăjduind că nu mă va face să aştept prea mult.

— S-a întâmplat ceva rău? am întrebat, nemaiputând să suport nici măcar o clipă, văzând că Wynn nu avea de gând să înceapă.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic rău, se grăbi să spună, întorcându-se spre mine. Îmi pare rău dacă te-am alarmat.

Am răsuflat uşurată.

— Am vrut să discut cu tine despre scrisoarea pe care am primit-o de la sediul central. N-am avut ocazia, cu toate treburile ce te ţin ocupată ziua întreagă.

Mă apucă de mână.

— Nu crezi că ai putea să încetineşti puţin ritmul? mă întrebă.

— Sunt bine, l-am asigurat. Îmi place să fiu ocupată. Zilele trec mai repede în felul acesta.

Wynn zâmbi şi rămase tăcut.

— Ce voiai să-mi spui despre scrisoare? l-am întrebat.

— Au noi ordine pentru noi.

— Noi ordine? Ce vrei să spui? l-am întrebat, ridicându-mi capul pentru a-i studia ochii.

— Nu vor să rămânem aici la iarnă.

— Nu înţeleg…

— Consideră că nu vor putea construi o casă adecvată pentru noi înainte de lăsarea iernii.

— Dar spuneai că vor sosi ca să construiască, i-am reamintit.

— Da, aşa este. Însă localnicii au prioritate. Ei nu au unde merge.

Eram din ce în ce mai încurcată. Mi-am scuturat capul, ca pentru a mi-l limpezi. Wynn îşi întări strânsoarea.

— Dă-mi voie să încep cu începutul.

Am încuviinţat, iar el începu.

— Poliţia a promis nu doar să trimită materialele cerute, ci şi oameni plătiţi de guvern pentru a construi case noi oamenilor din sat. Vor trimite şi un om care să-mi ia locul pe perioada lunilor de iarnă. Este un bărbat necăsătorit şi va putea să-şi petreacă întreaga iarnă într-o cabană mai mică.

Am zâmbit, amintindu-mi căsuţa în care locuiserăm iarna trecută. *Este posibil ca cineva să locuiască într-un spaţiu chiar mai mic decât acela*? m-am întrebat. Însă Wynn continuă.

— El va avea grijă ca legea să fie respectată cât timp se va reconstrui satul. De asemenea, au primit sugestia mea de a-l compensa pe LaMeche într-o oarecare măsură,

explică el. Punctul de comerţ va fi primul care se va construi, pentru că este important pentru fiecare. Plănuiesc să construiască pentru colegul meu o încăpere foarte mică ataşată prăvăliei, unde omul să poată dormi. Mai târziu încăperea va aparţine proprietarului prăvăliei sau va fi folosită ca celulă, în cazul în care LaMeche şi Poliţia vor semna vreo înţelegere în sensul acesta. Aşa cum era şi la Beaver River.

Mi-am amintit mica încăpere de lângă magazinul lui McLain. Acolo fusese reţinută Crazy Mary până când murise.

Gând toţi ceilalţi vor fi la adăpost, vor dori să construiască o cabană nouă pentru reprezentantul legii.

— Când ne putem întoarce? l-am întrerupt.

Realizasem dintr-odată cât de mult îmi doream să rămân, acum, când lucrurile se schimbaseră în relaţia mea cu sătenii.

— Nu se ştie exact, spuse Wynn cu sinceritate. Însă au spus că se gândesc la asta.

Nu-mi părea un răspuns încurajator. Nu-mi plăcea asta, însă nu i-am spus nimic lui Wynn. Nu putea face prea multe în privinţa asta.

— Când plecăm? am întrebat fără entuziasm.

— Ne vom întoarce cu căruţele ce vor aduce proviziile.

Asta însemna că nu peste multă vreme. Căruţele cu provizii puteau sosi dintr-o clipă într-alta.

— Şi unde vom merge? am întrebat. Ne putem întoarce în Beaver River? am continuat cu speranţă în glas.

Wynn zâmbi, însă clătină din cap.

— Îmi pare rău, însă nu ne vom întoarce acolo. Deşi ar fi fost frumos, nu-i aşa?

— O, da, am spus, oftând.

— Vom merge în Athabasca Landing.

— Ce să facem acolo?

— Eu voi lucra la biroul de acolo, ca supraveghetor pentru doi tineri care vor patrula zona. Tu vei… Cred că vei putea să… Să te bucuri de puţin timp liber.

— Nu cred că îmi va plăcea asta, am spus pe un ton cât se poate de serios.

— Cine ştie, spuse Wynn, într-un efort de a mă înveseli, poate că vei învăţa să-ţi placă.

Am clătinat din cap cu încăpăţânare. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să nu am nimic de făcut decât să aranjez patul şi să gătesc. Ar fi la fel de rău ca şi iarna trecută, când nu avusesem nimic de făcut şi nici unde să merg. Nu-mi făcuse deloc plăcere. Mă străduisem din răsputeri să fiu veselă, ca nu cumva să fiu o povară pentru Wynn.

— Acolo va fi mult mai diferit decât ceea ce a fost aici, continuă Wynn, intuind încotro mă purtau gândurile. Este o aşezare destul de mare. Vei găsi mulţi vecini – atât albi, cât şi indieni. Asta te va ajuta să mai iei o pauză de la munca asta aspră.

Încă nu eram sigură dacă-mi plăcea nord aranjament, însă ştiam că Wynn avea nevoie de sprijin. Gândindu-mă mai bine, aveam impresia că nici Wynn nu era încântat de aranjament. Nu-I atrăgea munca de birou, totuşi asta urma să facă pe parcursul lunilor de iarnă, în timp ce bărbaţi mai tineri patrulau şi-i contactau pe indieni. Am încercat să par puţin mai entuziastă şi m-am îndreptat spre Wynn cu un uşor zâmbet pe chip.

— Cred că o să putem suporta câteva luni, am spus, iar el mă trase aproape.

Kip veni spre noi săltând şi aproape că mă dărâmă cu entuziasmul său. Am râs şi m-am străduit să mă ridic, dându-i la o parte şi trăgându-l jucăuş de ureche.

— Încetişor, i-am spus, nu plecăm fără tine…

Apoi m-am uitat repede la Wynn, urmând cu îngrijorare în glas:

— Nu-i aşa?

— Îl vom lua pe Kip, mă asigură Wynn.

— Ce se va întâmpla cu restul atelajului? l-am întrebat, sperând că nu i se va cere să renunţe la câinii bine dresaţi.

— Vreau să-i iau şi pe ei.

— Mai ai nevoie de doi sau trei câini, nu-i aşa? i-am reamintit.

— Acesta este unul din motivele pentru care îi iau. Sper că în curând vom avea pui de la Revva, ca să pot începe dresajul.

Aşteptam cu nerăbdare să-i văd pe micuţii lui Revva. Îmi doream să pot da o mână de ajutor la dresarea lor, încă de mici. Ştiam că Wynn prefera să-şi dreseze în felul acesta câinii. Locuind în Athabasca, eram sigură că urma să am destul timp pentru a-i fi de ajutor.

M-am ridicat şi am privit micul lac. În depărtare se auzeau strigătele copiilor din tabără. Un cufundai ţipă – un ţipăt singuratic, pustiu. Ştiam că îmi vor lipsi aceste sunete.

— Ce a spus LaMeche? l-am întrebat pe Wynn.

Wynn se ridică de lângă mine şi-mi puse braţul în jurul taliei.

— Despre ce? mă întrebă.

— Despre toate astea.

— N-am vorbit cu el şi nu cred că i-au spus ceva despre asta atunci când i-au dat scrisoarea cu noile ordine.

— Înseamnă că nu ştie?

— Am vrut să vorbesc cu tine înainte de a vorbi cu oricine altcineva, mă informă Wynn.

I-am zâmbit.

— Mulţumesc, am spus încet. Mă bucur că am fost prima.

Mă luă de mână şi am pornit înapoi, spre tabără. Ştiam că o voi privi cu alţi ochi în zilele ce vor urma. De fiecare dată când mă voi uita în jurul meu, mă voi gândi:

„O să plec curând”. Va fi altfel. Şi, uneori, vor curge şi lacrimi.

— Wynn, am spus în timp ce ne întorceam, am vrut să vorbesc cu tine despre ceva. Sunt preocupată pentru Kinnea şi Kinook. Ce se va întâmpla cu ele? Vor primi o casă a lor? Şi dacă nu se va întâmpla asta? Chiar îmi fac griji cu privire la ele, Wynn.

— Şi eu, spuse Wynn. Am auzit că şeful Crow Calls Loud se uită lung la Kinook.

M-am oprit brusc şi l-am privit fix.

— Nu! am spus. Nu se poate!

— Ar putea avea o soartă mult mai rea, mă asigură Wynn.

— Dar… Să fie a patra soţie? Cine şi-ar dori o astfel de poziţie? Ar fi slujitoarea celorlalte.

— Până când îi va naşte un copil, poate.

— Un copil? Dar ea însăşi este un copil. Wynn, e de neconceput! Nu poţi face ceva?

— Legile noastre nu le guvernează căsătoriile, Elizabeth. Ştii asta.

— N-o putem lua cu noi? am spus. Pe amândouă. Nu putem să obţinem un fel de custodie asupra lor şi…?

— Crezi că ar fi fericite? întrebă Wynn încet.

Am dat să spun că vor fi, cu siguranţă, însă înainte de a rosti aceste cuvinte, mi-am dat seama că nu aveam dreptate. Cele două fete vor fi fericite doar în propriul sat, alături de oamenii din neamul lor.

Îmi părea a fi o situaţie fără ieşire. Am înghiţit nodul ce-mi stătea în gât şi l-am apucat din nou de mână pe Wynn. Pe drum m-am rugat în sinea mea pentru înţelepciune şi pentru ajutorul lui Dumnezeu. Trebuia să existe o soluţie, un mod de a rezolva problema lor. M-am rugat ca Domnul să facă ceva pentru ele.

Seara următoare, Wynn mă invită să merg cu el ca să dăm de mâncare câinilor. M-am dus cu bucurie, însă în

sinea mea bănuiam că avea alte motive pentru care mă rugase să-i însoţesc.

Avusesem dreptate. Îndată ce am ajuns destul de departe pentru a nu fi auziţi de cei din sat, Wynn mă luă de mână şi-mi domoli paşii. Nu ne simţeam liberi să avem o discuţie pe îndelete în prezenţa indienilor. Amândoi ştiam că nu ne puteau înţelege limba, însă alesesem să nu purtăm discuţii private în faţa lor.

— Am vorbit pe îndelete cu LaMeche, mă informă Wynn.

M-am întors spre el nerăbdătoare, uitând să fac pasul în faţă şi aproape împiedicându-mă de propriile-mi picioare.

Ne-am aşezat, iar Wynn, dus pe gânduri, smulse un fir înalt de iarbă, rupse o bucată din el şi o vârî în gură. Aproape că îi simţeam gustul, răcoritor şi dulce.

— LaMeche a fost foarte bucuros că va primi ajutor ca să-şi reclădească şi să-şi refacă stocul, spuse Wynn. Abia aşteaptă ca materialele să ajungă aici, însă am impresia asta ciudată că are mai mult de-a face cu Silver Star decât cu prăvălia, spuse Wynn zâmbind. Este cu totul de acord ca poliţistul care ne va înlocui să locuiască în acea mică încăpere, continuă Wynn. Mai târziu va ceda încăperea Forţei de Poliţie, ca să o transforme în celulă, aşa cum nădăjduisem. După ce am discutat o vreme, spuse Wynn luându-mi amândouă mâinile în ale sale, a început să pună câteva întrebări despre tine – cum se face că o femeie albă, în asemenea împrejurări, poate avea tăria lăuntrică şi înţelepciunea de a salva întregul sat de la distrugere.

Îl priveam pe Wynn cu atenţie, dar mintea îmi galopa înainte, anticipând ce ar putea să-mi spună.

— I-am explicat că fără îndrumarea şi ajutorul lui Dumnezeu probabil că n-ai fi reuşit să faci ceea ce ai făcut. A părut atât de interesat şi atât de… De *dornic* în acelaşi

timp, încât i-am împărtăşit credinţa noastră în Iisus Cristos. „Mi-aş fi dorit să am o credinţă ca aceasta”, a fost comentariul său. Nu-mi venea să cred ceea ce auzeam…

Glasul lui Wynn era încărcat de emoţie.

— Oamenii de aici n-au arătat niciodată nici cel mai mic semn de interes faţă de persoana lui Iisus sau faţă de credinţa noastră, oricât le-aş fi vorbit în trecut despre asta. I-am spus lui LaMeche că *poate* avea o asemenea credinţă. I-am spus că Iisus a murit pentru el, că se poate pocăi de păcate, că L poate primi pe Domnul Iisus ca Mântuitor şi, astfel, se va putea naşte în familia lui Dumnezeu.

Sunt sigură că ochii îmi erau încărcaţi de aceeaşi uimire şi bucurie precum cei ai lui Wynn când spuse:

— Şi ştii ceva, Elizabeth? LaMeche chiar asta a făcut! Ne-am rugat împreună aşezaţi pe un buştean în pădure, iar acum omul este creştin!

Lacrimile mi se prelinseră pe obraji în timp ce l-am mulţumit Domnului pentru această mică lumină în întunericul spiritual din Smoke Lake.

— O, Doamne, m-am rugat, ajută-l să fie tare şi să crească şi să-i convingă şi pe ceilalţi de aici să-i urmeze exemplul.

— LaMeche a spus altceva care te va face foarte fericită, continuă Wynn, apoi ezită, făcându-mă peste măsură de curioasă. Silver Star a vorbit deja cu el. Se pare că ea s-a ataşat foarte mult de fetele orfane.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Silver Star l-a întrebat pe LaMeche dacă ar fi o problemă să le ia la ei. Kinook va ajunge curând la vârsta măritişului, însă Kinnea mai are doi ani sau mai mult până când se va descurca singură. Se pare că Silver Star a fost la fel de îngrijorată ca şi tine pentru ele.

Mi-am plecat capul şi am murmurat o nouă rugăciune de mulţumire. Apoi, L-am rugat pe Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Silver Star pentru dragostea şi

preocuparea de care dăduse dovadă. Nu mă temeam deloc să le las pe cele două fete în grija lui Silver Star şi a proaspătului ei soţ.

— O, Wynn, am spus, acesta este un răspuns la rugăciune! Nu m-am gândit nicio clipă că Silver Star le va putea lua. Va fi perfect! Fetele o iubesc deja, la fel şi pe cei doi micuţi ai ei.

— Dar mai este ceva, continuă Wynn, şi cred că asta te va face la fel de fericită.

— Ce? l-am îndemnat, întrebându-mă ce alte veşti m-ar putea face la fel de fericită.

— Am îndrăznit să am o discuţie cu şeful tribului.

— Şi?

— Şi m-a ascultat cu mare răbdare. I-am spus despre preocuparea mea. Am îndrăznit să-i împărtăşesc îngrijorarea femeii albe – a ta. El a încuviinţat solemn şi a dat un decret ca niciun bărbat din sat să nu ofere daruri lui Kinook până la iarnă.

— O, Wynn, am strigat. Chiar aşa a făcut? Chiar a spus asta?

— Aşa a spus. Şi s-a asigurat ca toţi bărbaţii din sat să afle asta.

Un gând nou, îngrijorător, îmi trecu prin minte. *Oare şeful de trib dăduse acest decret pentru a o păstra pentru sine*? Nu voiam să cred asta.

— De ce? l-am întrebat pe Wynn. De ce crezi că a făcut asta? Să o păstreze pentru el? Este foarte frumoasă, Wynn.

— Dacă ar fi vrut-o pentru el, spuse Wynn, nu l-ar fi oprit nimic s-o ia chiar acum.

— Ştiu, dar poate că-şi dă seama că este încă prea tânără.

— Atunci acordă-i puţin credit. Chiar dacă o vrea ca soţie, cel puţin este gata să-i ofere puţin timp să crească. Să fim mulţumitori pentru asta, Elizabeth.

Apoi continuă:

— Totuşi, înclin să cred mai degrabă că şeful o vrea pe Kinook de soţie pentru fiul său cel mai mare. N-a spus asta în mod direct, dar l-am surprins privind în direcţia tânărului în timp ce vorbeam. N-aş fi surprins dacă băiatul şi-a făcut cunoscută dorinţa în faţa tatălui său.

Mi l-am imaginat pe tânărul indian. De fapt, acum, gândindu-mă la asta, mi-am amintit că-i văzusem dând târcoale focului nostru în câteva rânduri. Eram sigură că Kinook, deşi îşi păstrase privirea plecată, aşa cum se cuvenea, îl văzuse şi ea. Am zâmbit.

— Ar fi frumos pe viitor, am murmurat.

— Pe viitor, repetă Wynn. Deocamdată să ne bucurăm că i s-a permis să mai crească.

Wynn avea dreptate. Deocamdată Kinook va avea un cămin în care va fi iubită şi protejată. Cel puţin nu va fi nevoită să fie o mireasă-copil. Un an nu era mult, dar poate că până atunci va fi gata să primească daruri de la tânărul indian.

Wynn îmi spuse că va trimite o traducere în limba franceză a Noului Testament pentru LaMeche.

— O, Wynn, n-ar fi minunat ca atunci când ne vom întoarce să găsim un grup de credincioşi?

Wynn zâmbi auzindu-mă spunând cu atâta certitudine „când ne vom întoarce” şi mă îmbrăţişă.

25
PLECARE

Ziua în care căruţele încărcate şi echipa de constructori ajunse în tabără se dovedi a fi una plină de surprize. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că oamenii o să reacţioneze atât de ciudat. Bărbaţii indieni se umflară în pene, bravând în faţa vreunui posibil pericol din partea

ciudaţilor oameni albi. Femeile rămaseră retrase, temătoare şi cu ochii plecaţi, cu respiraţia întretăiată – arătau gata de a fugi în pădure ca să se ascundă. De fapt, câteva dintre ele chiar asta făcură. Mulţi dintre copiii mai mici alergară, la rândul lor, să se ascundă, înnebuniţi de spaimă la vederea ciudaţilor vizitatori.

Şeful de trib îşi adună curajul şi păşi înainte pentru a-i întâmpina, însă era limpede că se temea că, făcând astfel, îşi va pune viaţa în primejdie.

Wynn şi LaMeche preluară controlul situaţiei şi îi îndrumară pe oameni spre locul unde să lase căruţele şi să priponească caii. Apoi Wynn supraveghe instalarea corturilor din prelată şi-i invită pe bărbaţii istoviţi la focul nostru pentru cafea, ca să-şi clătească gâtlejurile îmbâcsite de praf.

Erau nouă bărbaţi. Urmau să rămână şase dintre ei. Colegul lui Wynn care trebuia să ne înlocuiască îmi părea foarte tânăr şi m-am întrebat dacă aceasta era prima sa detaşare şi dacă va reuşi să se descurce în cazul în care s-ar ivi o situaţie de criză.

Nu e treaba mea, mi-am spus. Poliţia îşi cunoaşte oamenii şi fiecare dintre ei trebuie să înceapă undeva.

Apoi, încântătoarea Kinook se apropie de focul nostru, înaltă, cu spatele drept, cu părul negru lăsat liber pe spate, purtând pe cap un vas cu apă proaspătă. Şi l-am văzut pe tânărul om al legii urmărind-o cu privirea, ochii fiindu-i plini de uimire, uitând să înghită cafeaua fierbinte din gură. Am zâmbit în sinea mea, dându-mi seama cât de tânăr era.

Eu am salutat venirea convoiului cu sentimente amestecate. Ştiam că era mai bine pentru băştinaşi ca lucrul la ridicarea punctului de negoţ şi a caselor să înceapă cât de curând posibil. Ştiam că erau multe de făcut înainte de sosirea zăpezii. Mai ştiam şi că LaMeche era nerăbdător să aibă o casă pentru a o putea face pe

Silver Star soţia sa. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, mi-am dat seama că în doar câteva zile va trebui să plec împreună cu aceleaşi căruţe şi gândul mă tulbura, chiar dacă felul nostru de trai de aici era primitiv.

Bărbaţii petrecură ceasurile serii stând la sfat cu căpetenia tribului, Crow Calls Loud. Trebuia să fie consultat cu privire la dorinţele sale pentru amplasamentul noii aşezări. De asemenea, din respect pentru poziţia sa, fu informat cu privire la noul punct comercial şi făcu cunoştinţă cu tânărul om al legii, spunându-i-se totodată că Wynn şi eu vom pleca.

Wynn fu surprins de reacţia şefului de trib la aflarea acestei veşti. La început îşi exprimă surprinderea, apoi neplăcerea, întrebând dacă era cu putinţă ca hotărârea să fie revocată.

— Casa Celei cu Părul Aur în poate fi construită prima, insistă el. Şeful şi oamenii vor ca ea să rămână.

— Se pare că i-ai făcut o impresie tare bună şefului nostru, îmi spuse Wynn cu un zâmbet larg. Nu vrea să te piardă.

M-am îmbujorat uşor, foarte surprinsă de turnura evenimentelor. Oare sătenii erau atât de temători de răul legat de locul acelui vraci, încât şeful de trib vedea în plecarea mea posibilitatea ca puterile rele să se întoarcă? Totul mi se părea foarte ciudat.

A doua zi, Silver Star rămase pe lângă mine. Eram bucuroasă s-o ştiu aproape. Însă am avut foarte puţin timp ca să vorbim mai pe îndelete.

Când ne-am dus la lac pentru a spăla vasele după cină, am avut ocazia să fim. Doar noi două.

— Vreau să-ţi spun cât de mult… Cât de bucuroasă sunt să ştiu că Kinook şi Kinnea vor sta în casa ta, i-am spus lui Silver Star în timp ce presăram nisip într-o oală pentru a o curăţa de funingine.

Silver Star îşi păstră privirea în pământ.

— Sunt ca nişte surori pentru mine, spuse ea încet.

— Şi pentru mine, am spus, câte o lacrimă rostogolindu-mi-se pe fiecare obraz. Îmi vei lipsi, am continuat. Îmi pare rău că nu putem veni la nunta ta.

Ea încuviinţă, fără a spune nimic.

— Îmi doresc să fie multă bucurie pe calea voastră, am continuat.

Atunci mă privi.

— O să-i fac fericit dacă stă în puterea mea să fac asta; aşa voi găsi bucurie.

Da, m-am gândit, acesta era secretul. Dragostea lui Silver Star o determina să se gândească doar la modul de a-l face fericit pe bărbatul pe care-l iubea. Nu cerea nimic decât să reuşească să facă asta. În felul acesta şi ea avea să îşi găsească fericirea.

Silver Star lăsă deoparte oala pe care o curăţa. Se uită la mine şi în privirea ei n-am văzut nicio urmă de timiditate. Mă privi direct, fără să-şi coboare privirea.

— Te vei întoarce odată cu sosirea verii? mă întrebă.

— Asta este ceea ce-mi doresc, am răspuns.

— Şi eu îmi doresc mult, spuse ea cu glasul blând, limpede. Louis mi-a povestit despre rugăciunea lui şi eu l-am rugat să-mi spună mai multe. Vreau să dau cinste Marelui Spirit al lui Louis.

— O, Silver Star, a fost tot ce-am reuşit să spun în acea clipă.

Îmi doream s-o îmbrăţişez, însă, pentru că indienii nu procedau astfel, am strâns-o de braţ.

— Într-o zi El va fi şi Marele tău Spirit. Mă rog pentru tine în fiecare zi, i-am promis.

— Te văd rugându-te seara ca şi cum ai vorbi cu un om adevărat, îmi spuse Silver Star cu uimire în glas.

Apoi adăugă:

— Aş vrea să-ţi plantez grădina. Louis a promis să ajute. Eu nu ştiu cum se face, dar el a mai făcut asta. Când

te vei întoarce, vei avea nevoie de grădină.

Eram profund emoţionată. Am apucat-o de mână. Ea îmi răspunse, strângându-mi mâna cu blândeţe.

— Mi-ar face plăcere, am spus. Îţi voi aduce seminţe.

Un lucru atât de mărunt ce-mi aduse atâta bucurie. Când mă voi întoarce – dacă mă voi întoarce, mi-am spus –, nu o voi face într-un sat unde mă aşteaptă ostilitate şi izolare; mă voi întoarce la prieteni dragi, prieteni care se vor fi gândit la mine cât timp voi fi fost plecată. Prieteni care mă vor primi cu drag. Prieteni care vor fi avut grijă de grădina mea. Care vor fi gata să-L cunoască pe Dumnezeul pe care îl cunosc şi îl iubesc eu. Mi-am înghiţit lacrimile şi i-am zâmbit lui Silver Star.

Dimineaţa următoare, la răsăritul soarelui, am avut parte de o despărţire tristă. Îmi doream s-o pot îmbrăţişa pe Silver Star şi pe cei doi micuţi ai ei, să-i ţin în braţe înainte de a-mi lua rămas-bun, însă nu acesta era obiceiul lor. M-am uitat cu drag la frumoasa Kinook şi mi-am dorit mult s-o pot îmbrăţişa şi pe ea. Apoi m-am întors spre sora ei mai mică, Kinnea. Într-o zi şi ea avea să fie la fel de frumoasă ca şi sora ei.

Mi-am luat rămas-bun după obiceiul lor, cu sufletul îndurerat. Oare dacă i-aş fi putut îmbrăţişa, durerea ar fi fost mai mică? Cred că dacă mi-aş fi putut pune braţele în jurul lor, aş fi început să plâng. Însă până şi plânsul ar fi putut aduce o mică uşurare.

În clipa în care eram gata să urcăm în căruţă, LaMeche se apropie de noi. Îi întinse mâna lui Wynn şi se salutară. Apoi întinse mâna spre mine. Am luat-o, fără a reuşi să rostesc niciun cuvânt. Acest bărbat ostil de care mă temusem odinioară se transformase în prietenul meu, omul cu care am împărţit poverile şi, acum, tovarăş de credinţă!

Probabil că îmi citi gândurile sau poate că mi le împărtăşea, căci fără a spune o vorbă, făcu un pas mai

aproape de mine şi mă cuprinse cu braţele într-o îmbrăţişare frăţească. Am simţit cum mi se taie respiraţia şi, aşa cum mă aşteptasem, lacrimile mi se revărsară pe obraji.

Eram preocupată să-mi şterg lacrimile când un glas din spatele meu mă făcu să mă răsucesc. Era şeful de trib, îmbrăcat în haine de piele decorate cu mărgele şi pene, urmat îndeaproape de anturajul său. Toate cele trei neveste, copiii, sfătuitorii, se aflau acolo, ocupându-şi poziţiile cuvenite.

Se apropie încet, cu braţele întinse spre mine. În mâini ţinea o frumoasă blană de vulpe argintie.

— Şeful oferă dar Celei cu Părul Auriu, ca semn al faptului că satul este casa ei şi că vom aştepta întoarcerea ei când poienile vor înflori din nou, spuse el.

Eram profund emoţionată. În confuzia mea, aproape că am uitat să-mi plec privirea. Mi-am amintit la timp şi mi-am aplecat capul în semn de respect; apoi am păşit înainte şi, fără să-mi ridic privirea, am întins mâinile.

— Marele Şef şi poporul său mă onorează, am spus cu glas tremurat. Şi eu voi aştepta florile din poieni şi întoarcerea mea în satul poporului meu.

Apoi, am păşit în spate şi Wynn mă ajută să urc în căruţa în care fuseseră încărcate acele câteva lucruri ce ne aparţineau.

Căruţaşul porunci cailor să pornească, iar căruţa se puse în mişcare. Pornisem.

N-am îndrăznit să privesc înapoi. Chiar dacă n-ar fi fost un obicei al locului ca cel care pleca să nu privească înapoi, tot n-aş fi putut face asta. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nu doream să văd mica şi ciudata tabără de lângă lac. Nu doream să-i privesc pe cei rămaşi acolo, pe sătenii ce deveniseră de-acum prietenii mei – inclusiv pe cel care era parte a familiei noastre spirituale şi pe cea care se afla atât de aproape de împărăţia lui

Dumnezeu. Nu doream să văd parcela de pe mica insulă, ce devenise grădina mea, acum aproape goală, după ce-i hrănise de atâtea ori pe cei ce supravieţuiseră catastrofei. Nu doream să văd nici rămăşiţele înnegrite de fum ale caselor ce formaseră odinioară satul nostru. M-am silit să privesc înainte, la drumul şerpuit brăzdat de făgaşe ce ne purta dincolo de colina din faţă şi dincolo de multe asemenea coline înainte de a ajunge la mica localitate, Athabasca Landing.

Ce ne aşteaptă acolo? m-am întrebat. Nu putea fi ceva mai bun decât ceea ce lăsasem acum în urmă. Apoi mi-am controlat gândurile. Oare nu acelaşi Dumnezeu mă ţinea în mâna Sa şi-mi dorea binele? în durerea despărţirii mele de prieteni, uitasem că El încă era cu mine. Mi-am şters lacrimile şi mi-am suflat nasul. Dacă Dumnezeu avea ceva mai bun decât toate astea pentru mine, atunci totul era bine.

26
ATHABASCA LANDING

După cum îmi era obiceiul, am intercalat mersul pe jos cu cel în căruţă, în parte pentru propriul confort şi în parte pentru a-i ţine tovărăşie lui Kip.

Vremea se dovedi a fi destul de bună în cea mai mare parte a timpului, cu toate că muştele şi ţânţarii erau greu de suportat. Plouă o singură zi, aproape toată ziua, însă acest lucru nu ne împiedică înaintarea, deşi ne încetini puţin. Cred că, în acea seară, nu doar caii se bucurară de popas, ci şi eu.

Wynn instală cortul la adăpostul unor molizi şi pini înalţi şi se părea că vom fi destul de protejaţi de ploaie. Însă în timpul nopţii se stârni un vânt puternic ce smulse un copac din rădăcini. În cădere, crengile lui se agăţară de cortul nostru şi făcură o gaură mare în partea dreaptă a

acestuia.

Am fost atât de recunoscătoare că nu căzuse pe noi, încât nu m-am putut plânge de puţină ploaie. Am fost nevoiţi să ne trezim şi să ne îmbrăcăm şi să încercăm să rămânem uscaţi, înfăşurând restul prelatei în jurul nostru.

A doua zi soarele răsări din nou şi, în timpul călătoriei, Wynn cusu cortul cât putu mai bine. Peticul nu era foarte plăcut la vedere, însă reuşi să ne ofere o oarecare intimitate pe tot parcursul călătoriei.

Renunţasem să mă mai gândesc la Athabasca Landing când, după ce urcasem o colină înaltă, am zărit la picioarele noastre râul şerpuind şi mica aşezare întinsă de-a lungul malului dinspre miazăzi al acestuia.

Ce uşurare! Cu toate că eram istovită, inima începu să-mi bată repede de entuziasm. Am fost nevoiţi să trecem râul cu feribotul. Era o şalupă mare, lată, ce duse pe malul celălalt câte o căruţă cu caii înhămaţi la ea. Animalele erau speriate, fornăiau şi se agitau mişcând ambarcaţiunea şi provocându-mi o stare de teamă înrudită cu panica, ca nu cumva să ne scufunde la mijlocul râului. Căruţaşii încercară din răsputeri să ţină caii în frâu.

Când, în cele din urmă, căruţă după căruţă, am ajuns pe malul celălalt, ne-am pregătit să pornim în căutarea locaţiei noastre. Wynn îi dădu căruţaşului instrucţiunile conform harţei.

Era o aşezare mică, însă, spre încântarea mea, părea foarte civilizată. Existau magazine şi birouri, ba chiar o biserică mică şi o şcoală! S-*ar putea să mă bucur de şederea aici*, *la urma urmelor*! mi-am spus, bucuroasă.

Wynn se opri mai întâi pentru a da raportul la biroul Poliţiei Canadiene şi, după câteva minute, ieşi ţinând în mână o cheie mare şi îndrumări cu privire la noul nostru cămin.

Oprindu-ne în faţa casei, am constatat că nu era nicidecum o clădire mare, însă era suficient de spaţioasă.

Gândindu-mă la cabana în care locuisem iarna trecută, ne părea mai mult decât confortabilă.

Era făcută din cherestea şi era vopsită în alb, cu un cadru negru în jurul ferestrelor. Iar acestea, geamuri adevărate, mi se păreau atât de mari încât mă întrebam dacă voi găsi vreodată suficient material pentru perdele ca să le acopăr.

Am păşit pe verandă şi am trecut printr-o bucătărie compactă, cu propriul bufet, o sobă, o masă şi câteva scaune. Nu doar că avea duşumea de lemn, ci şi linoleum ce acoperea duşumeaua.

Lângă bucătărie se afla o cameră de zi, cu un cămin mare, o canapea şi un scaun. O mică masă de scris era lipită de perete într-o parte a încăperii.

Lângă camera de zi am descoperit *două* dormitoare! Am decis că unul dintre ele va fi dormitorul nostru, iar celălalt l-am transformat în cameră de depozitare sau de oaspeţi, după cum era nevoie. Ambele încăperi aveau câte un pat şi, deşi salteaua părea plină de ghemotoace, mi-am spus că nu peste multă vreme voi deveni răsfăţată cu atâta lux.

Un gard mic, de lemn, înconjura proprietatea, iar în spate se aflau trei clădiri mici – una era pentru depozitare, alta pentru lemne, iar a treia era latrina.

Lângă uşă era o pompă de apă. M-am gândit la drumurile mele până la izvor cu găleata şi m-am minunat de confortul lumii moderne.

După ce am explorat noul nostru mediu de viaţă, Wynn şi căruţaşul începură să descarce căruţa. Am avut foarte puţine de descărcat. Aveam încă lucrurile pe care nu le considerasem necesare atunci când ne-am mutat în mica noastră căsuţă din Smoke Lake. În cutii se aflau câteva dintre cele mai preţuite posesiuni ale mele şi am fost recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că le păstrase pentru mine. Dacă nu le-am fi depozitat acolo, în căruţă,

eram sigură că n-aş mai fi avut cărţile sau desenele cu bebeluşul Samuel.

Cu cele câteva lucruri pe care am reuşit să le adun înainte de a fugi din calea flăcărilor, pot spune că aveam lucruri puţine, dar preţioase. *Însă „lucrurile" nu par nici pe departe atât de importante de la întâmplarea cu focul*, m-am gândit privindu-l pe Wynn.

Poliţia îi dăduse lui Wynn o sumă de bani pentru a achiziţiona diverse lucruri pe care le pierdusem în incendiu. Banii ne erau de mare ajutor acum, când încercam să ne instalăm în noul nostru cămin. Wynn mi-i încredinţă, iar eu am petrecut câteva zile cercetând magazinele, încercând să găsesc cele mai bune preţuri. Am fost nevoită să fiu foarte atentă la cheltuirea lor astfel încât să pot achiziţiona lucrurile de care aveam nevoie.

Una dintre primele mele achiziţii a fost o maşină de cusut veche. Nu mergea foarte bine, dar se putea coase cu ea. După multe ceasuri aplecată asupra ei, am reuşit să cos câteva lucruri, economisind dolari în felul acesta.

Toate hainele mele, perdelele, prosoapele, şervetele de bucătărie, perniţele, mănuşile de bucătărie şi nenumărate alte articole au fost cusute la această maşină veche.

După trei săptămâni de căutare după materiale şi muncă de dimineaţa până la căderea serii, am simţit cu adevărat că Wynn şi eu suntem „acasă". Nu-mi făcusem timp să privesc dincolo de uşă.

Între primele mele sarcini a fost şi aceea de a scrie scrisori lungi tuturor membrilor familiei noastre. Trecuse atât de mult timp de când nu mai reuşisem să le scriem. Acum ne aflam într-un loc de unde puteau fi trimise şi unde se putea primi corespondenţa cu regularitate şi eram nerăbdători să le dăm de ştire unde ne aflăm şi care este situaţia noastră.

În prima duminică petrecută în orăşel, nu aveam

nimic potrivit de îmbrăcat nici pentru o plimbare în pădure, ce să mai vorbesc despre serviciul de închinare de la biserică. Aceasta fiind situaţia, Wynn sugeră să avem propriul serviciu de închinare acasă, aşa cum făcusem în ultimii ani. Am fost de acord, deşi eram nerăbdătoare să pot merge din nou la biserică.

Pentru următoarea duminică, mi-am cusut o rochie, mi-am cumpărat încălţări şi o pălărie ieftină pe care o găsisem într-un magazin din oraş. Nu eram elegantă, dar mă simţeam prezentabilă. Însă după ce am făcut drumul până la mica misiune, am găsit prins pe uşă un afiş pe care scria că, datorită unui deces în familie, pastorul fusese nevoit să plece din oraş şi va fi plecat întreaga săptămâna viitoare. Profund dezamăgiţi, ne-am întors acasă şi am avut din nou propriul timp de închinare.

Acum se apropia a patra duminică şi aşteptam cu toată inima să ne alăturăm celor care ne împărtăşeau credinţa, lăudându-L şi închinându-ne Domnului împreună cu alţi credincioşi. Şi, în plus, acum aveam o rochie potrivită, pălărie şi mănuşi ce abia aşteptau să fie purtate la biserică!

Am curăţat şi am călcat tunica roşie a lui Wynn şi mi-am lustruit noii pantofi până căpătară luciu. Decorasem cu dantelă pălăria simplă şi adăugasem un mic bucheţel de violete de catifea. Când am isprăvit treaba, pălăria arăta foarte atrăgătoare. Mi-am scos de la naftalină cea mai bună batistă garnisită cu dantelă, împreună cu şalul de lână, le-am aerisit bine ca să scap de miros şi am simţit că sunt gata pentru ziua de închinare.

Când am pornit spre mica biserică aerul era răcoros. Eram emoţionată şi agitată precum o adolescentă curtată pentru prima oară. Neliniştită şi tulburată de ideea întâlnirii cu noii mei vecini, mă întrebam dacă voi mai şti cum să mă port în public.

La închinare veniră în jur de treizeci şi cinci de

persoane. Cele mai multe erau femei în vârstă şi femei cu copii mici. Ici-colo se mai vedeau câţiva bărbaţi. *Un grup destul de ursuz şi tăcut*, m-am gândit în timp ce priveam în jurul meu. *Mă întreb dacă este în oraş vreun cuplu de vârsta noastră*.

Biserica avea un pian vechi aşezat într-un colţ al încăperii, însă nimeni nu cânta la el pentru a acompania cântările. Mâinile îmi ardeau de nerăbdare să-i încerce. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai avusesem ocazia să mă aşez în faţa unui pian. Mă întrebam dacă voi mai putea citi notele.

Timpul de cântare nu decurse prea bine. Predicatorul nu reuşi să păstreze gama, iar ceilalţi nu ştiau nici ei ce să cânte. Mă îndurera să aud cât de „torturate” erau vechile şi îndrăgitele imnuri.

Ne-am ridicat cu toţii la citirea Scripturii. M-am bucurat că pot lua parte la acest lucru.

Predica pastorului avu ca temă „alegerile”. „Nu-L puteţi iubi pe Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să-i iubiţi pe Mamona”, ne aminti el. „Trebuie să alegeţi”. Expuse această temă timp de cincizeci şi cinci de minute, citând câteva exemple – toate erau despre „mamona”, experienţe pe care le trăise.

Ştiam că predicatorul vorbea din convingere. Ştiam că Cuvântul era adevărat. Ştiam că era o lecţie pe care fiecare creştin trebuia s-o înveţe şi s-o practice. Însă inima îmi era puţin tristă când am coborât treptele bisericii în acea primă zi de închinare într-o biserică, după atâţia ani de închinare în pustietate. Tânjisem atât de mult după o notă de bucurie. Doream să cânt laude Domnului. Doream să mă închin. Doream să am părtăşie. Simţeam că nu mi se oferise cu adevărat nimic din toate acestea. Trebuia să aştept încă o săptămână până la următoarea întâlnire. Paşii nu-mi mai erau atât de grabnici în timp ce ne îndreptam spre casă, însă nu i-am spus nimic lui Wynn.

Când am ajuns la poarta micii noastre locuinţe, el mă prinse de mână.

— După prânz, spuse el, ce-ai zice dacă ne-am lua Biblia şi am porni undeva, ca să avem propriul nostru serviciu de închinare?

Cred că am făcut asta de atâta vreme că am sentimentul că ziua nu va fi întreagă dacă nu vom proceda aşa.

Îmi venea să-i îmbrăţişez. Aveam atâta nevoie de închinare.

După ce am citit Scriptura şi am avut propriul timp de laudă şi rugăciune, amintindu-l în special pe LaMeche şi nou descoperita lui credinţă şi pe Silver Star care pornise în căutarea adevărului, am zăbovit pe malul râului Athabasca. Astăzi nu era un trafic atât de mare, deşi uneori zona vibra de activitate şi viaţă. Poate că şi râul îşi luase o zi liberă.

Am rămas acolo visând, cu gândurile rătăcind la multe lucruri.

— Wynn, am întrebat, crezi că restul indienilor din Smoke Lake vor fi deschişi la Evanghelie?

— Mi-ar plăcea să cred asta. S-au schimbat mult de la incidentul cu flăcările. Îi vor urmări pe cei doi îndeaproape. Şi nu-mi vine să cred că şeful şi-a schimbat atât de mult atitudinea. S-ar putea să fie foarte deschis la unele schimbări.

— Dar este atât de superstiţios, am spus. Mă tem că va încerca să-L facă pe Dumnezeu parte a închinării lui păgâne.

— Sigur, este un pericol.

— Cum i-am putea face să înţeleagă că nu este aşa? Nu este un fel de hocus-pocus – apelând la o zeitate mai puternică, pentru a le putea înfrunta pe cele mai puţin puternice.

— Nu ştiu.

Am rămas în tăcere câteva minute, gândindu-mă la ziua când şeful mă chemase la focul său ca să mă laude.

— Am fost atât de înspăimântată, am recunoscut. După incendiu, se pare că şeful credea despre mine că am un fel de puteri speciale. S-a purtat atât de… Atât de… Diferit faţă de cum se purta înainte cu mine.

— La Meche mi-a povestit.

— Ţi-a spus şi că mi-a făcut un dar?

— Te referi la blana de vulpe argintie?

— Nu, la un alt dar, înainte de a te întoarce tu.

— Nu mi l-ai arătat ca să-mi pot aminti, spuse Wynn privindu-mă încurcat.

— Nu ţi l-am arătat pentru că… Pentru că n-am putut să-i ţin pentru mine, am spus bâlbâindu-mă.

— Dar este un afront pentru un şef…

— Ştiu, m-am grăbit să răspund, şi mi-a fost teamă… Teamă să-i dau înapoi. Totuşi nu l-am putut păstra, am recunoscut.

— Ce a făcut când i l-ai dat înapoi?

— Ei bine, vezi… Tu mi-ai povestit despre obiceiul indian de oferire a darurilor – despre faptul că şeful cinsteşte pe cineva oferindu-i un dar şi, dacă acel om nu acceptă darul, gestul său îl necinsteşte pe şeful tribului. Aşa că ştiam că aş putea avea probleme dacă aş fi înapoiat darul, însă n-am ştiut… N-am ştiut ce să fac în privinţa asta.

— Nu înţeleg, spuse Wynn. M-ai pierdut. Şeful ţi-a dat un dar. Ştiai că va fi ofensat dacă îl înapoiezi şi, totuşi, ai făcut asta.

— Ei bine, nu la început. La început l-am acceptat şi i-am mulţumit pentru bunătatea de care dă dovadă. Ba chiar i-am spus că-mi face mare plăcere – şi aşa era.

Wynn clătină din cap. Mă prinse de mână şi îmi zâmbi strâmb.

— Draga mea Elizabeth, spuse, vorbeşti enigmatic.

— Nu… Am insistat. Nu vorbesc enigmatic.

— Care a fost darul şefului?

Mi-am muşcat buza, ca să nu tremure. Chiar şi acum, gândul la darul pe care-l primisem îmi aduse lacrimi în ochi. Încet, mi-am ridicat privirea spre Wynn.

— A fost cel mai mic fiu al său, am răspuns. Băieţelul lui Nanawana.

Wynn îmi luă mâna şi mi-o strânse încetişor. Rămase tăcut câteva clipe. Când vorbi, glasul îi era încărcat de emoţie.

— Ce-ai făcut?

Nu m-am uitat la el.

— L-am luat, aşa cum am spus. L-am ţinut în braţe câteva minute.

Apoi mi-am ridicat privirea.

— O, Wynn! Era atât de frumos. Se uita la mine cu ochii aceia mari, negri. Nici măcar nu părea înspăimântat. Apoi s-a agitat puţin în braţele mele şi mi-a zâmbit. Am văzut-o pe Nanawana ţinându-şi răsuflarea, îndurerată. Ştiam cât de mult îşi iubea fiul şi cât de greu era lucrul pe care i-l ceruse şeful. I-am spus şefului că darul îmi făcea nespus de mare plăcere, apoi am spus că doream să-i fac şi eu, la rândul meu, un dar şefului. Şi… Şi i-am dat înapoi fiul.

— Ce pot să spun, Elizabeth, zise Wynn, mângâindu-mi mâna cu mâinile sale mari. N-am ştiut că s-a întâmplat asta. Sunt sigur că ai retrăit pierderea lui Samuel. Îmi pare rău, îmi pare tare rău.

Am clipit ca să-mi a lung lacrimile.

— Nu e de mirare că şeful te stimează atât de mult, continuă Wynn.

— Cu stima cred că m-aş descurca, am spus serioasă. Cu reverenţa… Nu.

— Adică?

— Adică am fost înspăimântată când am auzit tot

felul de comentarii cum că aş avea unele puteri. Nu vreau să mă amestece în închinarea lor păgână. Ei atribuie totul unor puteri – bune sau rele. Şi mie îmi pare că binele este, în opinia lor, egal cu tăria. Cel care este mai tare este demn de urmat.

— Aşa este, fu de acord Wynn, sunt oameni superstiţioşi. Au fost izolaţi de civilizaţie şi adevărul creştinismului n-a ajuns la ei. Cele mai multe sate au avut parte de misionari, negustori de blănuri, au avut contacte mai dese cu alţi oameni, însă cei de aici, din Smoke Lake, se pare că au rămas în urma celorlalţi.

— Mă rog să existe o modalitate de a ajunge cu Evanghelia la ei. Un mod de a-i face să-L înţeleagă pe adevăratul Dumnezeu, în termenii Lui.

— Poate, spuse Wynn zâmbind, poate că Dumnezeu te-a folosit pe tine ca să deschidă o uşă spre înţelegerea spirituală.

Ochii mi se măriră. Era greu de crezut că aveam vreo parte într-o asemenea lucrare glorioasă. Apoi mi-am plecat privirea.

— S-ar putea să fi ratat ocazia, am recunoscut.

— Cum aşa? în ce fel? Ai spus că şeful a acceptat darul fără să se simtă ofensat.

— A făcut-o. Dar eu… Când am aflat că şeful credea că eu… Ei bine, că aveam un fel de putere, am hotărât să profit de ocazie. Nu pentru mine, ci pentru toţi oamenii. Vezi tu, toţi… Adică toţi bărbaţii, cu excepţia lui LaMeche, trândăveau prin tabără fără să pună mâna la nimic. Şi după ce s-au întors ei, nici femeile nu mai voiau să facă nimic. Era un haos, nimeni nu vâna, nu pescuia, nu împărţea hrană celor din grup. Atunci, pentru că şeful îmi dăduse un fel de autoritate, am hotărât să-i fac să asculte de mine. Nu vreau să spun că am vrut să profit – nu atunci. Însă după ce m-am gândit la asta mai târziu, cred că exact asta am făcut. M-am dus la el şi i-am spus că trebuie să ne

organizăm, că toţi trebuie să muncească. Şi, ciudat, a ascultat şi a făcut ce i-am spus.

Am tăcut, aşteptând ca Wynn să spună ceva. Nu spuse nimic. M-am uitat la el, buza tremurându-mi din nou.

— De atunci m-am simţit vinovată, gândindu-mă ce impresie i-a făcut gestul metr, am mărturisit. Mergând la el, aşa cum am făcut-o, probabil că am dovedit că sunt ceea ce credea el că sunt – cineva cu puteri speciale. Omul acesta niciodată n-ar fi ascultat ce spune o femeie obişnuită – ştii asta.

— Şi asta te-a tulburat?

— Foarte mult, am recunoscut, cu glas tremurând. De-asta eram atât de sensibilă când cineva glumea pe seama acestui lucru. Vezi tu, şi eu am sperat că sătenii şi şeful se vor deschide faţă de mesajul mântuirii. Dar poate că am stricat lucrurile. Preluând puterea şi autoritatea ce nu-mi aparţineau, s-ar putea să fi distrus orice şansă ca oamenii să asculte.

— Ţi-a spus şeful că ai puteri speciale?

— Bineînţeles că nu!

— Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că nu sunt decât o femeie, că vin în numele adevăratului Dumnezeu, că eu…

M-am oprit, luptându-mă cu emoţia, apoi am continuat.

— Dar nu vezi? Asta-i ceea ce mă înspăimântă. N-am vrut să se înţeleagă aşa, dar cred că şeful a înţeles greşit. Se pare că a crezut despre mine că sunt un fel de… Un fel de vrăjitoare sau ceva care reprezenta un zeu nou. O, Wynn, îmi părea că sunt asemănată cu un vraci nou sau ceva de felul ăsta. M-a înspăimântat. Cum am putea să-i facem să înţeleagă adevărul, când pare să fie atât de confuz? Şi eu sunt cea care l-a adus în confuzia asta, am isprăvit pe un ton jalnic.

Wynn îmi dădu batista lui şi rămase în tăcere câteva

minute, în timp ce eu mi-am şters lacrimile. Când simţi că m-am liniştit, vorbi din nou.

— Ne vom ruga, Elizabeth. Tu n-ai vrut să-i înşeli. Ai încercat să-i explici adevărul. Când vorbim adevărul şi cineva ne înţelege greşit, nu cred că Dumnezeu ne socoteşte responsabili pentru înţelegerea lor greşită. Nu putem gândi astfel. Cel puţin, pe cât se pare, şeful se află într-un punct în care a recunoscut o altă putere, un alt dumnezeu. Acum cineva, poate LaMeche, trebuie să-i explice cine este acest Dumnezeu şi cum I se poate aduce închinare. S-ar putea ca, la urma urmelor, tu să fi fost cea care ai deschis uşa.

27
IMPLICARE

Pastorul veni să ne viziteze, urându-ne bun venit în biserica sa şi exprimându-şi dorinţa de a deveni o parte activă a congregaţiei.

— N-a fost uşor, spuse el, să găsesc lucrători dornici de a face ca biserica să funcţioneze aşa cum ar trebui.

— Cum am putea ajuta? întrebă Wynn în numele amândurora.

Privirea pastorului trădă uimirea. Trecuse multă vreme de când nu se mai oferise cineva voluntar.

Îşi drese glasul, părând să nu ştie exact de unde să înceapă.

— Avem nevoie cel mai mult de învăţători de şcoală duminicală, spuse el. Avem câţiva băieţi, cinci la număr, dar niciun învăţător. Mă tem că nu vor mai veni la biserică dacă nu se face ceva. Doi dintre ei s-au retras deja.

Wynn căzu pe gânduri, încuviinţând printr-o aplecare a capului.

— Mai avem nevoie şi de alţi învăţători la copii. Avem

o singură învăţătoare la copiii de clasă primară. Are paisprezece copii, de la clasa întâi până la a patra. Sunt prea mulţi. Învăţătoarea noastră a ameninţat că va abandona lucrarea.

— Mi-ar face mare plăcere să îi iau eu pe câţiva dintre ei, am răspuns degrabă.

— Iar eu cred că m-aş putea ocupa de acel grup de băieţi, spuse Wynn.

Trăsăturile pastorului se destinseră. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

— Soţia mea va fi atât de bucuroasă, spuse el. Ea este acum învăţătoarea copiilor de clasă primară. I-a fost greu cu atât de mulţi copii. Nu mai este tânără. I-a crescut pe cei cinci copii ai noştri, dar acum nu-i mai este la fel de uşor să se raporteze la cei mici.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care pastorul îşi şterse fruntea.

— Am observat că aveţi un pian, am spus cu precauţie.

Bărbatul zâmbi.

— Un pian, da, dar n-avem pianist. Cântarea ar fi cu totul alta dacă am avea pe cineva care să cânte la pian.

Apoi zâmbi, în ochi aprinzându-i-se o luminiţă.

— După cum bine v-aţi dat seama, eu nu sunt un cântăreţ prea buia. Mă tem că Domnul nu mi-a dat darul acesta.

Râse şi m-am surprins simpatizându-l pe omul care încerca din greu să facă tot ce-i stătea în putinţă.

M-am uitat la Wynn, întrebându-mă cum va reacţiona la cele ce voi spune.

— Soţul meu are un glas foarte bun, am spus, şi cunoaşte aproape toate imnurile.

Predicatorul îşi mută privirea de la mine la Wynn. Wynn nu păru stânjenit sau deranjat.

— Aţi dori să…

Pastorul lăsă fraza neisprăvită.

— Dacă credeţi că vă pot fi de ajutor, voi încerca, spuse Wynn simplu.

— O, aş aprecia asta, spuse omul cu sinceritate.

Apoi, Wynn îşi drese glasul şi mă privi, adresându-mi acel zâmbet special al lui.

— Şi pentru că tot dăm pe faţă talentele celuilalt, spuse el, aş putea să vă informez că soţia mea este pianistă.

Pastorul Kelly se uită la mine. Acum ochii îi erau mari de tot. Gura îi rămase căscată. Îşi scoase din nou batista, însă de această dată îşi şterse ochii pe la colţuri.

— Aţi vrea? întrebă el cu sinceritate.

— Aş fi bucuroasă s-o fac, l-am asigurat.

Pastorul îşi suflă gălăgios nasul, îşi vârî batista în buzunar şi-şi căută cuvintele.

— Nu vă daţi seama ce înseamnă asta pentru mine şi pentru Marta. Ne-am străduit să facem ce putem aici şi a fost greu. Am slujit în biserici mai mari înainte, însă am simţit că Domnul vrea să ne facă parte de câţiva ani de slujire într-o misiune. Cred că… Poate că am făcut lucrurile pe de-a-ndoaselea. Ar fi trebuit să ne petrecem primii ani de slujire într-o misiune, apoi să slujim într-o biserică mai mare. Oricum, a fost greu pentru noi. În special pentru Marta. Abia aştept să-i spun veştile astea. Vedeţi, noi ne-am rugat de ceva vreme…

Se opri şi-şi drese glasul. Apoi ne privi cu ochii umezi.

— Ei bine, spuse el, n-ar trebui să fim surprinşi când Dumnezeu răspunde. Ar trebui să fim doar mulţumitori. Doar mulţumitori.

Şi mie mi se umeziră ochii, aşa că am hotărât că era momentul să servesc ceaiul şi prăjitura.

După ce bunul pastor plecă de la noi, am discutat împreună despre hotărârile pe care le luasem în ultimul

ceas. Am fost de părere că ne va prinde bine să ne implicăm din nou în viaţa bisericii. Ne lipsise.

— Trebuie să mă duc la biserică şi să exersez puţin la pianul acela, am spus. A trecut atât de multă vreme de când nu am cântat şi cred că am cam ruginit.

— Ia cu tine acasă o carte de cântări, dacă poţi, spuse Wynn, şi vom alege împreună imnurile pentru duminică.

— O Să-mi placă să-i învăţ din nou pe copii, am spus amuzată, gândindu-mă ia minţile acelea micuţe şi interesul lor pentru povestirile biblice. Trecuseră câţiva ani de când nu mai avusesem privilegiul acesta.

Wynn zâmbi.

— Ei bine, pentru că eşti atât de entuziastă, ce-ar fi să ţi-i dau ţie pe băieţi şi să-i iau eu pe micuţii tăi? spuse amuzat. Ştii cum sunt băieţii la început de adolescenţă?

— Ştiu. Şi sunt sigură că te vei descurca de minune.

— L-ai auzit pe pastor. Unii dintre ei au renunţat la biserică. Bănuiesc că şi restul caută o scuză pentru a face acelaşi lucru.

— Nu uita, i-am reamintit. N-au mai avut niciodată un bărbat drept învăţător. Sunt sigură că le vei câştiga curând inimile. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Sper să ai dreptate, Elizabeth, dar n-aş putea garanta că la vârsta asta băieţii s-ar lăsa degrabă „cuceriţi” de cineva.

L-am bătut uşurel pe umăr.

— Aşteaptă, am spus încrezătoare. Vei vedea.

Adevărul este că eram nerăbdătoare să încep din nou să predau şi eram sigură că, dincolo de cuvintele de tachinare ale lui Wynn, şi el simţea acelaşi lucru.

A doua zi dimineaţă am avut o vizitatoare. Când am răspuns la uşă, o doamnă micuţă, îngrijit îmbrăcată, se afla pe trepte. I-am zâmbit în semn de bun venit şi am deschis uşa.

— Doamnă Delaney, spuse ea, sper că nu vă deranjez. Sunt Martha Kelly şi am vrut să vă aduc materialul pentru şcoala duminicală.

— O, da. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Kelly, am spus, întinzându-i mâna. Vă rog, intraţi.

Am condus-o pe doamna Kelly în mica, dar confortabila noastră cameră de primire şi i-am luat haina. Ea scoase din săculeţul cu care venise un pacheţel.

— V-am adus ceva dulce, spuse ea cu timiditate, în semn de bun venit în biserica noastră şi în micul nostru oraş.

Trecuse atât de mult timp de când primisem o asemenea atenţie. Eram încântată. I-am mulţumit doamnei Kelly şi i-am cerut îngăduinţa de a pregăti un ceai.

Îmi arătă materialul pentru şcoala duminicală şi-mi explică felul în care vor fi împărţite clasele şi cum urma să-mi găsesc clasa. Apoi, am discutat despre alte lucruri.

Era o femeie încântătoare! îmi va prinde atât de bine să am o prietenă – o prietenă apropiată şi înţelegătoare.

A doua zi m-am dus la biserică pentru a exersa la pian. Ştiam că îmi pierdusem oarecum îndemânarea. Primele câteva încercări s-au dovedit a fi frustrante, însă am fost surprinsă să văd cât de uşor mi-am intrat în mână. Curând am început să mă bucur de notele imnurilor de laudă.

Pianul nu era acordat, însă nu suna chiar atât de rău. M-am gândit că Wynn nu va avea probleme să conducă cântările dacă era acompaniat astfel.

Pastorul ieşi din biroul său chiar când eram pe punctul de a pleca. M-am scuzat că-i deranjasem. Mi-am dat seama, prea târziu, că ar fi trebuit să îmi cer permisiunea.

— Nu m-aţi deranjat, mă asigură el. A fost o slujire. Aveam nevoie de muzică, pentru ca sufletul meu să se înalţe. Sunt sigur că predica mea de duminică va fi mai

bună datorită ei.

L-am întrebat dacă puteam lua cu mine o carte de imnuri, ca să le alegem pentru duminică. Mă asigură că nu era nicio problemă. L-am întrebat care era subiectul predicii sale de duminică, iar el spuse că plănuia să vorbească despre certitudinea promisiunilor lui Dumnezeu. Abia aşteptam să vină ziua de duminică.

Am început să mă integrez în micuţa noastră comunitate. După ce cususem tot ce avusesem de cusut şi îmi aranjasem căsuţa, nu mi-au rămas prea multe de făcut. Ceasurile până la venirea acasă a lui Wynn adesea îmi erau o povară. Eram sigură că existau lucruri prin care puteam sluji comunitatea aceasta mică, dacă aş fi descoperit care erau acestea.

Încă nu-mi cunoşteam vecinii. De fapt, în zona în care se afla casa noastră aveam puţini vecini. În dreapta noastră era o parcelă mare de pământ, vacantă, iar dincolo de ea se afla o proprietate ce aparţinea Poliţiei Călare. Acolo se afla biroul şi depozitele lor, curtea pentru căruţe şi hambarele.

Wynn se afla atât de aproape de casă încât putea veni la masa de prânz în fiecare zi, iar lucrul acesta îmi mai ocupa timpul. Era o plăcere pentru mine să-i pot vedea atât de mult după ce, în ultimii ani, lipsise toată ziua şi uneori chiar zile la rând.

Wynn se adaptă rutinei muncii de birou. Ştiam că era o viaţă foarte diferită de cea cu care fusese obişnuit şi sunt sigură că uneori munca de birou îi era o povară, însă nu se plânse. Îi plăcea de cei doi tineri care lucrau sub îndrumarea lui, iar lucrul acesta îi făcea munca mai uşoară.

Cele două luni de detenţie se încheiară pentru tânărul indian din sat, aşa că Wynn puse să i se aducă calul ce fusese păstrat în custodia poliţiei. Wynn se asigură că tânărul are suficiente provizii pentru lunga călătorie

spre casă. Am trimis o scrisoare pe care să i-o citească LaMeche lui Silver Star. Apoi, Wynn îl însoţi pe tânăr cale de o zi în afara oraşului, asigurându-se că nu va face rost din nou de băutură; şi, urându-i rămas-bun şi călătorie lipsită de pericole, îl trimise acasă.

Când l-am întrebat pe Wynn dacă credea că tânărul îşi învăţase lecţia, el zâmbi.

— Cred că a învăţat câteva lecţii, Elizabeth, spuse el. Cum să joace cărţi, cum să mestece tutun, cum să înjure în engleză şi cine ştie ce altceva.

M-am cutremurat auzindu-i cuvintele. Cu toate că le rostise mai în glumă, mai în serios, ştiam că exista adevăr în ele.

În ce mă priveşte, am început să-i cunosc pe negustorii din oraş, deşi puţini erau aceia cărora le ştiam numele. Cei mai mulţi erau bărbaţi, însă la magazinul de îmbrăcăminte şi la brutărie lucrau femei.

Casa noastră era mică, dar încăpătoare. Oraşul nostru era întins pe o suprafaţă destul de mare, cu căsuţe risipite ici-colo, însă era interesant. Biserica noastră depunea eforturi mari, însă creştea şi, cu toate că amândurora ne lipsea viaţa din satele indiene, am decis să ne bucurăm de iarna asta.

Adesea povesteam şi ne rugam pentru satul pe care-l lăsasem în urmă toamna aceea. Speram din toată inima ca lucrurile să meargă bine acolo şi tânărul om al legii să poată îngriji de nevoile oamenilor. Mai speram ca Poliţia să ne trimită înapoi la primăvară. Ne rugam ca mărturia Evangheliei în acel sat să prindă rădăcini şi să crească.

Sosiră scrisori din Sud. Wynn îmi aduse scrisorile într-una din zile, când veni acasă pentru a lua masa de prânz. Erau patru: una de la Mary, una de la Julie, una de la mama mea şi una de la mama Delaney.

Erau veşti bune şi veşti mai puţin bune. Războiul se terminase, în cele din urmă, iar Matthew se întorsese cu

bine acasă. I-am mulţumit lui Dumnezeu cu ardoare. Matthew era acum ocupat cu preluarea afacerii de la tata.

Sosise pe lume şi băieţelul lui Julie. Fusese un copilaş sănătos până la vârsta de cinci luni, când se îmbolnăvise de pojar şi boala se complicase. Micuţul plecase acasă, la Domnul. Julie fusese devastată, însă Dumnezeu a fost alături de ea şi soţul ei. Acum aşteptau un al doilea copil.

Lacrimile mi se revărsară fără oprelişte când m-am gândit la draga şi vesela mea soră şi la profunda ei durere. I-am mulţumit lui Dumnezeu că cele scrise nu erau presărate cu amărăciune, ci doar cu dragoste pentru tânărul ei soţ predicator şi cu credinţă în Dumnezeul ei măreţ.

Familia lui Jon şi a lui Mary era bine, cu toate că Elizabeth, „căţărătoarea" lor, căzuse de pe o scară lăsată lângă casă şi-şi rupsese o mână. Braţul se vindeca frumos şi nădăjduiau cu toţii că fetiţa îşi învăţase lecţia.

Mama Delaney fusese internată de două ori în spital şi fusese operată la vezica biliară. Acum se simţea mult mai bine. Familia lui Phillip şi a Lydiei era bine şi creştea.

Am citit fiecare scrisoare de câteva ori înainte de a o pune deoparte. Era cel mai bun lucru din partea celor dragi, cu excepţia unei vizite din partea lor, desigur.

28
SLUJIRE

Eram entuziasmată de noua mea clasă de şcoală duminicală – chiar mai entuziasmată decât am fost de oportunitatea de a cânta din nou la pian. Mi se încredinţase o clasă de şase copii energici, cu vârsta între şapte şi opt ani. Patru dintre ei erau fete şi doi erau băieţi.

Unul dintre băieţi, un neastâmpărat, fusese crescut de un tată ce-şi pierduse soţia la naşterea copilului.

Alesese, în amărăciunea sa, să nu se recăsătorească. Mă tem că furia sa i-a afectat fiul în creştere. O doamnă din vecini reuşise cumva să-i determine pe Willie să vină la şcoala duminicală. Tatăl nu avea loc pentru Dumnezeu în viaţa sa, însă fiul femeii era singurul prieten al băiatului şi, astfel, cei doi veniră împreună la şcoala duminicală.

Cei doi nu puteau fi mai diferiţi. Stephen Williams era un băiat tăcut, subţirel, vorbea sâsâit şi avea ochi mari, albaştri, întrebători. Învăţase să nu vorbească decât dacă i se cerea. Cred că asta se datora dorinţei de a nu fi ridiculizat de ceilalţi copii, şi nu bunelor maniere.

Willie Schultz, pe de altă parte, era mare pentru vârsta lui, gălăgios şi certăreţ, nu se oprea niciodată din vorbit, avea un temperament iute şi înflăcărat, pe măsura părului roşcat şi ciufulit.

Păreau atât de diferiţi pentru relaţia de „cei mai buni prieteni”, însă mie mi se păru evident încă din prima duminică, că cei doi aşa se considerau.

Insistară să stea unul lângă celălalt, să împartă o carte, să stea separat de „fete” şi să li se îngăduie să comunice ori de câte ori pofteau.

Eu, pe de altă parte, am insistat să stea în colţuri opuse ale încăperii, să aibă fiecare propria carte, să fie amestecaţi printre fete şi să vorbească doar când le ceream s-o facă.

Câteva clipe am avut impresia că voi pierde bătălia. Se uitară încruntaţi unul la celălalt, ameninţând că „nu vor mai veni niciodată”, furia fiind vizibilă în privirea lui Willie. Însă pe măsură ce lecţia avansă, se lăsară acaparaţi şi uitară să-şi continue protestul.

Din fericire, toate cele patru fete erau foarte, bine crescute. Am aflat că una dintre ele, pe nume Mary, era fiica doamnei ce deţinea brutăria. Era cam plinuţă. *Probabil că are acces liber la delicatesele din brutărie*, mi-am spus.

Molly şi Polly erau gemene, fiicele fierarului din oraş, iar Sue Marie era fiica unui bărbat care lucra pe feribot. Mai târziu am aflat că Sue Marie şi familia ei locuiseră în multe locuri, tatăl ei schimbându-şi de câteva ori slujba. Din acest motiv Sue Marie avusese parte de foarte puţină educaţie. Abia începea şcoala într-un loc, că era nevoită să pornească din nou la drum, adesea spre locuri unde nu exista şcoală. Şcoala duminicală era o experienţă nouă pentru Sue Marie şi faptul că i se îngăduise să participe se datora bunăvoinţei pe care doamna Kelly o arătase familiei fetei.

Aşa că mi-am privit clasa ca pe o mare provocare. Aveam aici şase copii care trebuiau să cunoască adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru unii dintre ei aceasta putea fi singura oportunitate. M-am rugat pentru ajutorul Domnului.

Wynn îşi începu lecţiunile cu un grup de patru băieţandri foarte refractari şi retraşi. În prima duminică fu descurajat de acţiunile şi răspunsul lor, însă spre surprinderea lui, toţi patru se întoarseră în duminica următoare.

Sâmbăta ce urmă îi duse în drumeţie. Au fript la foc de tabără peştele pe care l-au prins, iar Wynn îi învăţă câteva tehnici de supravieţuire în sălbăticie. Duminică, la clasă îşi făcură apariţia şase băieţi, iar duminica următoare veniră opt, toţi dornici mai degrabă să se implice în activităţi şi să atragă atenţia lui Wynn asupra lor.

După drumeţie, Wynn organiză o ieşire pe apă, la canotaj, apoi o excursie. Petrecură împreună o sâmbătă învăţând cum se dresează un pui de câine. Căţelul aparţinea lui Jock MacGregor, iar după acest episod toţi băieţii îşi exprimară dorinţa de a avea propriul câine ca să poată face la fel. Ştiam că odată cu sosirea puilor lui Revva, vom avea mai mulţi instructori decât căţeluşi.

Wynn se bucura de „băieţii” lui, iar aceştia începură să vină la noi seară de seară sau în după-amiezile de sâmbătă şi duminică. Adesea aveam impresia că lucrez într-un restaurant pentru adolescenţi flămânzi, însă era amuzant şi n-am obiectat niciodată.

Şi cei din clasa mea se simţeau bine-veniţi la noi. Am petrecut câteva zile de sâmbătă pregătind prăjiturele sau făcând bomboane. Până şi băieţii se implicară, deşi se pricepură mult mai mult să mănânce decât să pregătească prăjiturile. Am ieşit în natură împreună. Le-am promis că atunci când stratul de zăpadă va fi suficient de adânc, îi voi învăţa cum să folosească schiurile scurte, iar ei se arătară nerăbdători să încerce.

Activitatea claselor noastre şi vizitele elevilor la noi acasă îmi umplură zilele. Îmi părea că avem de acum o familie numeroasă.

Nu toţi membrii „familiei” se dovedeau a fi ascultători. Willie, deşi nu ratã nicio zi de şcoală duminicală şi veni la noi mai des decât oricare altul dintre elevii mei, părea a fi supărat pe lume. Adesea era certăreţ şi încăpăţânat şi uneori avea crize de furie dacă lucrurile nu se făceau cum dorea el.

Am încercat să-i înţeleg, să-i înţeleg nevoile, însă am fost nevoită să mă arăt foarte fermă. În ciuda faptului că Willie era un băiat care avea nevoie de multă dragoste şi atenţie, simţeam că avea nevoie şi de disciplină, ca să poată creşte în aşa fel încât să fie de folos societăţii şi propriei persoane.

Şi Wynn avea doi băieţi „problemă”. Unul provenea dintr-o familie fără tată. Acesta îşi părăsise familia şi nimeni nu ştia unde se află. Cel de-al doilea era mezinul unei familii cu doisprezece copii, o familie foarte săracă şi mereu pe drumuri. Rămâneau într-un loc atât cât să-şi cheltuie tot venitul, după care se mutau în altă parte. Doar doi dintre copii trăiau pe cont propriu, restul erau acasă,

cu toate că mulţi dintre ei erau la vârsta maturităţii. Rămăseseră în familie, agăţându-se unul de altul, dar nu din dragoste. Luptele interioare aveau ca rezultat certuri şi bătăi teribile, cu pumnii, cuţitele sau orice alt obiect pe care puneau mâna. Acea familie era cea mai mare sursă de tulburare pentru Wynn. Oamenii legii trebuiau să intervină în casa lor dărăpănată mai mult decât în oricare altă casă din zona de supraveghere.

Wynn se temea că băiatul va creşte şi va urma aceleaşi căi rătăcite ale celorlalţi din familie. Aşa că încercă să petreacă timp cu băiatul şi să-i încurajeze în orice mod posibil. Numele băiatului era Henry Myers, însă copiii de la şcoală îl strigau „Rabid”[4], poreclă ce, pare-se, îi făcea plăcere.

Pentru că tot timpul ni-l petreceam cu elevii de la şcoala duminicală, am constatat că nu mai aveam timp pentru noi sau pentru a cunoaşte alte persoane de vârsta noastră. Am discutat problema şi am hotărât să punem deoparte o seară pe săptămână, informându-i pe copii că în acea seară nu eram disponibili. Urma să folosim acel timp pentru a cultiva propriile prietenii.

Planul nostru nu funcţiona prea bine. Se pare că întotdeauna se găsea câte un copil care venea la uşa noastră cu câte o problemă de rezolvat sau o bucurie de împărtăşit. În cele din urmă am hotărât să punem deoparte după-amiaza de duminică pentru a invita la noi alte familii, restul timpului punându-l la dispoziţia copiilor.

Două mame mă abordară întrebându-mă dacă nu doream să dau lecţii de pian copiilor lor, aşa că, având permisiunea bunului pastor, am folosit pianul bisericii. Am început prin a preda trei lecţii pe săptămână. Curând am fost căutată şi de alte mame şi aşa se face că numărul

[4] Turbatul.

lecţiilor a crescut la unsprezece pe săptămână. Ar fi fost chiar mai multe, însă am considerat că atât îmi era îndeajuns.

Vieţile noastre erau ocupate, zilele ne erau atât de pline, încât am fost surprinsă când începu să ningă. Iarna sosise din nou, iar eu nici măcar nu avusesem timp s-o anticipez sau să mă plâng de venirea ei.

29
IARNĂ

Iarna aceasta se dovedi a fi foarte diferită de cele cu care fusesem obişnuită. În loc să aduc lemne şi să topesc zăpadă pentru a-mi păstra focul aprins şi a-mi spăla rufele, predam lecţii de pian unor mici domnişoare sclivisite şi făceam prăjituri pentru băieţi hămesiţi.

Munca mea fizică era mult mai uşoară, însă zilele îmi erau foarte ocupate. Nu-mi venea să cred cât de plină ne era viaţa. Acum îl vedeam mai puţin pe Wynn decât îl vedeam când locuiam în sat. Până şi duminicile ne erau pline, ziua din săptămână pe care o păstrasem cu gelozie doar pentru noi.

Sosiră şi căţeii lui Revva cinci la număr – însă eu eram mult prea ocupată ca să ajut la dresarea lor. În plus, toţi băieţii lui Wynn de la şcoala duminicală insistau să-i lase să-i ajute şi ştiam că lucrul acesta era important pentru ei. Am început să invităm, pe rând, toate familiile elevilor noştri la masa de prânz, duminica. Câteva dintre ele găsiră modalităţi politicoase de a ne refuza, însă majoritatea acceptară invitaţia, iar eu continuam să fiu ocupată cu pregătirea unor meniuri nu foarte scumpe şi gustoase.

Fiecare elev primea invitaţii scrise pe care le ducea acasă şi prin care părinţii erau înştiinţaţi, cu două

săptămâni înainte, că erau aşteptaţi la noi la masă. Duminica următoare copiii trebuiau să aducă răspunsul. Am fi putut să-i invităm personal pe părinţi, dar doream ca copiii să se simtă parte a acestui proces. Erau atât de încântaţi să ducă plicul acasă.

Când fu rândul lui Willie să ducă acasă invitaţia, mă privi furios. După cum am aflat pe urmă, nu era furios pe mine.

— De ce să te mai deranjezi? răbufni el. Bătrânu' nu vine.

— Poate că ar trebui să duci invitaţia acasă şi să-i laşi pe el să hotărască, am încercat să-i înduplec.

— N-are rost. E un nenorocit. Se va înfuria şi va da după mine.

Nu-mi venea să cred că un copil putea fi atât de lipsit de respect şi neîncrezător faţă de tatăl său.

— Îi voi da personal invitaţia dacă tu nu vrei, i-am spus lui Willie.

El o vârî adânc în buzunar.

— S-ar putea să dea şi după tine, mormăi el.

Am abandonat discuţia şi ne-am continuat lecţiile.

Am hotărât că Willie ar putea avea nevoie de puţin ajutor cu tatăl său, aşa că nu am aşteptat până duminica următoare, când Willie urma să aducă răspunsul. În schimb, m-am îmbrăcat în cele mai bune haine ale mele, marţi dimineaţa şi m-am îndreptat spre micul hotel local pe care tatăl lui Willie îl deţinea.

Când am intrat în clădire, m-am apropiat de bărbatul de la tejghea, mulţumită că nu eram nevoită să întreb de domnul Schultz. Claia de păr roşu îmi făcu de cunoscut de unde îşi moştenise Willie părul. Când vorbea, mustăcioara prietenoasă îi sălta deasupra buzelor, ca şi când omul ar fi fost permanent amuzat. Numele îi era prins pe pieptul vestonului, G.W. Schultz.

Am zâmbit cu căldură.

— Domnule Schultz, am spus, întinzându-i mâna. Eu sunt doamna Delaney. Este o plăcere să vă cunosc.

Îmi luă mâna şi mi-o scutură zdravăn, murmurând ceva despre faptul că plăcerea era de partea lui.

— Mă aflu aici ca să vă invit la prânz, de duminică într-o săptămână, am continuat. Presupun că deja aţi primit invitaţia scrisă, însă am vrut să vă fac invitaţia şi personal.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse domnul Schultz.

— Vom lua masa la ora unu şi vă aşteptăm, dacă doriţi, să veniţi cu câteva minute înainte de această oră. Oricum, nu ajungem acasă de la serviciul de închinare decât la doisprezece şi jumătate.

— Sună bine, spuse domnul Schultz, oferindu-mi un zâmbet larg, mustăcioara tresăltându-i veselă.

Mie îmi pare destul de prietenos, mi-am spus. *Oare de ce-i descriu oamenii ca pe un căpcăun*? Am prins curaj.

— Ar fi minunat dacă v-aţi alătura nouă la serviciul divin de dimineaţă, dacă sunteţi liber.

— S-ar putea s-o fac, spuse domnul Schultz.

Eram în al nouălea cer. Niciodată nu fusesem primită cu atâta amabilitate.

— Contăm pe asta, deci, am spus şi i-am adresat unul dintre cele mai drăguţe zâmbete ale mele.

— Desigur. Şi mulţumesc pentru invitaţie. Abia aştept să ne întâlnim de duminică într-o săptămână.

Am dat să plec, apoi m-am întors, având pe chip un zâmbet, nădăjduiam eu, cuceritor.

— Domnule Schultz, am spus mai în glumă, mai în serios, nu trebuie să aşteptaţi două săptămâni ca să veniţi la biserică, să ştiţi. Sunteţi bine-venit oricând, chiar şi duminica următoare.

El îşi răsuci mustaţa lungă.

— Doamnă Delaney, spuse, niciodată nu mi s-a făcut o invitaţie mai plăcută.

M-am îmbujorat uşor şi am bâjbâit după clanţa de la uşă. Când eram pe punctul de a ieşi, el vorbi din nou.

— Doamnă Delaney, spuse el, iertaţi-mi îndrăzneala, vă rog, însă sunteţi cumva văduvă?

M-am întors spre el, obrajii aprinzându-mi-se sub privirea lui.

— Nu… Nu… Desigur că nu.

— Atunci aş putea să vă întreb cum se face că invitaţi un burlac ca mine la masă?

— În invitaţie v-am explicat că…

— Ce invitaţie?

— Aceea pe care fiul dumneavoastră…

— Fiul meu? Eu n-am niciun fiu. După cum am spus, sunt necăsătorit, doamnă Delaney.

Mi-am dus mâna înmănuşată la faţă.

— Dar Willie, elevul meu de la şcoala duminicală…

Bărbatul începu să râdă. Hohotele lui zguduiră clădirea.

N-am văzut nimic amuzant în situaţia respectivă. Nu-mi oferi nicio explicaţie, însă arătă spre o uşă şi spuse:

— Acolo. Acela este cel cu care doriţi să vorbiţi – fratele meu.

Fusese un început cu totul greşit. Eram îmbujorată şi stânjenită în timp ce băteam la uşă. Când omul din încăpere răspunse, am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

Încăperea era un birou. Masa din faţa omului era plină cu registre şi cărţi. Nici măcar nu-şi ridică privirea, ci mormăi:

— Da?

Mi-am dres glasul.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Ridică capul când îmi auzi glasul. Se încruntă la mine, ca şi când s-ar fi mirat cum de am avut îndrăzneala să-i deranjez.

Avea aceeaşi claie de păr roşu, aceeaşi mustaţă

stufoasă, numai că a lui nu tresălta, amuzată. Mai degrabă se zburlea de indignare.

Îmi doream să ies de acolo. Singurul mod în care o puteam face era să spun ce aveam de spus şi să mă retrag. Nu doream să mă înţeleagă greşit. Am început prin a-mi clarifica poziţia.

— Eu sunt doamna Delaney, am spus cu o voce pe care o doream cât mai naturală. Soţul meu este noul comandant de la postul de Poliţie. Eu sunt învăţătoarea lui Willie de la şcoala duminicală. Înţeleg că sunteţi tatăl lui Willie.

Urmară câteva clipe de tăcere. Am început să cred că nu-mi va răspunde; apoi îşi aruncă creionul cu care scria şi mă privi din nou dispreţuitor.

— Ce-a mai făcut acum?

— A făcut? Nimic… Eu… Eu…

El se uită încruntat la mine.

— Dacă nu a făcut nimic, ce căutaţi aici?

— Am venit să vă adresez personal invitaţia pe care v-am trimis-o duminica trecută prin fiul dumneavoastră.

El se ridică. Era un bărbat înalt, bine făcut. Era firesc ca un copil să se simtă intimidat.

— Ce invitaţie? mă întrebă arţăgos. La mica dumneavoastră clasă de şcoală duminicală? întrebă batjocoritor. Ştiţi ceva, domnişoară, indiferent care vă este numele – îşi părăsi scaunul şi ocoli masa, pentru a mă privi încruntat de sus –, mi-au cerut permisiunea ca să-mi las copilul la biserică. Pe mine nu mă interesează, însă n-am crezut că lui o să-i facă vreun rău; în plus, mi-l ia de pe cap câteva ceasuri. Duminică dimineaţa este singurul timp când pot dormi mai mult. Aveţi copilul; ce mai vreţi?

Eram furioasă. Eram înspăimântată. Tremuram de o furie lăuntrică. Cum putea acest adult cu minte de copil să acţioneze cu atâta nesăbuinţă? *Probabil că e moştenire de familie*! mi-am spus, intrigată. Mai întâi nostimul său frate

mi-a îngăduit să mă fac de râs, iar acum omul acesta stătea aplecat asupra mea ca şi când ar fi vrut să scuture degetul în semn de dojană în faţa unui copil obraznic, toate astea pentru că se întâmpla să-mi pese de fiul lui!

Am făcut un pas înapoi, nu pentru a scăpa de el, ci pentru a-i putea observa mai bine chipul aprins de furie şi ochii ce scăpărau de mânie.

— Scuzaţi-mă, domnule Schultz, am spus. Cred că aţi încurcat lucrurile. În primul rând, nu vă invit la clasa mea de şcoală duminicală. Nu îngădui copiilor răsfăţaţi şi certăreţi să-mi frecventeze clasa. În al doilea rând, mă aflu aici pentru a vă invita să luaţi masa duminică cu noi, nu pentru că prezenţa dumneavoastră ar fi una foarte plăcută, ci pentru că se întâmplă să-mi pese de fiul dumneavoastră. Nu, domnule Schultz, Willie n-a „făcut ceva”, însă într-o zi va face dacă nu-i veţi acorda mai mult din timpul şi din dragostea dumneavoastră. Are nevoie de un părinte – acum! Noi, la biserică, îl iubim şi încercăm să-i ajutăm să crească şi să fie un om temător de Dumnezeu şi un cetăţean care respectă legile, dar nu putem singuri. Willie este deja ostil şi nu se va schimba dacă n-o veţi face *dumneavoastră*.

Chipul dinaintea mea se transformă. Mai întâi apăru pe el o expresie de furie atât de aprigă, încât m-am temut că o să mă plesnească. Expresia se transformă într-una de uluire. Eram sigură că nimeni, adică niciun om cu mintea întreagă, nu i se adresase în felul acesta până acum. Însă nu isprăvisem.

— Şi, în cele din urmă, domnule Schultz, am spus, cred că Willie a avut o mamă care a fost o femeie bună, decentă şi ar fi tare îndurerată dacă fiul ei nu ar deveni un om cumsecade.

M-am oprit ca să-mi trag răsuflarea. Începeam să-mi dau seama de admonestarea pe care i-o aplicam şi m-am oprit, stânjenită şi ruşinată. Chipul mi se îmbujora şi am

simţit cum în ochi mi se adună lacrimi pe care încercasem cu încăpăţânare să le opresc. Mi-am plecat faţa.

— Mă scuzaţi, am murmurat. Îmi cer scuze pentru izbucnirea mea. Nu trebuia să vă vorbesc cu atâta lipsă de politeţe. N-am nicio scuză. Mă iertaţi, vă rog.

Am păşit pe lângă bărbatul înalt care nu se dădu la o parte din calea mea şi am căutat clanţa cu mâna tremurândă. Trebuia să plec de aici.

Am ezitat atât cât să spun în şoaptă:

— Invitaţia este încă valabilă. De duminică într-o săptămână.

Am deschis uşa şi am ieşit în grabă din birou.

Aş fi alergat direct în stradă, însă în timp ce treceam pe lângă recepţie, unde celălalt domn Schultz dezlega cuvinte încrucişate, l-am văzut ridicându-şi privirea. Cu o sclipire în ochi şi ridicând jucăuş din mustaţă, spuse:

— Bravo ţie.

I-am aruncat o privire de gheaţă şi m-am îndreptat spre uşă, luptând din greu să-mi păstrez o fărâmă de demnitate.

Când am ajuns la uşă, el strigă după mine:

— Apropo, invitaţia mai e valabilă?

Fără a-i răspunde, am deschis uşa, am închis-o bine în urma mea şi mi-am continuat drumul. Puteam să-i aud râsul gălăgios urmărindu-mă.

30
PRÂNZUL DE DUMINCĂ

Sâmbăta următoare mă aflam la biserică repetând împreună cu fetele mai mici pentru programul de Crăciun al şcolii duminicale. Uşa se deschise brusc şi Willie dădu buzna în încăpere. Fără să-şi scoată pălăria sau să răsufle măcar, se grăbi spre mine cu mâna întinsă.

Nu putea vorbi, atât de tare gâfâia. Doar îmi întinse ciudata bucată de hârtie şi-mi făcu semn s-o iau.

Am întins mâna şi am luat-o, iar el aşteptă până am despăturit hârtia.

Era un bileţel simplu, prin care se spunea că, în numele lui şi al fiului său, domnul Schultz se bucură să accepte invitaţia mea la prânzul de duminică. Am icnit scurt şi Willie mă privi cu un zâmbet larg pe chip, părul roşu căzându-i pe frunte.

— Willie, am spus îmbrăţişându-l, e minunat!

— Ţi-am spus că va veni, spuse băiatul gâfâind.

— Sunt atât de bucuroasă, i-am spus cu sinceritate.

— Trebuie să i-o arăt lui Stephen, zise el şi dispăru.

Am rămas privindu-l, întrebându-mă ce anume îl făcuse pe domnul Schultz să se răzgândească. Speram ca unchiul lui Willie să nu mai facă şi alte glume pe seama mea. Nu, mi-am spus, nici măcar el n-ar fi atât de lipsit de inimă.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre fetele mele. Până şi cântecele noastre păreau a fi cântate mai bine, iar când am plecat de la biserică, am păşit prin zăpada proaspăt căzută, cu pasul mai uşor.

Poate, doar poate, ceva anume îl scuturase pe tată, făcându-l să realizeze faptul că fiul său avea nevoie de el.

Duminica noastră alături de cei doi Schultz se desfăşură foarte bine. Domnul Schultz nu ni se alătură la biserică aşa cum ne-am aşteptat, însă sosi împreună cu Willie la ora unu fix.

Spre uşurarea mea, Wynn şi domnul Schultz comunicară uşor, iar bărbatul se dovedi a fi un om inteligent şi chiar agreabil.

Nu se spuse nimic despre vizita mea la hotel sau despre izbucnirea mea. Nu se spuse nimic nici despre fratele glumeţ. Mă întrebam dacă tatăl lui Willie aflase despre acea parte a incidentului.

Am servit masa, lăsându-l pe Willie să mă ajute în bucătărie. Băiatul fu încântat să-şi poată umple singur cana cu lapte şi să pregătească rulourile, untul şi murăturile. M-am uitat pe furiş la domnul Schultz o dată sau de două ori ca să văd dacă avea de obiectat la faptul că fiul său făcea „treabă de femeie”, însă se părea că nici măcar nu observase.

Domnul Schultz se dovedi foarte interesat de munca Poliţiei. Puse câteva întrebări, iar Wynn răspunse cu bucurie. Discutară prieteneşte până când am anunţat că masa este gata.

Domnul Schultz se purtă destul de cordial în timpul mesei, dând dovadă de maniere alese, chiar şi când Wynn se rugă pentru binecuvântarea bucatelor. Avu loc o discuţie amicală, iar după cafea şi desert, pe care l-am lăsat pe Willie să-i servească, mai rămaseră puţin la poveşti; apoi bărbatul îmi mulţumi politicos şi plecă.

Am tras adânc aer în piept după ce am închis uşa. Înainte de a strânge vasele murdare m-am întors spre Wynn.

— Ei bine, l-am întrebat, ce zici?

— Este un om destul de plăcut. Cu siguranţă, ştie pe ce lume trăieşte, răspunse Wynn.

— Cu excepţia lui Willie, am murmurat. Mă tem că omul ştie foarte puţine despre nevoile unui băiat în creştere.

Mi-am îndreptat atenţia spre vasele murdare, meditând în timp ce le spălam. Wynn veni şi luă prosopul ca să le şteargă.

— Dacă te ajut la vase, doamnă Delaney, propuse el, îmi promiţi că vii cu mine la o plimbare?

— Este o invitaţie sau un ordin, sergent? l-am întrebat în glumă.

— O invitaţie, spuse Wynn. Dacă mă refuzi, atunci devine un ordin.

Am râs amândoi şi m-am grăbit să termin de spălat vasele, ca să putem pleca. L-am luat pe Kip cu noi. Acesta o zbughi înaintea noastră, fericit că poate alerga liber. Nu-i plăcea să stea închis în curtea îngrădită, cu toate că avea loc din belşug.

Era o după-amiază minunată de iarnă, iar zăpada proaspătă scârţâia sub tălpile noastre.

— Gândeşte-te, i-am spus lui Wynn. Peste doar trei săptămâni va fi din nou Crăciunul.

— Aştepţi sărbătoarea? întrebă el.

— O aştept, am recunoscut. Chiar o aştept. Anul acesta Crăciunul o să semene mai mult cu ceea ce este Crăciunul. Vom avea programul de Crăciun al şcolii duminicale, închinare la biserică, un pom de Crăciun, decoraţiuni, ba chiar un curcan la masă. Cred că îmi va face plăcere să sărbătoresc din nou un Crăciun tradiţional.

— Şi eu îl aştept cu nerăbdare, spuse Wynn. Am obosit să-ţi tot dăruiesc ciorapi noi.

Am râs cu poftă şi ne-am continuat plimbarea prin zăpada proaspăt căzută.

Sue Marie şi familia ei erau ultimii noştri invitaţi la masa de duminică înainte de Crăciun. După Crăciun urma să-i invităm la noi pe elevii lui Wynn şi familiile lor. Ne întrebam deja cum vom proceda când va trebui să invităm familia lui Henry „Turbatul” Myers. Am lăsat problema nerezolvată, gândindu-ne că o să găsim o soluţie la momentul potrivit.

Sue Marie acceptă invitaţia noastră, însă familia ei n-o însoţi. Mi-a părut rău că n-am avut ocazia să-i întâlnim, însă mi-am propus ca după Crăciun să încerc s-o cunosc măcar pe mama ei.

Cu chipul solemn, serios, Sue Marie rămase liniştită şi tăcută pe scaun în timp ce am aşezat mâncarea pe masă. Wynn încercă s-o facă să converseze, însă ea doar clătină din cap afirmativ sau negativ la întrebările lui.

Mânca foarte puţin, cu toate că studiase îndeaproape tot ce fusese pus pe masă. Părea stânjenită şi timidă. Îi plăcu plăcinta cu mere şi acceptă a doua porţie oferită.

N-am vrut s-o trimit acasă după ce am terminat masa, aşa că i-am sugerat că se poate uita la câteva cărţi în timp ce eu spăl vasele. Luă cărţile şi se uită la imagini, însă nu încercă să citească. Mă întrebam dacă Sue Marie ştia să citească.

După ce am terminat de spălat vasele, m-am aşezat lângă fetiţă.

— Ai vrea să auzi povestirea? am întrebat.

Păru să ezite, însă, în cele din urmă, încuviinţă printr-o aplecare a capului. Reticenţa ei mă surprindea. Nu fusese atât de timidă niciodată până acum, ori de câte ori venise la mine acasă împreună cu ceilalţi copii. Am luat cartea şi am început să citesc. Nu după multe vreme, povestea o captivă.

Am citit împreună carte după carte, apoi se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Mama a spus să mă întorc acasă la ora trei.

I-am adus haina şi mănuşile şi am ajutat-o să se încalţe.

La uşă se întoarse spre mine şi-mi spuse politicos:

— Mulţumesc pentru masa gustoasă, doamnă Delaney.

— Eşti bine-venită, i-am răspuns. Mă bucur atât de mult că ai venit.

Se întoarse ca să-i mângâie pe Kip, care ţopăia pentru a atrage atenţia. Kip se asigura întotdeauna că este implicat în jocul copiilor care veneau în casa noastră.

Apoi, fata se întoarse serioasă spre mine.

— M-am purtat bine, doamnă Delaney? spuse, cu ochii mari şi întrebători.

— Foarte bine, am spus îngenunchind lângă ea şi

cuprinzând-o cu braţul.

— Bine, spuse ea serioasă. Pentru că mama a spus că dacă aude că nu m-am purtat frumos, o să mă bată bine când ajung acasă.

— Când o s-o văd pe mama ta, i-am spus, o să-i spun că are o fetiţă foarte bine crescută.

Ea zâmbi larg, apoi plecă, păşind în după-amiaza de iarnă.

Biserica se umplu de oameni la programul de Crăciun al şcolii duminicale. Eu eram responsabilă cu partea muzicală şi repetasem cu copiii timp de câteva sâmbete înainte de marele eveniment.

Cele mai multe cântece le-am cântat în grup, însă gemenele cântară „Departe, într-o iesle”, iar Willie, care avea o voce plăcută, de tenor, cântă singur „O, Betleem, oraş micuţ”. Deşi nădăjduiam că tatăl său va veni să-i asculte, nu m-am hazardat să fac un alt drum până la hotel ca să-i invit…

Chipul pastorului Kelly strălucea în timp ce-i primea pe oameni în bisericuţă. Din locul unde mă aflam, în faţa pianului, am privit mulţimea şi i-am descoperit pe mulţi dintre părinţii elevilor noştri. Spre marea mea uimire, nu doar tatăl lui Willie se afla acolo, ci şi unchiul lui. Acesta din urmă îmi surprinse privirea şi îşi ridică amuzat colţul mustăţii înainte de a-mi lua privirea de la el.

Am avut parte de o singură calamitate, pe lângă micile greşeli. Când Ralph Conners, unul dintre păstorii din clasa lui Wynn, dădu să iasă de pe scenă, se împiedică de roba lui Iosif, iar acesta, dezechilibrându-se, se prăbuşi la pământ. Toiagul lui Iosif, adică bastonul doamnei Belasky, căzu pe duşumea cu mare zgomot, iar prosopul mamei lui Joey, pe care-l purta ca turban, se rostogoli de pe cap.

Iosii se ridică, proferând ameninţări în barbă, îşi îndesă pe cap turbanul acoperindu-şi un ochi şi-şi continuă

monologul. Audienţa râse niţel pe înfundate, însă piesa continuă.

Mi-a plăcut acea seară. Era minunat să pot fi din nou parte a sărbătorii de Crăciun.

Aşa cum plănuisem, după Crăciun am început să îi invităm la masă pe membrii clasei lui Wynn. N-am avut parte de acelaşi răspuns entuziast precum cel primit de la copiii mai mici. Totuşi am fost mulţumiţi de numărul familiilor care ne acceptară invitaţia la prânzul de duminică.

Ultima familie invitată fu cea a lui Henry „Turbatul" Myers. Am discutat din nou ce trebuia să facem. Am tras adânc aer în piept.

— Ei bine, am spus, Domnul Iisus îl iubeşte şi pe Henry. Am invitat familiile celorlalţi – cred că asta înseamnă că vom proceda la fel şi în cazul lui Henry.

— Asta înseamnă doisprezece oameni, Elizabeth.

Am încuviinţat.

— Doisprezece oameni mari.

Am oftat.

— Doisprezece oameni mari şi răi, mă tachină Wynn.

— O, Wynn, am spus văicărindu-mă, nu face ca lucrurile să pară mai rele decât sunt. Şi aşa, sunt destul de speriată.

— Nu trebuie să faci asta, îmi reaminti Wynn.

— Eu cred că ar trebui.

— În regulă. În cazul ăsta, îţi ofer tot sprijinul meu.

Aşa se face că am invitat întreaga familie Myers şi am aşteptat cu nerăbdare, întrebându-mă ce-o să se întâmple.

Henry aduse răspunsul duminica următoare. Nu era un răspuns scris, ci verbal. Răspunsul era: „Sigur, venim".

Vai de mine! m-am gândit. *Vai de minei*

Apoi, mi-am amintit că am servit aproape la fel de mulţi oameni, zi după zi, gătind pe un foc deschis.

Avusesem doar legume şi vânat. Oare cum se face că „civilizaţia” complica într-atât lucrurile? Am început să-mi planific meniul.

Eram hotărâtă să am mâncare din belşug, poate că nu o mâncare mai „pretenţioasă”, dar îndestulătoare. Nu-mi puteam imagina nimic mai stânjenitor decât să n-am suficientă hrană pe măsura apetitului invitaţilor. Am scos cea mai mare oală pe care o aveam, l-am rugat pe Wynn să-mi aducă altele şi mai mari din magazia Poliţiei şi am gătit în cantităţi mari.

Plănuisem meniul pentru doisprezece oameni, cei zece copii care locuiau încă acasă şi cei doi părinţi, însă sosiră doar zece. Toţi mi se păreau tineri, aşa că am presupus că părinţii nu se aflau printre ei.

— Îmi pare rău că tatăl şi mama voastră n-au reuşit să vină, am spus fetei care se afla cel mai aproape de mine.

— Mama a murit de mai mulţi ani, mă informă ea fără urmă de tristeţe. Tata nu s-a simţit prea bine…

— S-a îmbătat aseară, interveni unul dintre băieţi.

— Nici măcar n-a mai putut sta pe picioare în dimineaţa asta.

Râse, crezând că făcuse o glumă bună.

— Da’ miroase tare bine, spuse unul dintre ei.

Cu puţin efort, am reuşit să-i aranjăm pe toţi în jurul mesei. Wynn mă avertizase că era posibil să nu-i putem ţine în aşteptare în timpul rugăciunii pentru masă, aşa că mi-am făcut planul. N-am aşezat mâncarea pe masă. Însă strategia mea nu funcţionă prea bine. Se uitară cercetători pe masă chiar din clipa când se aşezară, iar unul dintre ei strigă:

— Lizzie, ridică-te şi dă o mână de ajutor. Mâncarea nu e gata încă.

Am reuşit să avem timpul de rugăciune, apoi invitaţii noştri tăbărâră asupra mâncării. Din când în când, în timpul mesei, unul dintre ei făcea câte o remarcă tăioasă la

adresa altuia. La un moment dat, mi-a fost teamă că o să izbucnească o ceartă pentru întâietate la servire, însă reuşiră să-şi dea rând oarecum şi masa continuă.

Când isprăviră, se ridicară, se şterseră la gură cu mâneci deja murdare şi se îndreptară spre uşă. Nimeni nu spuse nimic despre masă, cu excepţia uneia dintre fete, care se opri o clipă şi spuse:

— Tata va fi furios că a ratat masa.

Apoi, chicotind în grup, plecară.

Henry rămase la uşă câteva clipe, părând stânjenit şi confuz, apoi se grăbi după ei.

Am spălat toate vasele murdare, am frecat oalele mamut şi am făcut curăţenie în bucătărie. Nu mai rămăsese prea multă mâncare de pus deoparte. Abia dacă am reuşit să încropesc două porţii pentru mine şi Wynn, pentru a doua zi.

Wynn scotea extensia mesei în timp ce eu isprăveam treaba în bucătărie. Am dus restul de legume şi carne în bufetul din verandă pe care-l foloseam drept magazie.

Ei bine, cel puţin mai avem o plăcintă de dovleac, mi-am spus. Pentru că nu avusesem decât zece şi nu doisprezece oaspeţi la masă, tăiasem doar trei plăcinte din cele patru pregătite. Ne vom servi din ea mâine.

Am pus farfuriile cu resturi pe raft, cu gândul încă la delicioasa plăcintă. De fapt, eram tentată să tai chiar acum o felie şi s-o servesc cu cafea. Câştigasem acest drept, mă gândeam, după ce servisem atâţia oameni şi spălasem atâtea vase murdare.

M-am uitat pe rafturi, uluită. Plăcinta mea nu era nicăieri, în clipa aceea mi-am dat seama.

— Wynn, am strigat, acei Myer mi-au furat plăcinta!

Trei zile mai târziu am primit vestea de la biroul de poliţie. Cei din familia Myer părăsiseră oraşul. Se pare că o serie de lucruri ce aparţineau vecinilor sau unor prăvălii dispăruseră odată cu ei.

Inima îmi era îndurerată pentru Henry. Ce şansă avea acel băiat? M-am rugat fierbinte pentru el. La început poate venise la clasele lui Wynn pentru că aflase despre drumeţii şi despre excursiile cu barca şi despre pescuit, însă nădăjduisem că va veni din respect pentru Wynn de acum înainte. Ştia că Wynn ţinea la el – poate că era prima persoană din viaţa lui care ţinea la el.

Două zile mai târziu ne pregăteam pentru una dintre acele rare seri liniştite împreună, când se auzi un ciocănit la uşă. Wynn se ridică să deschidă şi, spre marea lui surpriză, îl găsi pe Henry, tremurând în aerul îngheţat al nopţii.

Wynn îl invită în casă, iar eu m-am dus să-i pregătesc ceva de mâncare băiatului. N-am pus nicio întrebare, însă după ce mâncă, Henry îşi luă haina subţire, mulţumi şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Wynn.

Henry ezită. Wynn hotărî să-i abordeze altfel.

— Am înţeles că familia ta a părăsit oraşul. S-a întors?

El clătină din cap.

— Cum se face că tu te-ai întors? îl întrebă Wynn.

El privi în jos stânjenit şi dădu să culeagă o scamă imaginară de pe mâneca hainei.

— Eu nu m-am dus, spuse el în cele din urmă. Când mi-au spus că pleacă, am fugit şi m-am ascuns. M-au căutat o vreme, pe urmă au renunţat şi au plecat fără mine.

— Deci, eşti singur?

El încuviinţă.

— Unde stai?

— Am vrut să stau în casă, dar astăzi nişte indivizi au venit şi au bătut în cuie uşile şi ferestrele şi nu pot intra.

— Să înţeleg că nu ai unde să stai?

— Mă descurc, spuse el, încercând să facă pe bravul.

Wynn mă privi întrebător pe deasupra creştetului lui, iar eu am încuviinţat.

— Uite cum facem, spuse Wynn. Avem un dormitor liber. Ce-ar fi să rămâi aici?

Henry părea prea înspăimântat ca să vorbească.

— Desigur, spuse Wynn, ne aşteptăm să munceşti în schimb. Va trebui să aduci lemnele în casă şi apă de la pompă. Şi să mergi în fiecare zi la şcoală.

Băiatul nu spuse nimic.

— În schimb, vei primi haine şi masă. Doamna Delaney este o bucătăreasă bună. Ce zici? întrebă Wynn.

Henry îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Aveam impresia că se străduia să-şi înăbuşe zâmbetul.

— De acord, răspunse el.

— Ai face bine să-ţi scoţi haina şi să te tragi mai aproape de foc. Poate o putem convinge pe doamna Delaney să facă nişte floricele de porumb.

Zâmbetul îşi făcu apariţia pe chipul lui, în ciuda tuturor străduniilor sale.

31
RĂSPUNSURI

La început mi s-a părut ciudat să avem un adolescent în casă. Erau multe lucruri de făcut. Wynn trebuia să raporteze situaţia copilului şi să ceară custodie temporară legală, ca să-i putem păstra.

Am fost nevoită să cumpăr haine şi să aranjez la şcoală o consultaţie, pentru a afla în ce clasă ar trebui să fie. Henry frecventase şcoala cu atâtea întreruperi încât nici nu se mai ştia în ce clasă ar trebui să fie.

Am lucrat cu el serile ca să-i ajut să-i ajungă din urmă pe copiii de vârsta lui, însă cu toate că era un copil

inteligent şi îşi dădea interesul, ştiam că urma să treacă ceva timp până când avea să se redreseze.

11 îndrăgea pe Kip şi încercă să ne înduplece să lăsăm câinele în camera lui. Kip era obişnuit să stea în casă în timpul iernilor geroase, aşa că am fost de acord. Am insistat totuşi ca locul lui Kip să fie pe covor, lângă pat, şi nu în pat, iar când deschideam uşa camerei lui după ce se ducea la culcare, constatam că băiatul dormea întotdeauna cu o mână aşezată pe câine şi cu degetele încleştate în blana bogată.

Învăţă repede care îi erau îndatoririle şi, din fericire, se dovedi a fi un băiat harnic. Nu era nevoie să-i trimit să-mi aducă apă şi lemne, ba chiar căută să facă şi alte treburi, ştiind că acest lucru îi va aduce laude din partea noastră.

Lunile de iarnă se scurgeau repede pe filele calendarului, iar eu aşteptam primăvara cu sentimente amestecate. Ştiam că primăvara însemna întoarcerea noastră în sat. Tânjeam să mă întorc. Îmi era dor de prietenii noştri indieni. Mă rugasem zilnic ca Dumnezeu să deschidă uşa pentru a ne putea întoarce şi ajuta, împărtăşindu-le vestea bună a venirii lui Iisus pe pământ, a vieţii şi a morţii Lui pentru omenire. *Cum vor crede dacă nu li se propovăduieşte*? continuam să mă întreb. Cum era să ştie că răul de care se temeau putea fi biruit prin acceptarea măreţului plan de mântuire al lui Dumnezeu?

Totuşi, când mă gândeam la întoarcerea noastră la poporul indian, mă gândeam şi la clasa mea de şcoală duminicală. Şi aceşti copii aveau nevoie să ştie despre Cristos şi despre dragostea Sa. Mă gândeam la tatăl lui Willie care trăise într-o adâncă amărăciune timp de mai mulţi ani, iar acum se părea că iese, treptat, din exilul autoimpus. Mă gândeam la băieţii lui Wynn şi la nevoia lor de a se dedica personal Domnului Iisus. Dacă plecam, va rămâne cineva care să-i înveţe?

Însă mai mult decât atât, mă gândeam la Henry, micul nostru copil de pripas. Cine va avea grijă de Henry?

Am mai discutat aceste lucruri cu Wynn, însă fără a ajunge la vreo concluzie. Am continuat să amânăm rezolvarea problemei. Cred că niciunul dintre noi nu era gata să dea piept cu ideea că-i puteam pierde. Era mult mai uşor să amânăm luarea unei decizii.

În cele din urmă, pe la mijlocul lunii aprilie, când soarele îşi revărsa căldura peste colinele din jur şi mici pârâiaşe porniră la vale, pentru a se scurge în râul Athabasca ce încerca să se elibereze din chingile gheţii, am ştiut că trebuia să răspundem la întrebarea: „Ce facem cu Henry?”

— S-a străduit atât de mult şi a ajuns atât de departe, am spus.

Wynn fu de acord, deşi ştiam că Henry încă mai avea multe de corectat în viaţa lui.

— Mă tem că dacă va trebui să se confrunte cu încă o schimbare, ar putea da înapoi, am continuat.

— Crezi că părinţii lui Stephen îl vor lua la ei? propuse Wynn.

— Sunt oameni buni, însă nu sunt sigură că-şi pot disciplina proprii copii, am spus cu sinceritate. După părerea mea, fetele sunt foarte indisciplinate. Henry încă are nevoie de o mână puternică, iar tatăl lui Stephen nu se implică deloc, iar mama lui nu reuşeşte să ţină lucrurile sub control.

— Ai dreptate, fu de acord Wynn. Aşa văd şi eu lucrurile.

— Ce zici de familia Kelly? am întrebat.

— Crezi că ar fi corect? La urma urmelor, nu mai sunt tineri. Aşteaptă vârsta pensionării, nu să mai crească încă un copil.

— Presupun că ar percepe acest lucru ca pe ceva impus, am fost de acord, fără tragere de inimă.

— Mă întreb dacă Phillip şi Lydia nu ar vrea să-i ia la ei, spuse Wynn.

— Nu uita că în ultimii câţiva ani la familia lor s-au mai adăugat doi micuţi, i-am reamintit. Lydia are, probabil, mâinile ocupate cu ei.

Am tăcut câteva clipe, apoi am spus, dusă pe gânduri:

— Crezi că Jon şi Mary ar vrea…?

— Nu cred că lui Henry i-ar plăcea viaţa de oraş. Nu şi-ar găsi locul acolo. Sistemul şcolar – William şi prietenii săi? Ar fi o adaptare dificilă pentru el.

— Wynn, am spus, n-am putea să-i luăm cu noi în sat?

— Şi ce facem cu educaţia lui?

— Aş putea face rost de cărţi şi m-aş ocupa eu.

— Da, presupun că este posibil. Dar chiar crezi că ar fi cel mai bun lucru pentru el? Adică el nu cunoaşte limba, nu s-ar împrieteni cu ceilalţi băieţi. Cred că are nevoie de mai mult ajutor, Elizabeth. Şi ştii cât de mult sunt eu plecat. Ai avea mult de lucru cu îngrijirea lui.

Am tăcut amândoi, gândindu-ne la situaţie. Nu ni se părea că un sat indian ar fi fost locul potrivit pentru el.

— Mă tem că nu am răspunsul, recunoscu Wynn.

— Vom continua să ne rugăm.

Amândoi ne frământam pentru Henry. Era atât de important să aibă parte de dragoste şi stabilitate pentru a-şi putea însuşi adevărurile Evangheliei şi a lua propria decizie de a-L urma pe Domnul.

Totuşi indienii noştri erau şi ei importanţi. Aveau nevoie de cineva care să le ducă Evanghelia – şi aveau nevoie acum.

Am încercat să las situaţia asta în mâna Domnului. „Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre”, spune Scriptura, iar eu asta făceam, luându-le înapoi din nou, pentru ca iar să le arunc în grija Lui. Mă tulbura îngrijorarea aceasta, însă într-o zi, am venit cu totală

transparenţă înaintea Domnului în rugăciune.

— Doamne, am spus, sunt frământată de îngrijorare în privinţa lui Henry. Ştiu că nu sunt singurul om prin care poţi ajunge la inima cuiva. Îl pun pe Henry în mâna Ta, Doamne. Dacă ne vei cere să-i lăsăm cu altcineva, atunci mă voi încrede în Tine, ştiind că nevoile îi vor fi împlinite şi Tu vei avea grijă de el, pe plan fizic şi spiritual. Ajută-mă să-i las în mâna Ta. Ştiu că îl vei iubi şi-i vei purta de grijă. Şi ajută-mă să nu iau din nou asupra mea povara aceasta a purtării de grijă faţă de Henry. Amin.

Am simţit eliberare, în sfârşit. Şi, lucru destul de ciudat, în loc ca Henry să-mi pară mai puţin important, aşa cum m-am temut că o să se întâmple, am ajuns să-i iubesc chiar mai mult. Însă am ales să nu mă frământ cu privire la ce anume avea să se întâmple – asta, până când am primit veşti de la sediul Poliţiei.

Era o zi de miercuri. Henry venise de la şcoală, îşi mâncase prăjiturelele şi-şi băuse laptele, îşi făcuse treaba avându-l pe Kip mereu prin preajmă, apoi veni la mine privindu-mă rugător.

— Pot să mă duc la biroul de poliţie ca să mă joc cu căţeii? Mă întorc acasă cu sergentul Wynn, îmi spuse el.

Henry îi era extrem de devotat lui Wynn şi ştiam că acest lucru îi era benefic. M-am uitat la ceas. Nu doream ca Henry să-i încurce la treabă pe Wynn, însă ştiam că s-ar fi jucat cu căţeii până când Wynn era gata să se întoarcă acasă.

— Presupun că ai voie, i-am spus nerăbdătorului Henry.

— Îl pot lua pe Kip? întrebă el.

— Foarte bine, ia-l pe Kip. Are nevoie de puţină mişcare. Asigură-te că nu dă de bucluc. Sergentul nu va privi cu ochi buni o încăierare între câini pe stradă.

— O să am grijă, promise Henry şi o zbughi, Kip săltând în urma lui.

Nu după multă vreme se întoarse. Abia mai sufla din cauza alergăturii, iar obrajii îi erau aprinşi de entuziasm.

— Sergentul Wynn mi-a spus să-ţi spun că vine şi el peste douăzeci de minute, spuse el, gâfâind. Şi a mai spus să-ţi spun că avem un musafir la cină. Un indian în carne şi oase. L-am văzut eu.

Entuziasmul de care am fost cuprinsă era pe măsura entuziasmului lui Henry. Oare care dintre prietenii noştri urma să vină la masă? Era din Beaver River sau din Smoke Lake? Abia aşteptam să aflu în timp ce am aşezat încă o farfurie pe masă şi am verificat dacă am suficienţi cartofi şi carne.

— Mă duc înapoi ca să-i conduc acasă, spuse Henry şi dispăru din nou.

Timpul se scurse foarte încet în aşteptarea lui Wynn şi a musafirului său la cină. M-am uitat la ceas, apoi pe drum, de nenumărate ori.

Când ajunseră, în cele din urmă, am constatat că Wynn adusese cu el o persoană necunoscută.

— Elizabeth, spuse el, vreau să-i întâlneşti pe pastorul Walking Horse. Este din satul aflat la miazăzi de Smoke Lake. A fost plecat pentru a se instrui ca slujitor al Domnului pentru propriul popor.

Inima îmi tresăltă.

— Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Delaney, spuse tânărul, apoi continuă în limba indiană. Sunt foarte bucuros să fiu invitat la masa voastră.

O, era atât de bine să aud din nou acea limbă vorbită cursiv! I-am luat mâna şi i-am scuturat-o aşa cum omul alb îşi salută un prieten, însă inima îmi strigă în mine, răspunzându-i în cuvinte indiene.

Îţi spun bun-venit la focul meu, se legară cuvintele în mintea mea. *Inima mea se bucură de prezenţa ta. Tu faci ca bucuria mea să crească precum florile după zăpezile iernii şi sufletul meu cântă de bucurie precum clipocitul*

unui izvor.

Henry era entuziasmat să poată sta la masă alături de un indian adevărat. Wynn îi spusese atât de multe despre înţelepciunea şi cunoştinţele pe care le aveau indienii cu privire la mediul în care trăiau, iar Henry dezvoltase un respect sănătos faţă de ei.

Îl ascultă acum, împreună cu mine şi cu Wynn, pe tânăr explicând felul în care II întâlnise pe Dumnezeul Bibliei, felul în care abandonase toate învăţăturile superstiţioase ale strămoşilor săi pentru a-L urma pe El.

Dorinţa lui acum, spunea el, era să-i înveţe pe cei din poporul său, aşa că se dusese să primească învăţătură şi era gata să se întoarcă şi să-i confrunte pe oameni cu adevărul.

— Inima geme în mine, spuse el cu tristeţe, pentru că atunci când am plecat din sat la şcoala omului alb, şeful tribului meu mi-a spus că nu mai sunt bine-venit acolo, aşa că trebuie să mă duc în altă aşezare ca să-mi încep lucrarea.

— La a noastră, am spus îndată. La a noastră. Sunt oameni minunaţi şi sunt pregătiţi, sunt sigură. Ne-am rugat necurmat pentru cineva care să meargă la ei. Tu eşti răspunsul la rugăciunile noastre.

Omul era aproape la fel de entuziasmat de aceste veşti ca mine.

Am discutat mult despre sat şi despre oamenii de acolo. Henry a fost trimis la culcare, în cele din urmă. Ascultă, însă fără tragere de inimă. N-ar fi vrut să piardă nimic din conversaţie.

Am stat de vorbă până târziu în noapte, iar când am isprăvit şi ne-am rugat împreună, pastorul Walking Horse era convins că Smoke Lake era locul spre care îl călăuzea Dumnezeu, în special aflând că LaMeche era deja credincios. Urma să se pregătească de plecare de îndată ce drumul era bun pentru călătorie.

Două zile mai târziu Wynn veni acasă de la birou ţinând în mână o telegramă. Poliţia îi trimisese noile ordine.

Spre marea surprindere a amândurora, ni se aducea la cunoştinţă că urma să rămânem deocamdată în Athabasca Landing. Tânărul ofiţer detaşat la Smoke Lake urma să rămână acolo.

Am fost surprinsă, deşi n-ar fi trebuit. Îl pusesem pe Henry în mâna Domnului pentru că credeam că voia Lui era să ne întoarcem la indieni. Dumnezeu îmi răspunsese pregătind şi trimiţând la indieni un slujitor calificat al bisericii şi lăsându-mi-l mie pe Henry. Am zâmbit. *Niciodată n-ar trebui să-L subestimăm pe Dumnezeu*, mi-am spus.

— Ei bine, i-am spus lui Wynn, cred că Dumnezeu a aranjat lucrurile aşa cum ştie El s-o facă. N-ar fi trebuit să ne frământăm atâta.

Wynn zâmbi şi mă sărută.

— Te deranjează asta, Elizabeth? întrebă el.

M-am gândit o clipă. Îmi era dor de acei oameni. Crezusem că mă voi întoarce acolo – mă aşteptasem să mă întorc. Însă am putut răspunde sincer:

— Nu, nu chiar. Mi se pare că e mai bine să rămânem aici, deocamdată. Biserica are nevoie de noi aici. Copiii de la şcoala duminicală au nevoie de noi. Apoi mai este şi Henry. Aştept mari lucruri de la băiatul acesta într-o zi, Wynn.

Am rămas pe gânduri o clipă, apoi mi-am continuat răspunsul.

— Nu, nu mă deranjează. Cred că sunt mulţumită de îndrumarea lui Dumnezeu în privinţa asta.

M-am gândit din nou la oamenii din sat.

— O să le scriu o scrisoare lui Louis LaMeche şi lui Silver Star, am spus, şi o s-o trimit prin pastorul Wallcing Horse. O să-i spun lui Silver Star că-i încredinţez grădina

mea. Le voi transmite amândurora dragostea noastră şi dorinţele noastre de bine. Pot să-i trimit câteva lucruri? Şi lui Kineea şi Kinook? am întrebat.

— Sunt sigur că pastorul va fi gata să ducă cu el câteva daruri mici, spuse Wynn.

— Ştii, am spus dusă pe gânduri, aş putea chiar să-i scriu o scrisoare scurtă şefului Crow Calls Loud. Doar o scurtă scrisoare prin care să-i înştiinţez că ar putea fi foarte interesat de ceea ce pastorul Wallcing Horse are de zis.

Wynn zâmbi din nou.

— Aşadar, vei reuşi să conduci aşezarea de la distanţă, nu-i aşa? mă tachină el.

I-am răspuns la remarcă printr-o fluturare din mână.

— S-o conduc? Nu. Dar cu siguranţă voi continua să mă rog pentru cei de acolo.

Apoi m-am întors spre bufet.

— Chiar acum, ar fi mai bine să trec la treabă, am spus, iar din glasul meu răzbătea dragostea şi bucuria. Am un tinerel care se va întoarce de la şcoală în câteva minute şi întotdeauna e mort de foame.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

În vâltoarea apelor, de Lynn Austin

Locul femeii, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Mândrie şi prejudecată, de Jane Austen

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4

volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume):

Chemarea inimii, vol. 1

Venirea primăverii, vol. 2

La ivirea zorilor, vol. 3

În curs de apariţie

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke:

Dincolo de apropiata furtună, vol. 5

În aşteptarea zilei de mâine, vol. 6

Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)